

DUMITRU V. MARIN

Prof. dr.

50 – CASA DE CULTURĂ... VASLUI – 50 !

– AMINTIRI DUIOASE –

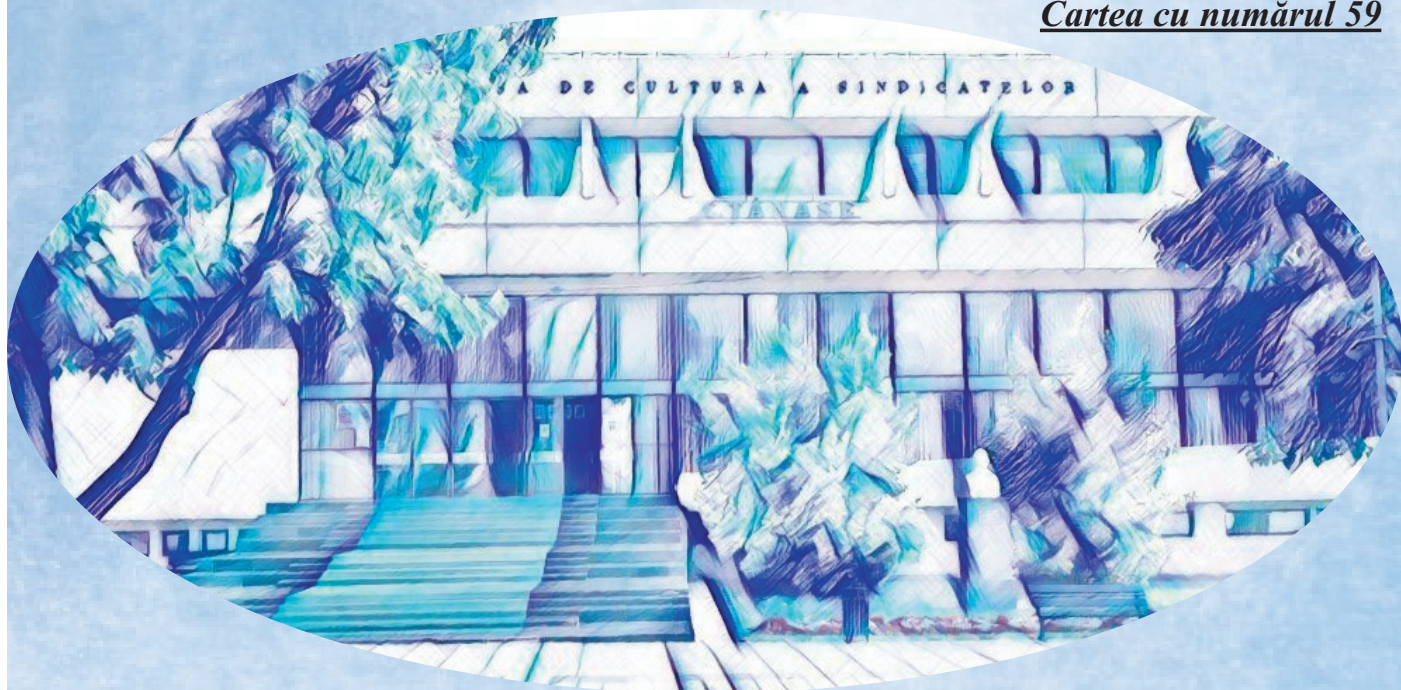

9... 19... 39... 59/M

DIN LUPTA VIETII

Contribuții culturale fundamentale pentru Vaslui

Cartea cu numărul 59

EDITURA PIM,
IAȘI, 2023

*„La cumpănă dintre decenii, secole, milenii
am obținut clipa mea de libertate.*

Prețul: UNUL CONTRA MULTORA!”

D.V.M.

DUMITRU V. MARIN

(Prof. Dr.)

50 – **CASA DE CULTURĂ... VASLUI** – 50 !

– *AMINTIRI DUIOASE* –

9... 19... 39... 59/M

DIN LUPTA VIETII

Contribuții culturale fundamentale pentru Vaslui

**Editura PIM,
IAȘI, 2023**

Să vrei, să știi, ca să poți!

**20 de ani, viața îl crește pe om;
30 de ani, îl pune la muncă;
40... îl distruge încet, încet!**

Tehnoredactare: Cătălin Sîmpetru
e-mail: csimpetru@yahoo.com

Web site: www.marindumitru.ro
www.tvv.ro

E-mail: marintvv@gmail.com;
Tel./Fax: 0235.361.236; 0744.231.380

DUMITRU V. MARIN

(Prof. Dr.)

50 – **CASA DE CULTURĂ... VASLUI** – 50!

– *AMINTIRI DUIOASE* –

9... 19... 39... 59/M

DIN LUPTA VIETII

Contribuții culturale fundamentale pentru Vaslui

**Editura PIM,
IAȘI, 2023**

*„Foamea și fiscalul sunt ca picioarele,
dragostea e ca tot trupul, inima învârte lumea
iar în cap e talentul, geniul sau prostia.”*

D.V.M.

DUMITRU V. MARIN

(Prof. Dr.)

50 – **CASA DE CULTURĂ... VASLUI** – 50!

– *AMINTIRI DUIOASE* –

9... 19... 39... 59/M

DIN LUPTA VIETII

Contribuții culturale fundamentale pentru Vaslui

**Editura PIM,
IAȘI, 2023**

„Reproșuri curente: de ce scriu eu despre mine sau ale mele...

Răspunsuri: 1. Alții de o anume capacitate nu știu, nu vor sau nu pot. 2. Eu fac doar oficiul de a mă prezenta, celor de azi și mai ales celor de mâine. 3. Credința că voi fi de folos cândva îmi ține mintea trează, activă, creativă.”

DVM

„INTRODUCERE?”

„Acești contemporani ai mei” n-au fost în stare să scoată la timp o carte prin care să marcheze un moment de relansare culturală a unui ținut mereu părăsit de valori, de oameni și de noroc: hemoragia permanentă a materiei cenușii.

Știu că au fost niște colectări de texte de la tot felul de nomenclaturiști de ieri și de azi... „Îngrijitorul” de carte aniversativă a beneficiat din plin de avantajele oferite de ambele regimuri, și cu prețul trădării mele, care l-am ajutat neînchipuit de mult în viață. A avut deci, grijă să înlăture tot ce se putea ca mențiune, pentru eliminarea mea dintr-un flux cultural pe care l-am sprijinit și condus peste 52 de ani, prin prezență publică, muncă (57 de cărți), ziar (peste 26 de ani), TVV (33 de ani), radio, Revistă (8 ani); deci creativ-spiritual și financiar. Ca jurnalist corect nu puteam fi decât unul contra multora, iar acesta a făcut tot ce putea ca să fiu izolat și cât mai... ne-cunoscut, ne-recunoscut.

Nu știu câți mai trăiesc dintre maturii anului 1972, dar sunt foarte puțini dacă nu cumva... doar eu, Dumitru Jijie și un fost angajat Marcel Cucuș, al doilea ca vechime în slujbă după mine (angajat la 15 nov. 1971, zice el, ca om la toate). Ar mai putea fi vreun oarecare, pe undeva, care să zică ce vrea, după peste 40 de ani de la plecarea din județ. Ca mulți alți-oarecare, poate spune, scrie, urla... ce vrea.

Ca întotdeauna eu dau samă la cele ce scriu.

Văd că orașul de 17.960 de oameni, în 1966, ajuns la circa 80.000 la Revoluție (1989) și astăzi (în 2022) are circa 44.000 de locuitori (cu circa 1.000 sub Bârlad, deși oficial, cu basarabeni, ar avea circa 150.000!!!) și care și-a cvadruplat suprafața în ultimii 33 de ani, cu îmbunătățirea zestrei edilitar gospodărești, (dar) care s-a întors la spiritul provincial pernicios. Nici măcar recensămintele (unul s-a împotmolit anul acesta, 2022) nu furnizează date exacte și credibile.

Clar: de la 1 martie 1970 sunt cetățean, deloc oarecare, al acestui municipiu.

Nu știu ce-ar trebui să scriu ca „să intru” în ferestruica oferită în această carte aniversativă, și chiar că merită să existe o carte care să consemneze ce se mai știe de pe atunci, adică după 5 decenii și o Revoluție (de la care acuși se împlinesc 33 de ani) cu schimbare de sistem social, schimbarea fundamentală a împrejurărilor, a felului de informație pentru cei mulți (care au acum cam toți celulare performante, deci pot alege ce fel de „cultură” doresc) și în această clar vizibilă nouă cultură existențială.

Dar, **am trăit aceste vremuri**, am pus umărul la schimbarea târgului, la cultura locului, la instituțiile/clădirile care urmăreau educația socialistă și dislocarea societății burghezo-moșierești, apoi, peste 3 decenii, la noul capitalism, cu tot ce înseamnă mass-media și nu numai. Atunci, mai exista cultul cărții... Azi, mi se pare o nobilă obligație să-mi amintesc.

O șansă personală (a minții, muncii și vârstei) pe care o folosesc în folosul vasluienilor.

* O carte pentru o instituție inițial culturală, în desfășurare fiind altă cultură existențială, alte scopuri/griji/preocupări pentru omul de rând. Casa de cultură de azi, veritabil centru de afaceri, ar trebui să fie simbolul devenirii cultural-spirituale al acestui eșantion din pilonul național. Azi, simbol dar nu cultural.

După 65 de ani de prezență jurnalistică, de ce să nu scriu... ce-am trăit și din ce știu?

Și, de ce să nu știe lumea cine sunt... după o viață?

9 internaționale, 19 naționale, 39 de contribuții fundamentale în județul Vaslui, 59 cărți...

De ce nu scriu alții despre aceste excepționale roade ale unei munci de peste 52 de ani, în județ?

Sunt ocultat cu obstinență chiar de cei din fruntea județului, de primar, de alții, pentru că trăim în „Frica neagră” a timpului, când și cei mai valoroși concetățeni sunt amenințați să nu comunice cu mine (izolare, nu mai adaug trădătorii);

Suntem doar câțiva în județ cu realizări importante, dintre care doar eu mă lupt cu Cristos Gornistul politic, sunt independent spiritual, financiar;

Încă pot să mă apăr singur: libertatea costă mult.

Mențiunile următoare poartă năduful celui merit să rămână UNUL CONTRA MULTORA cu toată presa, TVV, revista și cele 59 de cărți.

Frica neagră e... prea mare, astăzi, în acest județ.

PARTEA I

50... CASA DE CULTURĂ VASLUI... 50 **(Amintiri... duioase)**

Nu știu câți mai trăiesc dintre maturii anului 1972, dar sunt foarte puțini dacă nu cumva... doar eu, Dumitru Jijie și un fost angajat Marcel Cuceș, al doilea ca vechime în slujbă după mine (angajat la 15 nov. 1971, zice el, ca om la toate).

Văd că orașul de 17.960 de oameni, în 1966, ajuns la circa 80.000 la Revoluție (1989) și astăzi (2022) are circa 44.000 de locuitori (cu circa 1000 sub Bârlad, deși oficial, cu basarabeni trecători, ar avea circa 150.000!!!) și care și-a cvadruplat suprafața în ultimii 33 de ani, cu îmbunătățirea zestrei edilitar gospodărești, s-a întors la spiritul provincial. Nici măcar recensămintele (unul s-a împotmolit anul acesta, 2022) nu furnizează date exacte și credibile.

Clar: de la 1 martie 1970 sunt cetățean, nu chiar oarecare, al acestui municipiu.

Nu știu ce-ar trebui să scriu ca „să intru” în ferestruica impusă în această carte aniversativă, și chiar că merită să existe o carte care să consemneze ce se mai știe de pe atunci, adică după 5 decenii și o Revoluție (de la care acuși se împlinesc 33 de ani) cu schimbare de sistem social, schimbarea fundamentală a împrejurărilor, a felului de informație pentru cei mulți (care au acum cam toți celulare performante, deci pot

alege ce fel de „cultură” doresc) și în această clar vizibilă nouă cultură existențială.

Dar *am trăit aceste vremuri*, am pus umărul la schimbarea târgului, la cultura locului, la instituțiile/clădirile care urmăreau educația socialistă și dislocarea societății burghezo-moșierești, apoi, peste 3 decenii, la noul capitalism, cu tot ce înseamnă mass-media și nu numai. Atunci, mai exista cultul cărții... Azi e o datorie și o onoare să-mi amintesc, întrucât destinul meu social-cultural a fost altul, de creare a unor noi orizonturi și de împlinit opera proprie, de excepție.

O șansă personală (a vârstei) pe care o folosesc în folosul vasluienilor, și nu numai, pentru că există aici un eșantion dintr-o devenire a societății românești într-o jumătate de secol și mai bine.

Puțină istorie: În 16 febr. 1968 s-a legiferat noua structură administrativă, cu revenirea la județe și formarea aparatului administrativ în toate noile județe deci și în fostul raion Vaslui, lărgit cu Huși, Fălciu, Bârlad, Negrești, orașul Vaslui fiind propus și impus ca centru de județ de Virgil Trofin, fiu de țăran din Lipovăț, pe atunci încă prim secretar UTC, ori viceprim-ministru, sau oricum în conducerea PCR. Au fost numiți ca prim-secretari niște ieșeni care n-au știut cum să plece mai repede. Când a venit Gheorghe Tănase, un tip cu studii generale, dar foarte credincios partidului și inspirat mereu când să-și aleagă colaboratorii, transformările impuse de noua organizare administrativă au căpătat coerență și stabilitate, începând cu sfârșitul anului 1968. Neexistând un Centru administrativ-palat-sau orice altă

denumire s-ar putea da unei clădiri speciale, s-au pus bazele repede construcției pentru Palatul administrativ de astăzi, chiar în centrul pieței evreiești de atunci, care în 1961, la prima mea vizită aici, avea o formă patrată tivită cu clădiri vechi neetajate și acoperișuri țuguiate. Avea însă, flori multe ca centru de raion binișor îngrijit.

Comitetele de cultură și artă s-au format spre sfârșitul anului 1969 prin desprinderea de Inspectoratele școlare (Secțiunile de învățământ și cultură) și cu alergătură după oameni pregătiți, pentru că profesorii și inginerii, ca să nu mai vorbim de doctori, făceau naveta la Iași, de care nu voiau să se despartă. Nu erau bine închegate, nici vorbă de completate, nici la 1 martie 1970.

Era o nevoie disperată de personal, fie el și sumar calificat, drept care și-au găsit loc în sistemul cultural absolvenți de liceu și de 7 clase, ba chiar mai puțin, ca la biblioteca din Crețești. Dumitru Marin, director la Școala Măcărești, com Prisăcani-Iași, a fost încadrat ca inspector principal la 1 martie 1970, era al 4-lea om cu studii superioare din județ, iar CJCA (Comitetul de cultură și artă Vaslui) era completat pe lângă președintele Gheorghe Bălăuță (trimis cam la munca de jos dintre instructorii de partid) de Petrea Didilescu, Constantin Peptu, subsemnatul, apoi Lucian Popa și alții, dar toate posturile n-au fost niciodată completate. Pentru realizarea sarcinilor în teritoriu exista un Centru de îndrumare a creației populare cu absolvenți de liceu, unii fără examen de maturitate (ca Pârcălabu, Stoian, moș Pălășanu), care fuseseră și în vechiul raion într-o agenție de spectacole, în fruntea căruia a fost numit

colegul meu de grupă și de facultate Petru Necula, din comuna Murgeni. Organizările și re-organizările au continuat și în 1974 când tractoristul Dumitru Bran m-a dat afară pentru că făceam și cercetări etnofolclorice de teren, publicam, și, deci, nu mi-aș fi făcut complet datoria. Era și șopocăiala unuia Stoian care sufla mereu în urechea lui Gheorghe Tănase, și Dumitru Bran, cu care nu ne prețuiam, dar și faptul că am eliberat din funcția de bibliotecară de la Crețești pe nepoata lui Bran cu 6 clase, incompetentă și bazată pe rudă cu funcție mare, respectiv, nepoata lui Bran. Era foarte greu de dat afară careva pentru că nu aveai cu cine-l înlocui.

Am scris despre momentele înființării Festivalului Umorului, în două cărți și mai multe zeci de articole, și îndrăznesc să spun că „partidul era în toate” dar eu am fost principalul alergător pentru

realizarea primelor 3 ediții, asta pentru că mai publicasem câte ceva și pentru că eram înscris la doctorat, și pentru că eram foarte activ: din 436 de localități am „inspectat” 388 în 4 ani și o lună. Nu existau mașini de serviciu, microbuzul TV cu 8 locuri era folosit de conducere, noi, pe jos sau cu docarul de pe la primării, când exista.

**Zona centrală a orașului Vaslui fotografiată de pe clădirea
Complexului Meșteșugăresc în timpul construcției
Palatului Administrativ (1970)**

***Sursa foto: Facebook/Vasluiul comunist
(<https://www.facebook.com/vaslui607080>)***

În 1970 nu exista Casă de cultură la Vaslui (a fost plasată în actualul palat al Judecătorei, în fața căruia s-a tras în țărani, la 1907), imediat ce s-a format raionul, abia se dăduse Sediul Consiliului Județean și prefecturii de azi în folosință (aveam birou la etajul V, camera 513, unde am cărat cu spatele mobilierul), așa că prima ediție a Festivalului Umorului s-a desfășurat în fostul cinematograful Traian (re-botezat cu puțin înainte I.C. Frimu), cu dușumea din scândură și balcon asemenea, deci orice făceam pe acolo era acompaniat de niște scârțâieturi cu totul supărătoare. Mai exista un

fel de Grădină de vară pe str. Spiru Haret, cu o scenă din scândură și lut, pe locul căreia s-a construit Primăria de azi a Vasluiului și mai exista o cârciumă vestită „Parcul Trandafirilor” pe locul unde este astăzi sediul SRI, vis-a-vis de Clubul elevilor (Palatul Mavrocordat). Organele de partid au hotărât că Sindicatele să construiască atunci „Casa de cultură a sindicatelor” cu diriginți de șantier instructorul sindicalist Alexandru Vătavu, inspectorul cultural Dumitru V. Marin și un UTC-ist al cărui nume l-am uitat (pe merit), apoi a fost Emil Rășcanu. Inexistența fizică a instituției, a fost suplinită un timp de actuala clădire a Judecătoriei Vaslui care era inițial primărie convenită să stea în cadrul fluxului de plimbăreți (corso) care să plece din parcul Copou, să facă un ocol ușor pe lângă această clădire și să se continue plimbarea până la Gară, atunci un important loc de întâlniri diverse, deși avea doar un singur nivel. Acel vestit bulevard, copie după Champs Elizee din Paris (acolo e Arcul de triumf care să impresioneze), visat de vechii conducători-locuitori care să unească Parcul și Gara, are realizată pentru promenadă doar strada Mihail Kogălniceanu dintre parc și judecătorie. Scurul, sau prelungirea spre Gară, n-a mai fost și nu se va mai construi vreodată.

Exista o rețea pentru alimentare cu apă de la Chițoc pentru câteva sute de persoane, spitalul „Drăghici”, blocurile construite din centru (A-urile), vechea clădire a Gimnaziului, o fabrică de pâine, parcul cu vechiul castel de apă, dar și cu urma fostei antene radio din primul Război Mondial (1916?), o gară

pipernicită și populație amestecată. Câte drumuri existau erau balastate. În jurul fostului Liceu (pedagogic, în intenție) construit în 1928, azi Secția de boli pulmonare a Spitalului Județean din apropiere erau câmpuri de cercetare agricolă și un sit natural protejat. Ca paranteză: am aflat repede că la baza zidurilor groase au fost împușcați peste 500 de legionari...

Era un avânt constructiv important, forță de muncă berechet, așa că toate construcțiile planificate s-au ridicat foarte repede: Palatul administrativ în mai puțin de 2 ani, Casa de cultură tot așa, blocurile din centru la fel. În 1971 se proiectase și ridicase între Palat și Poliție un magazin alimentar, aproape terminat, când a poposit Ceaușescu și i-a schimbat destinația. Eram la ultimul etaj strigând din bojogi să tot trăiască. Așa a ajuns proiectatul magazin general... Muzeu și Bibliotecă. Am fost martor în sediul Comitetului Județean de partid, adică Poliția județeană de astăzi, cum striga la toți secretarul general N. Ceaușescu încât bietul comandant își udase bine pantalonii. Am dat atunci a doua oară mâna cu Ceaușescu. După vestita Plenară a partidului din 1971, încă se tot operau schimbări de personal, de activități, de orientare. Ca inspector cultural pentru stațiile de radioficare, Cămine, Biblioteci, Case de cultură (inclusiv ale sindicatelor), pentru care organizam întâlniri cu scriitorii mari ai timpului, trebuia să alerg, nu glumă. M-am înțeles bine cu ing. Dumitru Jijie, un mare împătimit, și creator de artă (muzicală), Gh. Capșa – director al Casei de cultură, P. Necula și alții. Ca inspector nu eram dintre cei mai plăcuți pentru că îi

obligam la treabă și chiar eu făceam împreună cu ei manifestarea publică. A rămas de pomină că directorul de la Puiești cu care organizam dezbaterea generic numită „masă patrată” a alergat prin toată comuna să găsească o masă patrată... sau că la Duda am pus mâna pe acordeon și le-am cântat dansatorilor (și directorului, devenit apoi prieten și prozator mare, Ion Gheorghe Pricop).

Am organizat 3 ediții ale Festivalului Fanfarelor (1971, 1972, 1973). Cei de mai târziu au tot luat-o de la capăt cu numărătoarea ca să se dea inventatori și ei.

La sărbătorile dintre Crăciun și Anul Nou – decembrie 1971 – am fost cu Vălăretul de la Obârșeni-Voinești la Festivalul obiceiurilor de la Muzeul Satului – București, împreună cu Augustin Chiper, noul președinte al CJCA, care s-a supărat definitiv pe mine că am vorbit eu ca etnofolclorist cu primul ministru Manea Mănescu și cu delegațiile de peste hotare (chinezii au fost foarte interesați), și nu el, deși nu se pricepea. Pentru că eram doctorand (titlu mare pe vremea aia) eram trimis și în diverse părți ale țării la manifestări culturale, comunicant și pentru reciprocitate, iar în județ eram foarte alergat.

Clădiri de interes: Palatul copiilor, Comisariatul, Casa de apă din parc, Clădirea securității = azi sediul TVV+Radio+ziar+revistă, Școala 3 (fost Gimnaziu înființat în 1890), Gara, Spitalul Drăghici, Parcul Copou, Fabrica de pâine, Liceul/secția pt. tuberculoși, Sinagoga, Poliția (azi, atunci, fost sediul CJ/PCR) Mausoleul Peneș Curcanul,...

Biserici: Adormirea Maicii Domnului cu Clopotnița, Sf. Ioan, Sf. Nicolae, Sf. Parascheva, ș.a., cimitirul înlăuntrul căruia e mausoleul Peneș Curcanul.

Mausoleul lui Peneș Curcanul din cimitirul Eternitatea – Vaslui

Cârciumioare și obor, mici ateliere meșteșugărești, mori, câteva autoturisme, câteva motociclete, și biciclete, multe căruțe, căi de acces și asigurarea transportului public de câteva autobuze cu trasee interurbane. Nu era gaz metan, curentul electric produs de un motor cu dinam, flamba și se întrerupea foarte des, nu se știa prea multe despre televiziune pentru că televizoarele alb-negru erau puține. În oraș, nici astăzi nu avem un transport civilizată și exact, iar un traseu=linie de troleibuz început cu aproximativ 30 de ani înainte, nu funcționează de loc, nici astăzi.

Rememorez: la fundația primului bloc din cartierul Ana Ipătescu, plasat atunci în grădinile unor case țărănești prăpădite, cu ocoale pentru oi, chiar sub dealul de sub biserica Sf. Ioan, și lângă lacul care împărățea în locul Sălii de sport de astăzi, la primele cantități de beton turnat, am fost nevoit, chiar și inspector fiind, pentru că țărani/orășeni ne sabotau (și amenințau), să împrăștii betonul pentru construcție cu lopata, că nu era cine; era înspre ora 14.00, drept care prin pantofii cu talpa ruptă a intrat laptele de ciment și a „reconstruit”... ciorapii. Era exemplu de muncă voluntară pentru construcția socialismului.

Rememorez: primele roabe cu beton la Combinatul de fire și fibre sintetice Vaslui, le-am pus eu cu un grup de elevi, luați de la internatul Liceului 3, construcții, unde eram profesor și secretar de partid, deci ca sarcină de partid, atunci. Era spre miezul nopții și descărcam betonul dintr-un camion care nu rabata cuva și care avea la marginile obloanelor îndesate fâșii din sacii de ciment, să piardă cât mai puțin pe drum. Nu

știu de ce a venit așa de târziu, nici de unde, dar era primul camion cu ciment gata de turnat în cofraje, la lumina farurilor. Din grupul acela „au ieșit” primii ingineri constructori din Vaslui.

1972

S-a lucrat în iarna aceea, 1971/1972, mult la construcția Casei de cultură Vaslui, poate de aceea este așa de friguroasă. Eram prezent, ca reprezentant al culturii când s-au montat radierele la baza construcției și de pe unul din pilonii pe care se puneau armătura sub formă de patrat au căzut doi muncitori, unul a murit pe loc celălalt a rămas infirm toată viața. Tocmai ne fotografiasem cu Sandu Vataavu cum turnam cu un cancioc amestecul de ciment și balast la baza unui pilon. Toți cei prezenți am fost bucuroși că nu au murit amândoi, chiar dacă am dat mai multe declarații la miliție. Era și un maestru foarte priceput și ascultat Gheorghe Mihăluș cu care m-am documentat ce am de făcut și care în primăvara lui 1972 a conceput sistemul de arcuri pe tencuială care a dat un aspect modern clădirii, ea însăși o bijuterie, ba chiar a fost ascultată o propunere a mea de a se înlătura o treaptă prevăzută pentru intrarea din stânga la Sala de spectacole. Cine intră acum simte și vede locul înclinat chiar în dreptul ușii. N-au mai fost bani pentru orga de lumini și alte dotări, spre marele nostru regret. Mai răspundeam de construcția Căminelor culturale Berezeni și Dragomirești, unde am „vălătucit” la propriu să arăt că mă pricep.

Casa de cultură – 1972

Casa de cultură s-a inaugurat odată cu deschiderea Festivalului Umorului ediția a II-a (23 – 25 iunie 1972), dar cu circa o lună mai înainte tremuram serios și eu și Sandu Vatavu, când venea Tănase sau Țolescu, cei doi mari ai județului, pentru că încă nu era gata, lipseau scaune, nu era decât o cortină, nu erau terminate fosele etc., etc. Nu eram constructori dar răspundeam în fața șefului. Eu alergam, ca organizator, și după Silvestru sau unde mai trebuia, la marile personalități artistice ale timpului. M-au sprijinit serios criticul Ioan Massoff și textierul Teatrului Muzical „Constantin Tănase” Aurel Storin și, evident, Valentin Silvestru, devenit „capel-maistru” de la ediția din 1972. Poveste lungă, cum l-am făcut să accepte, la el acasă, în Piața Kogălniceanu nr. 7, et. I, București. Era un tip foarte ironic, dar a fost un amfitrion desăvârșit câteva ore, sprijinit și de doamna Zaița care m-a servit și cu o cafea, lucru rar-rar pe vremea aceea. Mă mândresc mult cu marea prietenie care a urmat între noi, și i-am consacrat destule articole acestui împătimit de

metaforă, sugestie, culoare, umor, din păcate uitat chiar de vasluienii lui.

La primul spectacol mirosea puternic a var, pereții erau „verzi” lipseau multe, dar toată lumea era bucuroasă de noul locaș care a promovat cultură în „comuna” cu 17.960 (unii spun greșit că 19.820) cetățeni, la formarea județului, iar veneticii, printre care și eu, căutau aici trambulina pentru orașele mari. Mai sunt unii care spun că această Casă de cultură s-ar fi inaugurat în aprilie 1972, când s-ar fi organizat și un spectacol. Deși eram printre responsabili, nu-mi amintesc de acest fapt, dar se obișnuia să se inaugureze obiectivele edilitare înainte de finisajul final, pentru a se raporta Comitetului Central încadrarea la timp cu noi obiective din planul cincinal. Era chiar o febră aprigă a raportărilor de realizări socialiste în toată țara.

După 1974 am rămas în fenomen prin prietenia cu Valentin Silvestru, prin Cenaclul Mugurel 74 (peste 16 ani), prin colaborări la ziare, reviste, și brigăzile științifice, prin cercetările de teren.

După 5 decembrie 1990, după înființarea TVV, am fost aproape întotdeauna la orice manifestare publică din interesul de a aborda subiectele locale, ca sângele viu al reportajelor, am devenit foarte necesar să mă invite, pentru a le asigura popularizarea TVV, apoi și radio, apoi și ziar, și mai mereu am luat cuvântul în public. Fiind și Consilier județean și Președintele ecologiștilor, având și ceva operă, eram printre invitații oficiali necesari.

La sărbătorirea împlinirii a 30 de ani de la inaugurarea CCS, eram cu ziarul în mână alături de

primarul Cristea, președintele C.J. Ion Manole, Emil Rășcanu, director. Nu spun că eram cel mai simpatizat, pentru că eram între intrigile politice, dar nu puteam fi exclus din cauza TVV, și am realizat mai multe materiale de presă. **Eram acolo și activ.**

Personalități.

Multe, diverse, din toate domeniile, pentru că nu erau alte locuri pentru manifestări publice (după ce s-au construit cele 2 cinematografe era mai ușor) și chiar dacă nu voiau, marile personalități cu reprezentativitate națională erau trimise de instituțiile unde erau angajați sau de Uniunea Scriitorilor în cadrul politicii generale de culturalizare națională. Unii dintre ei, mai ales scriitorii, trăgeau direct la Huși. În afară de Mausoleul lui Peneș Curcanul, orașul n-avea ceva de oferit, cum nu prea are nici astăzi, dar vinul de Huși era un magnet cu care îi aduceam pe toți și de fiecare dată aveau timpul lor de libertate fie și în starea bahică implicită. Erau câțiva oameni care știau să fie gazde eminente: directorul Casei de cultură Huși, Emil Pascal, profesorul și poetul Ion Alexandru Angheluș, inginerul doctor Avram D. Tudosie, ing. director Ion Neamțu, metodistul Casei de cultură, Petrică Lascăr (un foarte bun viorist, decedat în iulie 2022, la 94 de ani), și alți colaboratori. Hușul avea vin, deci prieteni mulți, Bârladul avea faimă de centru cu vechime culturală și un bun organizator la Casa de cultură, Ion Borș, Negreștiul nu prea atrăgea pe nimeni, iar la Vasluiul cu venetici se decontau cheltuielile de deplasare: mde, centru de județ.

Casa de cultură a devenit repede punct cultural de referință și autoritate. Și centru social pentru că aici se organizau întâlnirile importante, adunările electorale, precum și centru permanent important de educație politică socialistă.

Să facem vreo listă cu mari personalități care au călcat fie la Casa de cultură, fie la Sala sporturilor, fie în instituțiile adecvate, în primul rând în TVV și Unison Radio, ar fi mereu incomplet. Numai în primă privire pentru TVV înregistrăm 1488 de personalități.

Din Casa de cultură sau pe lângă, adică în piața civică am organizat impresionante, cu totul particulare și mari, spectacole publice, cu participarea miilor de oameni (și de prin împrejurimi) pe care-i mobilizam ușor prin radio, TVV, ziar. Au fost multe, cel puțin 3 anual căci erau de aniversat TVV (5 dec.), Unison Radio (14 iunie) în cele 2 orașe, deci și la Bârlad, ziarul Meridianul... în jur de 26 septembrie.

Valoarea și importanța „vizitatorilor” se pot vedea în cartea **Bătălia pentru Vaslui/222 printre noi(!)**, 2020, Pim, Iași, 738 pag., în **101 vasluieni pentru 100 de ani**, 2019, Pim, Iași, 402 pag., **111 valori naționale pentru Vaslui**, Pim, Iași, 2019, 512 pag. **77... Noduri culturale și răspunsuri amicale**, Iași, 2016, 168 pagini, **Opera magna 1-7** (2022, nr 7 cu 678 pag.), ș.a.

Întâmplări....

Spectacolul de deschidere la prima ediție era programat la Sala miliției (Poliția județeană de azi) unde încăpeau 300 de oameni dar la ușa din nord

așteptau cam 500. Aveam ordin să nu dau drumul la oameni decât cu 10 minute înainte. Dar a venit o ploaie zdravănă și îndelungată, oamenii strigau desperați sub tunete și fulgere, și am dat voie să intre ceva mai înainte, cu haosul de rigoare, umezeală, înjurături chiar și din partea lui Sandu Vătafu murat bine de ploaie. De întârzierea spectacolului am fost vinovat eu, nu ploaia.

Deși dădăm inspectorul (și țineam la rang) am fost plasat să ținem ordine la trecerea lui Ceaușescu și Leanei prin mulțimea aliniată între blocuri și muzeu. Nici nu știam cine mă flanchează, iar când au apărut câinii aceia fioroși ai Ceaușeștilor, o vecină a leșinat de spaimă, am ridicat-o chiar în prezența tovarășului și Secretarul general mi-a strâns mâna pentru gestul meu de grijă pentru poporul lui. Avea o mână moale cu palma îndreptată în jos spre a impune autoritate.

A 3-a oară mi-a strâns mâna la prezentarea machetei complexului statuar de la Băcăoani, la Casa Scânteii unde era o expoziție cam cu 300 de statui.

În colțul opus Liceului Mihail Kogălniceanu, într-o casă veche (în locul ei este o statuie astăzi), era Centrul de îndrumare a creației populare, o clădire veche cu două camere și tindă, unde am organizat întâlnirea a 8 scriitori cu vreo 30 de vasluieni. Cu acea ocazie, Nichita Stănescu s-a adresat auditoriului astfel: „*cine mai are o întrebare că am găsit răspunsul*”, și mi-a dedicat poezia „Acasă la un prieten” (am descris întâmplarea în impresionantul său volum omagial). În cărțile mele am povestit multe alte întâmplări.

Povestea statuiilor din centrul Vasluiului și a Statuii ecvestre a lui Ștefan cel Mare de la Băcăoani, comuna Muntenii de Jos.

În 1970 nu exista în tot orașul Vaslui decât statuia ostașului român cu pușca în mână, de mici dimensiuni, și Mausoleul lui Peneș Curcanul din cimitirul Eternitatea ridicat prin 1932-1934 cu ajutorul lui Nicolae Iorga. *Statuița* asta a fost „plantată” în mai multe locuri, acum fiind pe str. Ștefan cel Mare, în fața Casei Armatei mereu „reconstrucționată”, cam la 80 de m. de sediul Grupului de presă de pe str. Frunzelor nr. 2, și la vreo două sute de metri de statuia lui Ștefan cel Mare din centru. Spitalul Drăghici mai era la mare respect.

Monumentul „Eroilor vasluieni căzuți pentru întregirea neamului” inaugurat la 24 iunie 1925 – Vaslui

Va să zică, un Comitet funcțional nu prea era, mereu incomplet, Biblioteca raională se transforma în județeană (era nevoie de orice fel de personal), Casa de cultură din actualul local al Judecătoriei, în clădire veche, cu 2 angajați și fără un statut clar, era terminat doar sediul Consiliului Județean, unde ne-am instalat și noi la etajul V, era impunătorul sediu al Poliției, unde anterior funcționase Consiliul Județean, sediul ziarului Vremea nouă (unde am vrut să mă angajez și eu, în 1968, dar în vechiul sediu din Casa Mavrocordat), diverse direcții și servicii. Prima judecătorie funcționa într-o clădire din spatele actualei Poliții județene care a devenit locuința Secretarului II, în apropiere, spre piață, era un hotel cu vreo câteva camere de țară, într-o casă evreiască de lângă biserica Adormirea Maicii Domnului, o unitate CEC în rând cu vechea Casă de cultură alăturată cu un Centru de librării. Spre nord, în afară, exista din 1928, clădirea fostului liceu, devenită penitenciar apoi spital de tuberculoși și... câmpuri cât cuprinde. Peste drum era un sit istoric uitat azi. Nu se mai păstra amintirea îngrozitoarei explozii a depozitului de armament din 1917, care a distrus o jumătate de oraș, doar se mai zicea câte ceva de către mai vârstnici. Se știa bine de fosta Școală evreiască Assey TOW, pentru că mai erau destui evrei, iar Sinagoga era un simbol aproape de toți. Nu exista nici un fel de cercetare despre învățământul local, de cultură nici atât, ba nici despre agricultură...

S-a construit masiv în fostul centru de raion. Orașul s-a construit nou în întregime, cu tot ce a fost necesar pentru buna funcționare a unui centru de județ.

Comitetul acesta de cultură n-avea mare autoritate până la Plenara din 1971 a PCR, cuprindea oameni puțini și era întins ca o opincă, nu numai să organizeze, Cămine culturale, Biblioteci, Stații de radioficare, în tot județul. Din cauza volumului prea mare de muncă oamenii fugeau de acest serviciu: un prieten bun, profesorul Ioan Baban, a fost promovat de la Laza unde era director de școală și a șters-o după vreo 2 luni și ceva. Se adăuga neștiința, nesiguranța, delăsarea, tentația orașelor mari. Răposatul păstrător de limba română George Pruteanu, ajuns la București, și deputat după Revoluție, a stat doar vreo 2 luni, la noi, chiar în gazdă la mine; avea o minte foarte iute și creativă. Cei de la CJCA au răsuflat ușurați când a dispărut pur și simplu. Vasluiul era mult în urma Hușului, pentru că exista vin acolo, și cu mult în urma Bârladului, și el intens re-construit.

Exista gluma că turnul de la Palatul administrativ s-a ridicat ca să-i lase pe vasluieni să urce să vadă când vine pâinea de la Bârlad (nu exista o fabrică de pâine).

Forma puțin așteptată a turnului cu ceas, sugera căciula dorobanților vasluieni, respectiv Peneș Curcanul; mai trăia Constantin Țurcanu, pe strada Peneș Curcanul, de sub parc, nepotul eroului.

Viața culturală nu înregistra nici un fel de prezență valorică nici locală, nici în plan național, deci nici o autoritate (prof. și scriitorul V.I. Cataramă fusese încântărat pe ani mulți de securitate, mai scria epigrame Titi Gheorghiu). Dacă n-ar fi ajuns sediul județului orașul rămânea o comună nicicum înfloritoare, de aici războiul permanent cu Bârladul cel

de două ori mai mare și mai cu autoritate cultural-socială. Era departe până și de „calea trenurilor” pentru că acceleratele sau alte trenuri rapide nu opreau la Vaslui, ci la Crasna pentru legătura cu linia de Huși, sau la Zorleni pentru legătura cu Fălciu. Acceleratul a început să oprească la Vaslui de pe data de 25.02.1968(?), iar liniile de autobuze s-au adaptat în decurs de destui ani. Legea 2/16 februarie 1968 a pus pe harta României și orașul Vaslui. Singura motivație a lui Virgil Trofin, prim secretar UTC care răspundea de raionul Vaslui, era că e mai în centrul județului decât oricare alt oraș din cele 4.

Prima statuie impunătoare a lui Ștefan cel Mare din Centrul civic are o poveste specială (subiect de viitor), pentru că întreg complexul s-a făcut pe bucăți, transportul era foarte greu (grupurile statuare de lângă zid erau foarte incomod de purtat și aranjat, ca să le sprijinim, cu tot felul de unelte, le-am mai ciupit pe ici pe acolo, se văd și astăzi), costau enorm pentru vremea aceea. Înălțarea statuii lui Ștefan în actuala piață civică (trebuia ca soclul să aibă 8 m, dar e mai mic) a fost un mare eveniment local pentru acel timp, dar n-a atras atenția destul pentru că orașul era neînsemnat social-politic și mai ales cultural. Era ușor să se adune ceva public pentru că directorii și secretarii de partid (erau mai puternici ca directorii, cei pe linie de propagandă) primeau sarcină ca în sectorul cutare al locului cutare să trimită **X**. oameni încolonați, și se executau. Așa se și știa exact de unde ar fi putut izbucni vociferări sau proteste, dar erau sever selectați, păziți să nu crâcnească.

Statuia ecvestră a domnitorului Ștefan cel Mare, de la Băcăoani

Statuia ecvestră de la Băcăoani a fost ca sarcină specială pentru mine, cu multe vizite la sculptor acasă și în atelier, cu „controlul” la Uniunea Artiștilor Plastici și atelierelor lor de prin Vatra luminoasă(?) din București, și nu a existat porțiune dintre feliile grele componente de bronz să n-o ciocănesc eu personal cu un ciocănel special ca să nu fie cumva fisurată (prin burta calului). Pentru locul unde e amplasată astăzi am pierdut multe nopți să-l supraveghez pe un buldozerist să îndrepte erorile sau să umple bine dealul artificial pe care să fie amplasată statuia, pentru că nu exista dealul tronconic de astăzi. La inaugurare, nu mai eram inspector. Locul a fost stabilit de profesorul universitar dr. Constantin Cihodaru, din comuna Pungești de loc, pe care l-am ajutat zile întregi de documentare și care

inițial a dedus că teatrul bătăliei a fost între Vaslui și Munteni de Jos, la un cot spre Răsărit al apei Bârladului, deși tot el emisese părerea că bătălia s-a dat la Cântălărești, comuna Ștefan cel Mare (fusesse „Cântălăria” domnească acolo) pe baza existenței unui pod foarte vechi cu inscripție din 1688, construit de un boier numit Bălăut din Zăpodeni.

Am povestit altundeva cum am obținut aprobarea de la Nicolae Ceaușescu în cadrul mării expoziții de la Casa Scânteii, cu aproximativ 300 de sculpturi, pentru întreg Complexul Muzeal de la Băcăoani, cu mari eforturi fizice și intelectuale:

La Casa Scânteii (Casa Presei Libere) când i-am prezentat grupul statuar de la Băcăoani, unde a fost odinioară teatrul bătăliei lui Ștefan cel Mare, din 10 ianuarie 1475. Am transportat pe ger cu un camion pe Ștefan cel Mare călare, din ipsos, aproape în mărime naturală unde s-a organizat expoziția care trebuia să decidă cui se acordă fondurile. Un frig...

În holul Casei Scânteii, unde era o mare expoziție care să prefigureze investițiile pentru următorul cincinal, a fost nevoie să prezint eu grupul statuar la rugămintea marelui sculptor Mircea Ștefănescu care apoi și-a expus viziunea. Tăcere, pași, emoții... în concluzie, Ceaușescu:

„– *Tovarășe de la Vaslui... Marin (i s-a suflat), de ce Ștefan cel Mare privește în jos? Avem nevoie de măreție și independență...*” Având în vedere înălțimea soclului și dealului, i se dăduse o înclinare capului...

La plecare am fost dintre pușinii cu care a dat mâna. Am păzit toată noaptea sculpturile – machetă – duse direct la atelierul Uniunii Artiștilor Plastici.

Fragment din volumul *Ceașescu –...– Bășescu, Mitterand – Snegur – Iliescu, Lucinski – Constantinescu – Regele Mihai I (evocări de reporter)*,

Ed. PIM, Iași, 2014, 188 p.

Pentru localnicul obișnuit Casa de cultură a sindicatelor „Constantin Tănase” din Vaslui a devenit repede un lăcaș de cultură, repet gratuit, cu multe cercuri artistice (baletul și creația poetică, cele mai frecventate, chiar și de copiii mei, Sergius, Daniel, Radu) doar la spectacole organizate era cu bilet de intrare. Directorul Petrică Lascăr era asaltat cu atâtea probleme încât a și uitat de funcția sa de metodist cultural ca să nu mai spun de cea de instrumentist-viorist și talentat la bancuri.

Casa Mavrocordat (sau Palatul Copiilor).
Clădirea a fost construită între anii 1883 și 1892 de către
Gheorghe Mavrocordat.

Mai exista Palatul pionierilor (Casa Mavrocordat), unde locuise mareșalul Prezan (de loc

din Dumești-Vaslui), transformată îndeajuns să nu mai semene cu cea inițială și unde vestitul și nedreptățitul profesor Constantin Didilescu a întemeiat ansamblul „Izvorășul” devenit abonat la marile premii naționale și internaționale (unul dintre copiii mei a fost instrumentist în ansamblu), deși conducătorul = artizan era discriminat cu totul intens ca fost pușcăriaș în România, cu toate că învățătorul fusese prizonier în Siberia. A suferit cumplit...

El și cu V.I. Cataramă erau reprezentanți de legendă (în privat) despre care nu se putea scrie cumva în presă și ocultați chiar și de noi, pentru că nu aveam voie să vorbim cu ei.

Mai trăiau câțiva profesori învinuiți de legionarism și existau câteva mici formații muzicale, și câțiva țigani figorniști și dobagii cu angajamente la nunți (deci fanfarele erau ieftine, atunci), atrași din 1971, pentru autoritate, dar și obligați de primari, la Festivalul fanfarelor (3 ediții organizate exclusiv de mine, 1971-1973, pentru că nu era alt personal).

După încadrarea mea au început instruirii lunare ale bibliotecarilor și șefilor de stații de radioficare, atât la centru cât și în comunele cu prezența acelor mai strălucitoare (pentru exemplificare, că se poate face educație socialistă).

Am răspuns până la plecarea mea de Brigăzile științifice formate din profesori, medici, ingineri, activiști de partid, cu deplasare duminicală în toate comunele. Întâlnirile cu scriitorii (multe, multe) erau privite ca manifestări superioare cultural, deci mai rare.

Casa de cultură și Bârlad și Vaslui, au intrat în planificările CJCA, deși figurau ca ale sindicatelor. Așa am ajuns să le organizez bibliotecile și să fiu prieten cu directorii (cel puțin, Ion Borș, directorul de la Bârlad era foarte receptiv, la fel, mai târziu, și prof. Giușcă).

Centrul raional de cultură era un loc pentru plasamente sinecuriale care nu depășea importanța și sarcinile unei agenții de bilete. C.J.C.A. a însemnat modalitatea statului de organizare oficială și specializată a administrării culturii socialiste. Casele de cultură... unul dintre instrumente.

IMPORTANTA ACESTEI INSTITUȚII.

La data încadrării mele în funcția de inspector, fie el și principal, eram doar un instrument pentru executarea „administrării culturii” și nu producător în domeniu, la fel ca atâția alții în județe și în țară. Există însă și ceva timp de cercetare și valorificare a creativității din cauza multor „momente moarte” pe care mai toți îl foloseau pentru vreo aventură, vreo băută, pentru familie, deși erau bine supravegheați.

De ținut minte: **erau începuturi** cu toate incertitudinile, neștiința, coordonarea pseudocalificată. Partidul (ca și partidele de astăzi) își trimiteau slujitorii siguri, să comande, să aplice politica partidului, nu **să facă**, pentru că nu știau nici ei, nici noi. Puțini am fost pe aici cu HARUL DE A FACE cum observa președintele Emil Constantinescu, în vestita transmisiune directă de la întrunirea sa electorală. Casa de cultură de la Bârlad-nouă, Casa de cultură de la Huși-veche, cea de la Negrești exista, dar activitățile

din ele, nu, în afară de spectacole și dans nu aveau nimic. (De aici s-a ridicat interpreta de muzică populară Matilda Pascal-Cojocărița, refugiată azi la Bistrița). Toate, au devenit sedii pentru brigăzile artistice de agitație, sau brigăzile științifice. Ca inspector responsabil cu organizarea și deplasarea duminicală a brigăzilor științifice am organizat zeci de întâlniri și aici și aproape în toate comunele. Un colaborator de mare nădejde a fost prof. Constantin Alexandru, ajuns președinte C.J. după 1990.

Biblioteca județeană „Nicolae Milescu Spătarul” Vaslui

Cum Vasluiul n-avea mai nimic edilitar (un timp actuala judecătorie a fost Casă de cultură, unde este Muzeul și Biblioteca județeană erau niște case vechi, iar unde este abandonatul cinematograful din centru am văzut cu ochii mei un tunel perfect uscat, așa de solid încât doar un strat de piatră suporta buldozerul), cum personalul calificat lipsea, cum legile erau imperfecte, incomplete și în schimbare, iar în afară de natalitate nici o altă sursă de venituri (cu vinul de Huși e o lungă

poveste romanțată reprezentată de regretatul prof.dr.ing. academician AOȘR Avram D. Tudosie), cum supravegherea securității era mai ușoară pentru ei (puțini de urmărit) dar mai aspră, iar pe de altă parte orice elev premiant o ștergea cât mai repede și mai departe, la care se adăugau problemele de înființare, organizare și funcționare a noului județ, o muncă de acest gen era cu adevărat problematică (se mai adăugau și inevitabilele mâncătorii interne). Trebuia să ai forță psihică să rezști, mai ales dacă nu erai în ghemul de interese format, ori „sufălător particular” (și, tot, tot, mai erau mereu dintr-aceștia).

Casa de cultură vasluiană a devenit repede un simbol și un reper pentru varietatea manifestărilor... tare necesare. Ca inspector cu bibliotecile din județ am primit sarcină să ajut și la catalogarea-clasificarea celor vreo 7000 de volume, de la etajul II al Casei de cultură concomitent cu Biblioteca județeană (am introdus Catalogul alfabetic și tematic în toate bibliotecile din județ) și am organizat acțiuni culturale cu mare succes, în toate sălile, iar după 1990, transmisiile TVV și radio – Unison în direct. Aduc aminte că din 1990 (ca și din 1970) am fost mereu prezent în orice s-a întreprins pe linie culturală iar ca jurnalist n-am lipsit la nici o activitate importantă și mai ales la susținerea Festivalului Umorului, ajuns singura manifestare națională emblematică.

Pentru toți vasluienii edificiul era de neprețuit atât ca valoare materială cât, mai ales, ca speranță de valorificare a potențialului creator și de exprimare a tot

ce înseamnă valoare culturală locală, ba și un loc de afirmare a elevilor și tinerilor.

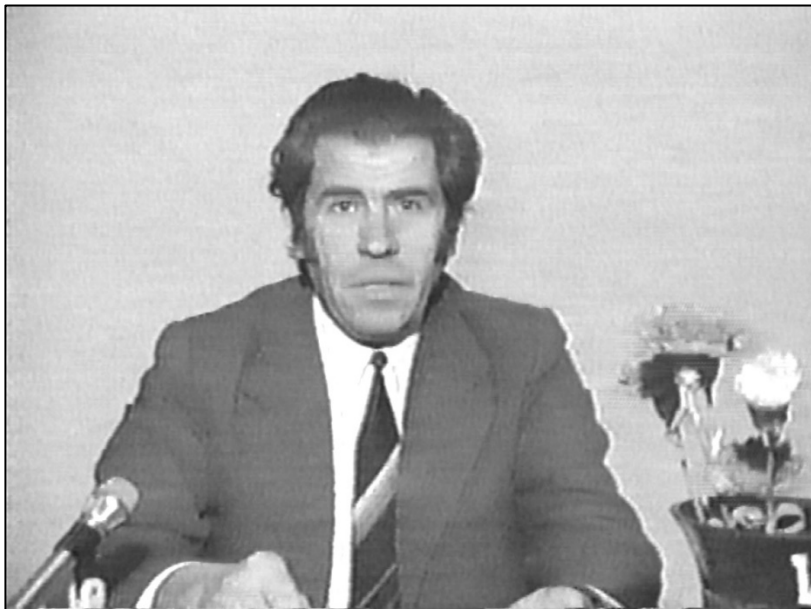
Dar, nu numai eu eram entuziasmat.

Pe scena acestui așezământ au urcat, evident pe rând și la intervale, toate marile personalități ale României, iar plenarele și adunările electorale tot aici se desfășurau. Ca om de presă am realizat câteva sute de reportaje aici, am făcut transmisii directe prin TVV (am întins cabluri din Studio, etaj 8, până pe scenă, pe scări sau în piața publică), printre intervievați: președinții de stat români, prim-miniștri, candidați în alegeri. N-au existat impedimente, căci toată lumea se îngrămădea să se „vadă pe sticlă”. Nici măcar o recunoscută adversară din fruntea culturii nu m-a refuzat. Prezența lui Emil Constantinescu, atunci candidat la președinție, și mai ales a lui Ioan Rațiu – mare politician-patriot, au fost momente de mare cumpănă pentru viețile noastre: cel puțin 2/3 dintre prezenții în sală voiau să-i bată pe invitați, dar autoritatea și camerele mele în transmisie directă au salvat întâlnirile (v. cărțile de profil).

Au existat strădanii, multe și foarte intense, dar, doar în Festivalul Umorului s-au afirmat unii vasluieni. „Politica de încurajare” a valorilor locale aproape n-a existat decât pe timpul lui Gheorghe Tănase și apoi... stimulările prin TVV/radio/ziar. Că au existat multe și foarte multe pentru omagii... /câte amintiri/... a fost o realitate. Nu mai contează acum că și dintre semnatarii unei cărți aniversative proiectată în 2022, au fost excepționali adulatori, chiar responsabilul de carte fiind un prea supus slujitor al multora dintre cei incluși

în volum, foștii nomenclaturiști comuniști ca și el (vezi, ziarul Meridianul... din 13.10.2022; 27.10.2022).

Putem înțelege că pomparea/ infuzarea culturii reprezentative însemna ceva de tipul umplerii cu apă a unui butoi spart, dovadă că nici după cele 1488 de interviuri difuzate pe postul TVV, radio, ziar, operă personală, nu s-au ivit urmași de top. Fuga valorilor locale nu e doar o supoziție, ci o tristă realitate, chiar, de secole.

**DVM la prima emisiune TVV
24 decembrie 1990**

Apropo de începuturi:

Prima televiziune privată din România a apărut la Vaslui, Licența 001/TV, licențiat apoi Unison Radio și rețeaua cu Bârladul.

Prima transmisie în direct a TVV-ului (înf. pe 5 dec. 1990) s-a realizat din Casa de cultură, cu prilejul vizitei lui Emil Constantinescu la Vaslui, prin coborârea unui cablu corespunzător de la etajul 8 al blocului 92, unde erau studiourile, în sala mare a Casei de cultură. Ziaristul Cristian Nicolae Lapa era redactor șef și poate furniza multe amănunte. După aceea numeroase manifestări din toate celelalte săli, de tipul lansări de carte, dezbateri de Cenaclu, interviuri speciale, ședințe de diverse categorii, au fost transmise în direct atât pe TVV cât și la Unison Radio, cu Cătălin Simpetru în prim-plan. Până atunci se introduceau casetele cu materiale și doar prezentatorii intrau direct.

Sărbătorirea... la 30 de ani!

A fost și ea transmisă în direct, cu toate cuvântările și spectacolul aferent, dar nu și cu polemicile legate de susținerile celor 5 partide la putere, atunci și ecologiștii.

Cinstit, nu-mi amintesc prea multe despre manifestările consacrate acestei sărbători, pentru că eram mult prea ocupat cu izbânda postului TVV, încă la mare cumpănă, pentru că după evenimentele din aprilie 1991, când rămăsesem doar cu Daniel, abia făceam față eforturilor de procurare a emițătorului propriu, a unor casetoscoape, a unei alte camere de filmat și... prigoanei deslănțuite de PSD-ul lui Buzatu, respectiv a lui Ion Manole președintele Consiliului județean, de sub comanda profesorului de socialism

științific. Câștigasem la Curtea de Apel Galați, eram izgoniți din clădirile simpatizanților, se urmărea obstinent acapararea sau desființarea noastră, a TVV. Ne dădeau afară din clădirea Casei Armatei, trebuia să ne cumpărăm un loc-proprietate (și asta am realizat).

Bun coleg și limitat prieten, Emil Rășcanu m-a invitat ca musafir de seamă alături de Ion Manole, primarul Victor Cristea (și el supus austriac), așa că în fotografii apar cu ziarul Meridianul de Vaslui-Bârlad în mână, dar destul de singur, iar cuvântul meu a fost despre rolul mass-media și dezvoltare culturală a Curentului Cultural Informațional a cărui existență o susțineam, contrat serios chiar de către cei pe care-i consideram reprezentanți autorizați: Teodor Codreanu, Teodor Pracsiu(!) și alții. Era o perioadă de construcție, supraviețuire, și intensă bătălie în presă și politică (ecologist fiind, președinte și cu 234 consilieri în județ, eram singur în opoziție, ceilalți au dat la pace).

Sursa foto: „50 de ani/Pași peste timp”

Fotografiile păstrate și înfățișate în vol. „50 de ani/Pași peste timp”, Vaslui, 2022, 236 p., în p.25, 143, și pp. 94 – 101, unele bibliografieri, îmi

confirmă prezența. Mediatic am susținut direct, indirect, multiplu, fenomenul cultural, deci și Casa de cultură, răstimp de 33 de ani.

Într-o recentă reuniune comunistoidă (2022) în care s-au adunat și fotografiat acei cu grade mari și în securitate (dovediți public) s-a hotărât scoaterea mea din istorie culturală (Festivalul Umorului, Casa de cultură, manifestări culturale la Bibliotecă, alte festivaluri) prin metoda specifică: ocultare, ignorare, negare. Restaurația comuniștilor cu mari averi e gata.

Ghemul viermuitor de interese chiar mă poate elimina, oare, cum a făcut sistemul (tot de securiști) cu președintele Emil Constantinescu?

**Bulevardul Stefan cel Mare, Casa de Cultura a Sindicatelor
(1975)**

●

PERSONALITĂȚI DE MERIT PENTRU ACEASTĂ PERIOADĂ:

RIGUROASĂ SELECȚIE

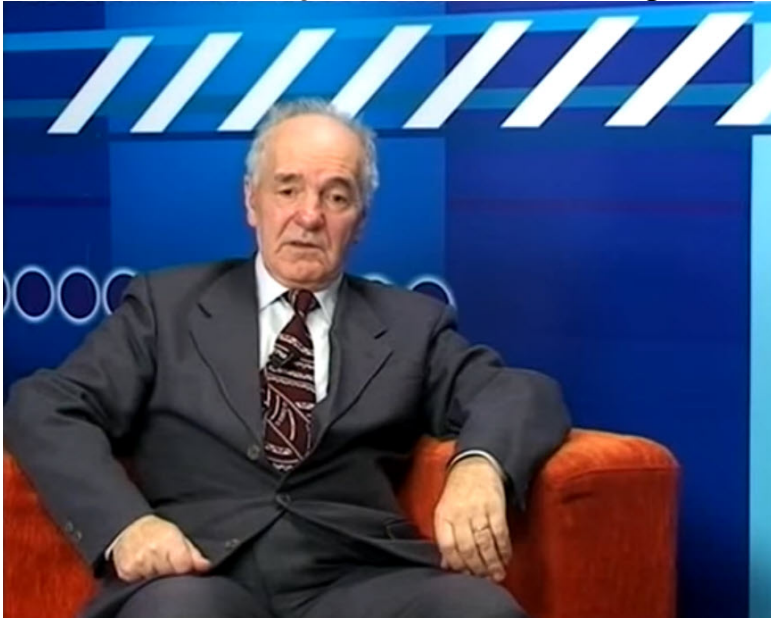
Am întocmit o selecție deosebit de riguroasă permisă de acești 52 de ani și jumătate de când reprezint cultura vasluiană AICI și DE AICI, indiferent cum va putea înjura „ochiul și timpanul” celor două timpuri (de dinainte și de după 1989), sau un oarecare plecat de de aceste meleaguri de peste 40 de ani, cu îndatoriri specifice pe lângă un fost prim secretar în două județe; Sau comunistoizii care mă mențin de atâtea decenii UNUL CONTRA MULTORA.

Menționez că oamenii aceștia talentați s-au supus regimurilor pentru că trebuiau să-și crească și copiii, să aibă un confort intelectual, să fie apreciați DE PARTID și de organele de Stat, măcar să fie admiși la unele manifestări publice. Ei au avut valoare cultural-organizatorică benefică pentru toți vasluienii, pentru țară, și chiar dacă, doar, unul a ajuns foarte cunoscut în lume datorită TVV, ziarului și revistei Meridianul Cultural Românesc, și ei merită toate aprecierile.

Microportretele de mai jos semnaleză (doar) un rol demn de istorie națională, ei făcând parte din eșantionul (component) numit Vaslui. Ele nu prea mai pot fi abgradate la zi, pentru că unii nu mai sunt... Oamenii se impun prin munca lor dar nu și-au putut depăși condiția tipic vasluiană, cu tarele ei.

IATA DINTRE „CONTRIBUTORII CULTURALI” AI GENERAȚIEI:

1. Dumitru Jijie, Interviu inedit (fragment)

Reporter: În redacția noastră a poposit un prieten al meu cu care îmi face plăcere să stau întotdeauna de vorbă. Este vorba despre compozitorul Dumitru Jijie care are ce ne spune despre trecutul Vasluiului și pe care l-aș evidenția de la un spectacol mare de operă/operetă, cu formații vasluiene toate de pe la Mecanica și de la CFS și care, după părerea mea, a însemnat o afirmare a lui Dumitru Jijie, până atunci un luptător pentru a se afirma, un pianist bun, un interpret bun și, de ce nu, un îndrumător bun. Atunci cred că a fost momentul în care a dobândit gloria. Greșesc cu ceva?

Dumitru Jijie: Este doar o parte din ceea ce mă definea în activitatea culturală și muzicală din Vaslui.

Vasluian fiind , născut în Vaslui, mi-am desfășurat o foarte mare parte a activității în Vaslui. Am mai trecut și prin Iași, prin București și prin alte localități, dar peste tot m-am implicat în activitatea culturală pentru că muzica este o componentă care m-a însoțit în permanență.

R: Eu vreau să te provoc la niște amintiri. Cartea pe care o plănuiesc eu se intitulează 50 – Casa de Cultură a Sindicatelor Vaslui – 50. Amintiri duioase i-am spus eu și probabil o voi completa ca și titlu. Dintre cei cărora vasluienii trebuie să le fie recunoscători pentru o activitate de o viață ar trebui să fie Dumitru Jijie, Dumitru Marin și Ștefan Șerban. Șerban are peste 30 de ani de activitate, noi avem peste 50 de ani de viață și activitate în municipiul Vaslui. Ce era când te-ai apucat tu de cultura vasluiană?

D.J.: Când am venit la Casa de cultură am găsit niște oameni care erau preocupați de fenomenul cultural. Casa de cultură a orașului Vaslui, pentru că nu fusese construită Casa de Cultură a Sindicatelor, încă, își desfășura activitatea în Palatul Justiției. Acolo, directorul, profesorul de limba și literatura română, Mihai Angheluță a adunat un colectiv care s-a străduit să facă ceva. Era Ovidiu Constantiniu, era Ghiță Pârcălabu, era Constantin Didilescu – este drept că el era pe funcție de administrator la Casa de cultură, dar asta nu-l împiedica să se implice și în activitatea culturală.

R: Abia venise din pușcărie.

D.J.: Da, avusese probleme legat de opțiunile sale politice. Dar iată că muzica l-a ajutat, pentru că l-au lăsat în pace.

R: A făcut celebra formație „Izvorașul”, o altă emblemă luminoasă a Vasluiului.

D.J.: Formația aceasta avea vioariști, chitară, contrabas, avea acordeoane...

R: I-am cunoscut activitatea pentru că și copiii mei au activat acolo. Ne întoarcem la trupa care era la Casa de cultură, când am venit eu, la 1 martie 1970, pentru că asta este borna la care aș vrea să ne referim.

D.J.: În 1970, noi, cei care am fost înainte în Casa de cultură, aveam în spate o activitate. A existat în Vaslui o formație corală foarte bună, pe patru voci, alcătuită din profesori și din alte persoane amatoare. Tatăl profesorului de fizică Potoceanu, mai recent cunoscut în Vaslui, era profesor de muzică și dirija corul. De asemenea un dirijor valoros a fost profesorul Timuș, a mai dirijat corul și domnul Didilescu. Apoi corul s-a desprins de Casa de cultură și a rămas corul Sindicatului Învățământ Vaslui dar desfășurându-și activitatea în continuare. A fost prezent în competiții corale de anvergură care se desfășurau la vremea respectivă, inclusiv competițiile din cadrul manifestării ce fusese numită Cântarea României. Referindu-mă la Cântarea României, o parte din cei care nici n-au cunoscut acest fenomen practic, au vorbit foarte urât de ea, insinuând că se urmărea prin intermediul acesteia numai proslăvirea personalității marelui conducător. Ei, bine, n-a fost

chiar așa. S-au descoperit foarte, foarte multe talente acolo și atunci.

R: Iar tu ai fost unul dintre descoperitorii talentelor din județul Vaslui. Te-aș ruga să nominalizezi câțiva dintre cei mulți descoperiți de tine.

D.J.: Să începem cu Doina Moroșanu care a plecat la concursul organizat de Televiziunea Română, „Steaua fără nume”, un concurs de o greutate deosebită. Erau trei etape pe care trebuia să le parcurgă. Apoi Ionel Trufeza care a devenit solist al formației profesioniste de muzică populară „Rapsodia Vasluiului”. Frumos este că și băiatul dumnealui continuă în același domeniu fiind o voce foarte bună și un pianist foarte bun. Mai sunt surorile Camelia și Silvia Simion, Duța Bălăuță, profesorul de muzică Costel Băldiceanu, profesorul de matematică, dar și un chitarist foarte bun, Finchilescu, acordeonistul Victor Roman.

R: Îți aduci aminte că după 1970 eu răspundeam de brigăzile științifice și mergeam în teritoriu în echipă. De multe ori am fost noi, plus Constantin Alexandru, plus alții pe care îi mai cooptam...

D.J.: Plus medicii care mergeau.

R: Am fost în aproape tot județul. Revenim la Casa de cultură unde s-au mai despărțit un pic apele când a venit Gigi Capșa și mai apoi Petru Necula. Ba, nu! Petru Necula a venit la Centrul de îndrumare. Apropo, de la Centrul de îndrumare de cine-ți amintești?

D.J.: De la Centrul de îndrumare îmi amintesc în primul rând de Nicolae Ginghină. Era o minte deschisă, absolvent al Facultății de filosofie, dar a

activat mai mult ca învățător, fiind în primul rând absolvent al Școlii pedagogice de la Iași.

R: De Gheorghe Sfârlogea îți amintești?

D.J.: Ghiță Sfârlogea a venit din Bacău la noi. Împreună cu el am făcut niște ansambluri folclorice la Fălciu, la Murgeni și la Vișoara.

R: A fost primul care a făcut un manual de dans. Mai știi și alții de la Centrul de îndrumare?

D.J.: De la Vaslui, nu.

R: Dar unul Stoian când a venit?

D.J.: A venit întâi la Casa de cultură. A depus o cerere prin poștă din câte îmi amintesc. A fost angajat ca metodist, a lucrat o bucată de vreme acolo, s-a intercalat printre activiștii...

R: Favoriții lui Bran și ai lui Tănase, el o spune, nu eu. Există un interviu lung al lui în care-și povestește aventura de la Vaslui.

D.J.: Eu l-am sprijinit pe acel George Stoian deoarece pentru a putea să lucreze în continuare în Vaslui i-am făcut mutație acasă la părinții mei unde locuiam și eu.

R: Îți aduci aminte prin ce an?

D.J.: Puțin înainte de 1970.

R: Comitetul de cultură s-a format în 1969 din despărțirea Secției de învățământ și cultură în două.

D.J.: Da.

R: Au rămas Secția de învățământ și Secția cultură. La cultură l-au adus pe Bălăuță, apoi Petrică Didilescu, apoi pe Costică Pieptu și apoi pe mine. Și au mai fost Lucică Popa și alții de după aceea. Dar nu mai contează, vorbim de momentul 1970.

D.J.: La 1970, Ghiță Sfârlogea era la Casa creației, nu era la comitet.

R: Petre Necula era la Casa creației pentru că a venit cu câteva săptămâni înaintea mea.

D.J.: Da.

R: Și acest Stoian, unde era?

D.J.: Era la Casa de cultură și apoi a trecut la Casa creației. Cred că era și ceva cu „ochiul și timpanul”.

R: Revenim la amintirile tale despre aceste începuturi. În Vaslui era populație venetică, ca să faci o acțiune culturală îți trebuia multă insistență și totuși noi am descoperit o grămadă de talente. Și domnia ta și eu.

D.J.: Activitatea culturală, care a suferit și influențele populației care a venit, s-a bazat în mare parte pe populația existentă în Vaslui. Trebuie remarcat faptul că în Vaslui, odată cu înființarea județului, au venit și ziaristii de la Vremea nouă. Între aceștia au fost și foarte mulți oameni de bună calitate. De exemplu Mihai Harea care era și un critic de artă foarte bun, competent, un tip mai retras căruia nu-i plăcea să iasă în față. Mai amintesc de Benedict Jelescu care a fost și redactor șef al ziarului și care era un recitator foarte bun...

După venirea ta, totul s-a mișcat altfel...

DUMITRU JIJIE - profil artistic

Compozitor, dirijor, orchestrator, născut în Vaslui, membru al UCMR-ADA din 1996.

Discografie:

2 CD album de autor intitulate:

„Stele cu pistrui” editat de Casa de Productie ELECTROSTAR in anul 2003;

„Cântece pentru sufletul tău” editat de EUROSTAR Bucuresti in anul 2021;

2 piese pe CD „Lumea mea” (CRISTINELL) editat de EUPHONIA MUSIC in anul 2008

12 videoclipuri;

9 casete audio (albume colective) editate de Casele ROTON, ELECTROSTAR, Studio BRAVO, Venus Media, CB Media conțin și melodii semnate D Jijie.

Primul CD de autor conține 14 melodii compuse de Dumitru Jijie pe versurile scriitorului Aurel Bruma. Melodia „Speranță de copil” de pe acest album a fost remarcata la Roma. Cancelaria Papala a trimis autorilor o Binecuvântare din partea papei Ioan Paul al II-lea.

Al doilea CD de autor contine 18 piese compuse de D. Jijie pe versuri de Viorela Filip, Carmen Aldea Vlad, Aurel Bruma, Ion Iancu Lefter, Marcel Ionescu, Iancu Serban, George Toparceanu . Pe acest album sunt prezenti si 12 artisti vasluieni (interpreti si textieri).

Lucrari tiparite: „Manual de chitara – fara profesor”, Editura PIM, Iasi, 2017.

Director artistic al Festivalului – Concurs International de muzica usoara pentru copii si tineret **CONSTELATIA NECUNOSCUA** (a 50-a ediție în anul 2021)

Director artistic și inițiator al Festivalului – Concurs de muzică populară **CÂNTEC DRAG DIN PLAI STRABUN**, ajuns la editia a 17-a in 2021

Regizor al filmului documentar „Vaslui ‘70” (scenariul : profesor Gheorghe Capsa, consultant: Ioan Matei Agapi, operator: Nelu Ciubotaru). Pelicula a fost donata de Dumitru Jijie Muzeului Judetean „Ștefan cel Mare” Vaslui.

A condus formatii de muzica usoara si de estrada din Iasi, Bucuresti, Vaslui si Barlad. Cu Ansamblul de estrada al Intreprinderii Mecanica Vaslui (orga, chitara, baterie, bass, 9 suflatori, solisti, corp balet) obtine Premiul I la Festivalul Umorului in anul 1988.

A dirijat coruri mixte pe patru voci (corurile avand peste 60 de componenti).

A desfasurat o bogata activitate de initiere si instruire muzicala (canto, pian, chitara, notiuni de teorie a muzicii). Printre fostii elevi se afla si Doina Morosanu (solista a Teatrului de Revista „Constantin Tanase” Bucuresti), Romeo Zaharia (Teatrul de estrada din Ploiesti). Canta la mai multe instrumente (pian, chitara, orga, bass, fluiet, muzicuta etc).

Membru al juriului sau presedinte de juriu al unor cunoscute concursuri muzicale la Vaslui, Barlad, Iasi, Bacau, Focsani, Ploiesti, Moinesti, Piatra Neamt, Slanic Moldova, Tecuci, Onesti, R. Moldova.

2. Dumitru V. MARIN

BIBLIOGRAFIA TIPĂRITURILOR LUI D.V. MARIN (1972 – 2023)

Pentru cel care a devenit cel mai important jurnalist vasluian din toate timpurile, o astfel de bibliografie ține loc de orice fel de prezentare.

Născut în Giurgioana, com Podu Turcului, jud. Bacău, după școala primară Giurgioana, gimaziul și liceul la Podu, student la 3 unități de învățământ superior din România (Timișoara, Iași, București), la București era și student și doctorand, cu o activitate în jurnalistică peste orice rând (la TVV, radio, ziar, revistă) și operă impunătoare (57 de cărți), fiul de țăran s-a impus în cadrul Curentului Cultural Informațional Vasluian ca un lider de necontestat.

Cu certitudine viața sa bate orice film (nu numai pe cel dedicat de Corneliu Porumboiu).

„D.V. Marin reprezintă astăzi, peste ½ secol de istorie trăită – vorbită – scrisă, de după 1968 (când s-a înființat județul). Mereu a fost într-un plan prezent, martor și actant la tot ce s-a înfăptuit în municipiul, județul Vaslui sau chiar în Moldova românească. El însuși ne-a lăsat multe volume de istorie culturală, lucrări științifice sau de înaltă jurnalistică.

În peste 6 decenii, prezența lui a fost mereu remarcabilă... Omul și opera au intrat deja într-un patrimoniu. Mărturiile sale sunt unice și, acum, imposibil de cuantificat exact.”

**Prof.Univ.Dr. Al. Ionescu –
Laureat al Premiului Academiei Române
(15 iulie, 2018)**

**OMUL PREZENT, OPERA PREZENTĂ,
MUNCA ȘI MUNCA:**

**I. ÎNCEPUTURI
(14.07.2022).**

Primul articol publicat: oct.1957, *Bibliotecarul n-are timp*, Steagul Roșu – Bacău.

Lucrează în învățământ din 10.09.1959.

Doctorat: 1998.

● **Extrase**, 2 Vol./2 Comunicări, cultură/Caraș Severin/Reșița, 1972, 1973

● **Extras:** ...*Cântecul popular în cultura de masă*, vol. **Studii de folclor, II**, Craiova, 1974, pp.124-138.

● **Extras:** *Considerații preliminare privind promovarea cântecului popular la revista I.C.R.*, vol. **Studii de folclor, III**, Craiova, 1975, pp.149-162.

● **Basme, de Tudor Pamfile**, ed. îngrijită de D.V. Marin, Junimea, Iași, 1976.

● **Extras:** *O datină-spectacol la sărbătorile de iarnă în Moldova: Ursul*, din vol. **Interferențe**, Vaslui 1980, pp. 44-51 (ed. Inspectoratul Școlar Vaslui).

● **Evoluția învățământului vasluian până la 1859 – Anuar de istorie** – Is (1980).

● **Liceul M. Kogălniceanu, Centenar, monografie**, Vaslui, 1990, A4.

● Teza de doctorat: **Importanța revistei „Ion Creangă” în folcloristica românească**, București, 1998.

● **Tudor Pamfile și revista „Ion Creangă”**, istorie etnofolclorică, 1998, 294 p.

● **Zăpada pe flori de cireș... roman**, 1999, 274 p. Ediția a II, 2014, ed. III/2021.

● **Unison Radio continuă... prezentare media**, 2000.

● **TVV-15... Explozia: „cronică a locului, jurnal intim”**, 2006, 556 p.

● **Meridianul – o istorie a presei locale și a Curentului Cultural Informațional**, 2009, 416 p.

● **Festivalul Național al Umorului „Constnatin Tănase”**, istorie culturală, Pim, 2010, 218 p.

● **TV.V. – Vaslui – România – Europa, filă de istorie, presă și cultură** – 2011, 256p.

● **Giurgioana-Bacău, Sat – Biserică – Oameni – monografie**, Pim, 2011, 169p.

● **Editoriale valabile din vremuri regretabile – culegere** –, Pim, Iași, 2013, 258 p.

● **Cu Eminescu dascăl de suflet, Studii și adnotări istorico-literare**, Pim, Iași, 2013, 172 p.

● **Marin D.V. – Opera în câmpul critic și valoric Th.Codreanu, C.D. Zeletin, N. Constantinescu etc.**), opinii, editoriale, Pim, 2013, 202 p.

● **„Spirale” internaționale – vasluieni pe spițe din roata istoriei – reportaje și interpretări**, Pim, 2013, 208 p.

II. OPERA MAGNA

Listă apariții editoriale D.V. Marin după anul 2014 (când a apărut, C. Galben, Personalități băcăuane, vol. VII, mai recent, – Scriitori băcăoani, II), plus o foarte scurtă prezentare.

● **Primarii, ca niște oameni acolo, și ei** – Jud. Iași – Pim, 2014, 338 p

● **Primarii, ca niște oameni...** Constantin Cernescu – Hârlău, Pim, Iași, 2014, 30p.

● **Ceașescu –...– Băsescu, Mitterand – Snegur – Iliescu, Lucinski – Constantinescu – Regele Mihai I (evocări de reporter)**, Ed. PIM, Iași, 2014, 188 p.

● **UZP - Dumitru V. Marin-Zeletin, om, operă, prezență**, Pim, 2014, 72 pag.

● **UZP - Dumitru V. Marin-Zeletin, om, opera, prezență**, Pim, Iași, 2014, 28 p.

● **Prima clasă... – Personalități de pe Valea Zeletinului**, Ed. PIM, Iași, 331 p. (2014)

● **Marin D.V. contemporanul nostru (virtual, 2014).**

- **UZF – Operă și viață pentru Vaslui-România (la 74 ani)**, Pim, Iași, 2015, 52 p.
- **25 – TV.V – Istorie și cultură**, Ed. PIM, Iași, 154 p. (2016)
- **Supliment omagial literar-artistic, cu amici – La mulți ani – DVM 75**, Pim, 2016, 80 p.
- **Învățământ și merit vasluian (eșantion din învățământul românesc) (I)**, Ed. PIM, Iași, 154 p. (2016).
- **77 – D.V. Marin (istorie – cultură – jurnalism) – Volum omagial** –, Ed. PIM, Iași, 168 p. (2016)
- **Viața „pe portative”... în 16 note**, Ed. PIM, Iași, 78 p. (2017).
- **Bârlad – Vaslui/Pamfile – Marin/Destine istorice**, Ed. PIM, Iași, 156 p. (2017)
- **...77 Noduri culturale și semne amicale**, Ed. PIM, Iași, 397 p. (2018)
- **Editoriale, articole, eseuri** Ed. PIM, Iași, 184 p (2018)
- **101 Vasluieni pentru 100 de ani**, Ed. PIM, Iași, 402 p. (2019)
- **Liceeni la Podu – Bacău**, Ed. PIM, Iași, 204 p. (2019)
- **Marin D.V. – Vaslui – Din seva istoriei** –, Ed. PIM, Iași, 160 p. (2019)
- **111 Valori naționale pentru Vaslui** – Ed. PIM, Iași, 512 p (2019)
- **Marile prietenii culturale de pe Valea Prutului** – Ed. PIM, Iași, 210 p. (2020)
- **Jale și eroism la Cotul Donului... și după(!)**, Ed. PIM, Iași, 274 p. (2019).

● **Pliant „Recorduri, recorduri...”** 3000 de ex. difuzate.

● **Jale și eroism, la Cotu Donului... și după(!)** Ed.II-a, Ed.PIM, Iași,(2020) 305 p.

● **Opera Magna 1, Folcloristica**, Ed. PIM, Iași, 616 p. (2020).

● **Festival semicentenar: 50 pentru 50!** F.N.U.C.T., Ed PIM, Iași, 332 p. (2020)

● **Opera Magna 2, Zăpada pe flori de cireș, roman**, Ed. PIM, Iași, 520 p. (2020).

● **Opera Magna 3, Contribuții de lider cultural**, Ed. PIM, Iași, 510 p. (2020).

● **Bătălia pentru Vaslui: 222 printre noi(!), istorie culturală**; Ed. PIM, Iași, 738 p. (2020).

● **Călimănești-Vaslui... un sat ca multe altele**, ed. PIM, Iași, 322 p. (2021).

● **Opera Magna 4, De la Ceaușescu la... Johannis/istorie în oglindă afectivă**. Ed. PIM, Iași, 522 p. (2021).

● **Dimensiuni culturale globale prin TVV-30 și MCR-7**, Ed. PIM, Iași, 332p. (2021).

● **Jurnalistică și cultură națională la Vaslui – MARIN 80**, Ed. PIM, Iași, 2021, 324p..

● **Opera Magna 5: Reportaje și editoriale**, Ed. Pim, Iași, 704 p. (2021).

● **Opera Magna 6: Un om în oglinzi ale timpului – DVMarin/sau/unul contra multora**, Ed. Pim, Iași, (2021), 828 p.

● **Opera Magna 7, istorie națională și locală: Jale și eroism românesc la Cotul Donului... și după!**

– **TVV – 25 – Învățământ și merit vasluian**, Ed. Pim, Iași, (2022), 681 p.

● **Groparii culturii vasluiene?**, Pim, 2022, 160p. (nr. 54, analiză critică); terminat 14 apr. 2022, exact la 34 de ani, după Zăpada pe flori de cireș.

● **Cotitura de la Cotu Donului...** mss, 1000 p.

● **Mărturii pentru istorie/Noduri sociale și întrenoduri personale...** Pim, Iași, 2022, 278 p.

● **Pliant:...9... 19... 39... 59 cărți**, 3000 ex., 2022.

● **50 – Casa de cultură... Vaslui – 50! – amintiri duioase – ... 9... 19... 39...59/ M./** Pim, Iași, 2022, 250 p.

Peste 6 decenii de muncă, dintre care peste 52 de ani în slujba vasluienilor, cu prezență calificată și zilnică: profesor, etnolog, romancier, om politic, istoric, cel mai mare jurnalist vasluian din toate timpurile și-a marcat drumul social-cultural unic prin cele 57 de cărți tipărite și... întemeietor de televiziune, radio, ziar, revistă internaționalizată, într-un târg... Este triplu recordman în presă, promotor în cultură, prezență remarcabilă în Agora (numeroase reviste, Cenacluri, etc.).

A ridicat Vasluiul pe harta culturală a lumii. Membru ASRAN, ș.a.

A fost mereu unul contra multora lăsând cărți ajunse în Pantheonul românesc: **Opera Magna 1-7, Jale și eroism românesc la Cotu Donului... și după(!), Bătălia pentru Vaslui**, mai multe monografii și mai ales Revista **MERIDIANUL CULTURAL**

ROMÂNESC, având 871 colaboratori, de pe 4 continente, după doar 31 de numere.

A scris și tipărit, fără ce-a publicat în ziarul Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău, aproximativ 50.000 pagini. A scos 3 reviste, 2 ziare, peste 59 de cărți.

O asemenea muncă nu a fost apreciată de autoritățile locale care l-au ocultat mereu, dar a fost recunoscută de contemporani și de aproximativ 1488 mari valori din toată lumea.

Prof.dr. D.V. Marin a dat cu certitudine viață anilor și anilor multă viață, prin rezultate unice din perspectiva celor peste 81 de ani de la naștere. Varietatea și calitatea reușitelor sale rămâne unică.

A realizat revista internațională Meridianul Cultural Românesc, în Vaslui, care după 31 de numere apărute înregistrează 871 colaboratori. Peste 5.020 p.

A scris toate editorialele (total, 2077) pentru toate numerele (total, 2077) din ziarul Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău, care însumează mult peste 25000 de p.cu suplimente, până în oct.2022. Și 31 pentru M.C.R.

**„Omagiu cărții și culturii vasluiene” a VIII-a ediție
28 aprilie 2022**

A organizat 8 ediții ale Simpozionului Național „**Omagiu cărții vasluiene**”, alte aniversări, lansări de carte, de ziar, revistă etc., etc.

Stimate coleg, Profesor dr. Dumitru V. MARIN

Felicitări! În unanimitate, membrii Comitetului Executiv au votat pentru primirea dumneavoastră în ASRAN.

Bine ați venit în Asociația Scriitorilor Români din America de Nord. Va dorim succes în activitatea dumneavoastră.

PREȘEDINTE ASRAN,

Alex Cetateanu

A devenit membru al ASRAN, în 2021. Este membru UZPR și al Ligii scriitorilor.

A organizat multiple acțiuni publice-culturale răstimp de 32 ani, în Moldova – în țară.

A fost sărbătorit în județ (Simpozion special, Vaslui, 26 aprilie 2021), în țară de către UZPR prin Simpozion Național, 26 apr. 2021, ora 16 (online/pandemie) și internațional de către Destine literare, Montreal-Canada (15 mai 2021, Orele 18 -21), și în cenaclul cu 80 de personalități din lume.

3. DAN RAVARU – UN DESTIN DE PERSONALITATE LOCALA

Cu profesorul și istoricul local am avut cam întotdeauna o relație rece adesea dușmănoasă, pentru că Dan, căruia i-am salvat 2 decenii de creație, a crezut doar în destinul său, nerecunoscându-l pe al oricărui altul. Marcat psihic de un handicap fizic toată viața, a făurit o operă diversă care interesează județul Vaslui, unde a îndrumat ani mulți formații artistice de amatori, ca angajat în cadrul Centrului județean pentru îndrumarea creației populare. Deși l-am promovat curent în presă n-a recunoscut niciodată ajutorul direct (trebuia dat afară din slujbă, odată cu Șerban), nici contribuțiile esențiale din presă, nici valoarea istoriei culturale promovate în cele 40 de cărți, nici contribuția începutului la Festivalul Umorului, nici susținerea media atâtea decenii. Probabil, Dan, profesorul-istoric nu va fi prea lesne uitat după retragerea firească

dintr-un prim plan social. Din cuplul intelectual de mare forță pe care l-am format, el a fost preferatul presei locale, eu dimpotrivă, pentru că aveam presa mea: tv, radio, ziar, revistă. Și, cum să scrie, tocmai adversarii, frumos despre mine?

A trebuit să fie într-un prim-plan în această epopee a Festivalului, prin funcția ocupată, prin cercetările pe care le-a făcut, prin dorința firească de a realiza ceva. Intervențiile sale publice chiar dacă nu atractive au fost întotdeauna bine documentate. Conceptul programelor de la festival a purtat aproape două decenii amprenta seriozității sale.

„Dincolo de activitatea sa de o viață ca activist cultural, „aprilistul” Ravaru este un spirit sfătos, gata de argumente pentru o „istorie a istoriilor...” (D.V.M.)

Dan Ravaru s-a născut la 3 aprilie 1941 la Bârlad; profesor, folclorist, etnograf, publicist. Provine dintr-o veche familie românească, cu rădăcini de peste 300 de ani în județele Prahova și Neamț (spune, el). Școala gimnazială și liceul la Predeal și Bârlad, după care urmează Facultatea de Filologie a Universității „Alexandru Ioan Cuza” din Iași, licențiat în 1965. Funcționează ca profesor la liceele din Puiești și Negrești, județul Vaslui. În perioada 1979-2018, a activat în cadrul Centrului județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Vaslui.

Volume publicate:

„Datini și obiceiuri de pe Valea Tutovei”, Silvia Ravaru și Dan Ravaru, Vaslui 1980.

„Cartea Puieștilor”, Vaslui, 1999.

„Comuna Alexandru Vlahuță”, Vaslui 2000.

„Folclor literar de pe Valea Tutovei”, Dan Ravaru și Silvia Ravaru, Piatra-Neamț, 2002.

„Repere etnofolclorice și de istorie locală”, Iași, 2010.

„Ștefan al II-lea și Vasluiul, capitală a Moldovei(1435-1442)”, Iași, 2013.

„Ștefan cel Mare și Vasluiul”, Iași, 2013.

„Elemente de identitate culturală comună în teritoriul Movila lui Burcel Vaslui Nord”, în colaborare, Vaslui 2013.

„Călători străini despre Județul Vaslui”, Iași, 2014.

„Portul popular vasluian. Istorie și actualitate”, în colaborare, Iași, 2015.

„Aspecte ale vălăretului din Județul Vaslui”, în colaborare, Iași, 2015.

„Jocuri de ieri pentru copiii de azi din Județul Vaslui”, în colaborare, Iași, 2015.

„Umor și spirit critic la cronicarii moldoveni”, Iași, 2016.

„De Sântămăria Mare/ S-a stârnit mobilizare”, Iași, 2016.

„Urcă trenul spre Ardeal/Încărcat cu militari”, Iași, 2016.

„Pe-aici nu se trece/Așa-i al nost consemn”, Iași, 2017.

„Revenirea Basarabiei la vatra străbună”, Iași, 2018.

La nici unul dintre volumele și volumașele sale nu e pomenit nr. de pagini, pentru a părea mai importante.

Pe 28 septembrie 2020, Dan Ravaru a plecat pe alte tărâmuri. Un om respectat și cu un rol cultural important în istoria județului Vaslui.

4. EMIL RAȘCANU, MUNCITOR NERE-CUNOSCUT

Emil a fost un fost activist UTC, nevoit să facă ceva politică zdravă comunistă care nu i-a plăcut. Așa că s-a învățat tăcut și prudent.

Ca Director la Casa de cultură a sindicatelor Vaslui a

fost un bun administrator și un om de nădejde alături de alți pălmași, mai ales în asigurarea pe cât posibil, a condițiilor de scenă, sală, cabine, liniște, atmosferă culturală. Răspunsul de mai jos, e edificator.

De la gazda de 38 de ani a Festivalului, am primit o precizare laconică, deosebit de concisă și necuprinzătoare pentru importanța aportului în timp, pentru energia depusă de slujitorul lăcașului.

Precizăm că fără Emil Rășcanu, oricum nicio ediție din Festival n-ar fi dobândit calitatea așteptată.

„Casa de Cultură a Sindicatelor Vaslui și-a început activitatea în 1972, ca instituție de utilitate publică acreditată, cu activitate permanentă și complexă, desfășurată la sediu, în județ și în țară de către personalul salariat, îndrumat de un Consiliu de administrație.

Pentru a asigura succesul numeroaselor și variatelor activități, conducerea Casei de Cultură a acordat o atenție deosebită pregătirii exigente și responsabile a acestora, colaborării cu alte instituții, asociații și personalități din țară.

Printre colaboratorii permanenți ai instituției noastre, dorim să menționăm pe prof. dr. Dumitru V. Marin, regizorul Ștefan Șerban, prof. Ioan Mancaș, prof. Gabriel Anicolăesei, prof. Elena Condrea, coregrafii Gigi Ilașcu și Mircea Codreanu, instructorul Nicolae Taciu.

Ne mândrim cu faptul că salariații noștri s-au remarcat prin contribuții esențiale la organizarea și reușita tuturor edițiilor Festivalului Internațional al Umorului „C. Tănase”.

Așteptăm cu nerăbdare și mari emoții, cea de a XXI-a ediție la a 40-a aniversare a Festivalului Umorului „C. Tănase”. Fie ca și următoarele ediții ale acestei prestigioase manifestări să dea consistența și continuitatea mișcării culturale vasluiene.”

Emil Rășcanu,
Director Casa de Cultură a Sindicatelor
Vaslui, 7 septembrie 2010

Mai adaug că în toată perioada activității sale am avut excelente relații de colaborare și prietenie.

5. ȘTEFAN ȘERBAN

„Ștefan a activat 30 de ani în județ, fosta mea elevă Viorica, soția lui, a fost mereu activă și în prim plan. Ca și pe soții Bulai, nu-i pot separa tocmai pentru activitatea lor în complementaritate.”

(D.V.M.)

„Născut pe data de 30 aprilie 1947, în satul Gura Crăiești, comuna Motoșeni, județul Bacău.

Școala primară în satul natal, și școala gimnazială în satul Crăiești (la aproximativ 6km.), comuna Stănișești.

Am absolvit Liceul teoretic Podu Turcului în anul

1965. Din februarie, 1966, am făcut un an și vreo șase luni de armată.

Am absolvit Facultatea de filologie, Institutul Pedagogic de 3 ani, Bacău, în 1971, fiind repartizat la Școala generală Măcișeni, comuna Corni, județul Galați. Am urmat cursurile Facultății de filologie, Universitatea București, absolvite în 1975.

Sunt absolvent al Școlii Populare de Artă Bacău, secția regie teatru, clasa prof. I.G.Rusu, regizor al Teatrului "George Bacovia", Bacău.

Din 3 ianuarie 1975, am fost angajat ca instructor metodist la Centrul Creației Populare, Vaslui.

La propunerea mea, președintele Comitetului județean pentru Cultură și Educație Socialistă, Vaslui, Dumitru Bran, hotărăște înființarea Școlii Populare de Artă, eu fiind numit director începând cu 3 ianuarie 1978. Școala a avut un rol important în descoperirea, pregătirea și lansarea unor talente artistice, dar și în pregătirea instructorilor artistici din județ în cadrul cursurilor intensive de o lună de zile pe an, ceea ce a determinat o puternică emulație artistică la sate. În 1981, Școala Populară primește ca sediu propriu o clădire monument, „Casa Ghica”, pe care, cu eforturi deosebite, am reușit s-o renovăm și să ne desfășurăm activitatea în ea.

Din 3 ianuarie 1983, sunt numit director al Centrului Creației Populare și Școlii Populare de Artă. Din 1985, în urma unui Protocol semnat de Primul-secretar cu Comandantul Garnizoanei Vaslui, cele două instituții (Centrul Creației Populare și Școala Populară

de Artă) se mută în noua Casă a Armatei, eu luând în primire întregul inventar al clădirii. Întrucât mi se cere să pun o nouă siglă pe frontispiciul clădirii, lucru foarte greu de realizat, fac un memoriu prin care îi propun doamnei Președinte Cristiana Stoian ca noul sediu să se cheme Casa Artelor (CA), activitățile instituțiilor noastre acoperind cu prisosință această denumire. După evenimentele din decembrie 89, la nici doi ani suntem nevoiți să părăsim clădirea, mutându-ne de aici – colo, ceea ce a făcut ca Școala Populară de Artă să se autodizolve, iar Centrul Creației Populare să revină în vechiul sediu din Palatul Administrativ.

Din 2002 până în 2007 am activat ca președinte în cadrul Fundației Culturale „D. Cantemir” și director al Școlii Postliceale „D. Cantemir”, Vaslui.

Pe tot parcursul anilor, cât am lucrat în aceste instituții, am urmărit cu tot interesul întreaga activitate cultural-artistică, am regizat zeci de spectacole de teatru de amatori, de brigăzi artistice, grupuri satirice sau interpreți individuali în majoritatea localităților județului, obținând numeroase premii la concursurile locale, județene sau naționale.

Am asigurat scenariul și regia la majoritatea spectacolelor festive sau prilejuite de diverse evenimente, mai ales după 1980. Am fost unul din principalii organizatori ai Festivalului umorului „C. Tănase”, fiind total implicat atât personal, cât și instituțional, făcând tot ce mi-a stat în putință pentru ca fiecare ediție să fie și mai bună ca cea trecută.

Am înființat Teatrul de păpuși de amatori la Vaslui, care a avut un puternic ecou în rândul micilor

spectatori, reușind să prezentăm spectacole în cele mai îndepărtate și mai greu accesibile localități ale județului. A constituit, în același timp, și un model pentru instructorii de teatru din județ, care au înființat și ei formații de gen, Munteni de Jos, de exemplu.

În colaborare cu Ioan Mancaș, consilier șef, și apoi cu Miluță Moga am asigurat participarea formației de fanfară de la Valea Mare, com. Ivănești, inclusiv pregătirea acesteia, la Festivalul internațional de folclor de la Dijon, Franța, unul din cele mai mari festivaluri din lume, în 1993 fiind laureați, iar în 1996, invitați de onoare.

Am organizat și am asigurat, împreună cu maestrul coregraf George Ilașcu și dirijorul Valentin Tudose, pregătirea formațiilor de la Murgeni și Voinești, participând la festivalurile internaționale de la Novosibirsk, Rusia (1993), și Arhus, Danemarca (1990), spectacolele noastre bucurându-se de aprecieri deosebite din partea publicului, dar și din partea specialiștilor și ziariștilor.

Împreună cu Ioan Mancaș, George Ilașcu și Dan Ravaru am înființat Festivalul internațional de folclor "Hora din străbuni", unul dintre cele mai importante festivaluri de gen din țară, înscris în circuitul internațional al festivalurilor CIOFF.

În memoria poetului Ion Iancu Lefter am înființat Concursul național de poezie „Ion Iancu Lefter”, dotat cu premii, cu o largă participare a poeților din țară.

În toată activitatea mea la Centrul Creației Populare, am insistat pe permanentizarea festivalurilor

și activităților culturale de tradiție, asigurându-le un cadru organizatoric cât mai bun, o finanțare corespunzătoare și o mai mare calitate valorică, dar și pe înființarea unora noi, spre exemplu: „Fluierașul vasluian”, „Steaua sus răsare” la inițiativa d.lui Moga, sau „Eminescu prin mileniul trei” la Văleni cu Dan Ailincăi, „Flori pe Prut” la Vetrișoia cu Ion Măcnea, „Movila lui Burcel”, Festivalul „Gh. Cucu”, Puiești, Solești, Lipovăț etc.

Am avut o deosebită grijă privind promovarea creatorilor vasluieni: artiști plastici, scriitori, creatori populari prin:

- expoziții de artă plastică la Vaslui, Bârlad, Huși, Negrești, București și Republica Moldova;
- expoziții de design vestimentar la Muzeul județean Vaslui, Casa Artelor și Casa de cultură Vaslui;
- expoziții de artă populară cu diverse ocazii și în diverse locații;
- înființarea de clase ale Școlii Populare de Artă în Bârlad, Ivești, Vetrișoia, Dumești, Duda Epureni, Perieni, Huși, Pădureni și Văleni, Ghermănești;
- publicarea unui număr cât mai mare de scriitori: Ion Iancu Lefter, Ion Enache, Nicolae Viziteu, Cleopatra Mercedes Culidiuc, Mihai Apostu, Dan Barbu, Vasile Vecinu ș.a.

Și nu în ultimul rând, am asigurat o permanentă și corectă informare a vasluienilor, și nu numai, privind desfășurarea activităților culturale prin articole în presă, interviuri etc.

Imediat după decembrie '89, am aderat necondiționat la inițiativa dlui prof.dr. Dumitru V.

Marin, inițiatorul ideii de a înființa un post de televiziune local, fapt ce s-a și întâmplat în dec. 1990; alături de alți membri fondatori: Dan Crișan, Valeriu Aniței, Daniel Marin, Alexandru Poamă ș.a. A fost poate una dintre cele mai interesante și provocatoare activități intelectual-umane. Pe care n-o uiți niciodată.

Dl Marin a reușit să realizeze ceea ce nimeni nu va mai putea vreodată.

Întăresc ce-am mai scris: „când și câți vor putea vreodată să (vă) egaleze?”

**Sediul redacției Revistei, al Ziarului, al TVV online.
Str. Frunzelor, nr. 2, Vaslui.**

1. Ș. A.

Din dorința de a sugera atmosfera culturală a timpului:

Am solicitat texte legate de Casele de Cultură, de la 3 reprezentanți pentru acel timp, creatori de mare merit: Dr. – poetă, Valentina Teclici (azi, Noua Zeelandă), dr. Valeriu Lupu (Vaslui) și Viorica Ghenghea (Bârlad), cărora le mulțumesc pentru colaborare. Am realizat interviuri cu alte câteva persoane și reproduc unele fragmente din cărțile scoase.

a) VALENTINA TECLICI – Huși

Omagiu mentorilor de la Casa de Cultură „Alexandru Giugaru” din Huși

Casa de Cultură din Huși a fost pentru mine un locaș în care spiritul meu a fost liber să se exprime în diferite forme de artă. Pentru asta sunt profund recunoscătoare mentorilor care au slujit acest edificiu, cât și celor care au dăruit copiilor, tinerilor, adulților din pasiunea, experiența, bagajul de cunoștințe și din timpul lor ca să-i formeze, ghideze, să-i ajute să capete ori recapete încredere în ei, să se afirme, să continue dacă asta și-au dorit.

Lista mentorilor care au lăsat amprente în istoria Casei de Cultură din Huși, dar mai ales în sufletele

celor pe care i-au format, este lungă, dar eu mă voi referi la cei care au avut un impact în viața mea. Îi voi prezenta în ordinea cronologică, legată de etapele mele de vârstă. Aș dori să încep profesoara Aurica Țurcanu care a îndrumat primii pași ai multor copii din Huși, în special fetițe, în lumea baletului. Cred că aveam 9 sau 10 ani când pasiunea și expertiza ei mi-au atins sufletul și insuflat și mai multă dragoste pentru eleganța acestei forme de artă. Toate repetițiile aveau loc la Casa de Cultură, iar spectacolele pe scena cinematografului Rodina. Pot să o numesc pe Aurica Țurcanu prima și singura mea profesoară de balet, datorită căreia am petrecut multe ore în locașul de cultură al Hușilor, învățând figuri noi de balet și căpătând încrederea să-mi exprim în mod natural gândurile și sentimentele prin dans. Îi sunt recunoscătoare pentru felul în care ne-a învățat să ascultăm și să înțelegem muzica, încât mișcările corpului și expresia feței să fie în armonie cu povestea. Ei îi sunt recunoscătoare pentru amintirile legate de repetiții și de spectacole, pentru că baletul m-a pasionat câțiva ani și a adus un plus de frumusețe copilăriei mele.

Al doilea mentor, profesorul și poetul Ion Alexandru Angheluș, este legat de pasiunea mea pentru scris din perioada adolescenței, tinereții și care, cu unele pauze, m-a urmărit întreaga viață. Profesorul Angheluș nu mi-a fost niciodată profesor în clasă, pentru că el predă limba și literatura română la Liceul Cuza Vodă, unde am urmat doar primul an (când Mihai Cărăușu mi-a fost profesor de română) iar următorii trei ani, la Liceul Mihail Kogălniceanu. Îmi amintesc că în

clasa a-XI-a, Istoria literaturii universale era unul dintre obiectele mele preferate. Trebuia să citim romanul Roșu și Negru de Stendhal, carte pe care nu o aveam în biblioteca personală și pe care nu am găsit-o nici la biblioteca școlii ori cea a orașului. Întrebând în dreapta și-n stânga cine îmi putea împrumuta romanul să-l citesc, am fost sfătuită să merg la profesorul Anghelus. Zis și făcut. Am mers la el acasă, cred că era într-o sâmbătă sau duminică, i-am explicat motivul vizitei, mi-a spus că are romanul, dar mi-l împrumută doar dacă o să vin la ședința de cenaclu care avea loc în fiecare vineri seară (cred că începea la ora 6 pm), la Casa de Cultură. Am spus că o să vin, apoi m-a invitat într-o cameră în care toți pereții erau plini cu rafturi cu cărți. Este ușor de înțeles cât am fost de impresionată de lumea cărților care domina încăperea. Am primit cartea, am ajuns acasă și le-am povestit părinților ce-am văzut și că am promis să merg vineri la ședința de cenaclu. Am așteptat ziua de vineri cu oarecare emoție și am ales cu grijă poeziile pe care doream să le citesc. Ajunsă acolo, am fost întâmpinată cu căldură de poetul Anghelus, conducătorul cenaclului și de alte persoane care mă cunoșteau. Atmosfera avea ceva misterios, părea special creată pentru cei care se jucau sau luau foarte în serios cuvintele. Lumina era difuză, fumul țigărilor era impregnat în aerul încăperii care avea pereții îmbrăcați în catifea. Majoritatea bărbaților fumau „ca turcii”, țigară după țigară, dar atunci nu se știa despre second hand smoking sau fumatul pasiv. Dar să las acest aspect negativ și să mă concentrez pe cele pozitive. Deși fumul de țigară mă afecta, am

continuat să fiu prezentă la ședințele cenaclului din 1969 până în 1974 când am plecat din Huși. În seriile de poezie de vineri seara am avut privilegiul de a asculta poeziile mentorului meu înainte de-a fi publicate în cartea lui de debut, Nunțile focului, la Editura Litera, în 1971. Ședințele de cenaclu erau constructive pentru că poeziile ori prozele citite primeau feedback, care era livrat într-un mod foarte inteligent. Acesta a fost stilul stabilit de conducătorul cenaclului, încurajând originalitatea, punând în lumină în special ceea ce era de calitate în creațiile prezentate. Era desigur punctat și ceea ce nu era de valoare, dar într-un mod educativ, blând, care să nu strivească mândria, încrederea în sine și elanul de a scrie al discipolilor. Am considerat asta o mare artă, și mentorul Ion Alexandru Angheluș o stăpâna foarte bine și era luată ca exemplu și de ceilalți.

Ședințele de cenaclu mi-au dat posibilitatea de a reîntâlni, întâlni și cunoaște și oameni foarte talentați, pasionați de scris, cum ar fi Emil Pascal, Ion Gh. Pricop, Avram D. Tudosie, Dorina Dăscălescu (Aura

Dan pseudonimul literar), Ana Corcodel (Anton), prietena mea de-o viață, chiar de la grădiniță, cu care am colaborat peste ani. Unele ședințe de cenaclu au fost și o adevărată rampă de lansare a tinerelor talente, mai ales în urma întâlnirilor cu scriitori consacrați din Iași. Așa i-am cunoscut pe Vicențiu Donose, Mircea Radu Iacoban, Nicolae Turtureanu... Doar pentru că am avut un mentor talentat, cu suflet mare și pentru că am făcut parte din cenaclul Casei de Cultură din Huși, poeziile mele au atras atenția celor care creau antologii și au fost selectate și publicate în antologiile, Treptele luminii (Iași, 1970), Confesiuni (Vaslui, 1970), Zboruri (Iași, 1971, când eram încă în liceu. Pentru toate acestea îi sunt recunoscătoare mentorului meu, profesorul și poetul Ion Alexandru Angeluș, care a știut cum să adune, să mențină în jurul lui și să îndrume cu măiestrie și generozitate pe cei care promiteau că vor avea ceva de spus și de oferit cititorilor.

Profesoara Liese-Lotte Vârnă a fost mentorul meu în lumea muzicii, învățându-mă să cânt la vioară, când eram în clasele primare, selectându-mă pentru un grup vocal (șase eleve) când eram în primii ani de liceu și apoi, ghidându-mă pe mine și pe ceilalți coriști din corul Casei de Cultură din urbea noastră când eram în ultimele clase de liceu. Asta se întâmpla prin 1970-1971. Îmi amintesc profesionalismul și gentilețea cu care ne îndruma când repetam în grupuri sau toți coristii. Urechea ei muzicală putea detecta orice deviere de la tonul corect. Uneori repetițiile durau mult și erau mai intense, dar și satisfacțiile erau mari când un cântec era interpretat perfect pe cele patru voci, când

un spectacol ori turneu (îmi amintesc de cel din Nordul Moldovei) erau încununate de succes. Fără un mentor ca prof. Vârnă, Casa de Cultură din Huși nu ar fi avut în palmares un cor de succes, iar cei care de-a lungul anilor au cântat în cor, nu ar fi avut posibilitatea să-și perfecționeze vocile, să se autodescopere, să învețe noi cântece, să intre și mai mult în tainele muzicii și să acumuleze minunate amintiri.

Un alt mentor cu care am fost binecuvântată a fost chiar directorul Casei de Cultură, prof. Emil Pascal, pe care-l cunoșteam din copilărie, de la repetițiile de la balet, apoi mai târziu, de la unele înregistrări pe care le-a făcut Anei Anton și mie, recitând din poeziile noastre. Emil Pascal era renumit pentru pasiunea lui pentru teatru și pentru filmele de scurt metraj impresionante prin simplitatea de a comunica mesaje profunde, a căror faimă depășise granițele României, primind premii la diferite festivaluri europene. În 1973, am scris piesa de teatru „Setea de alb”, la rugămintea organizatorului de activități culturale de la spitalul din Huși. Aveam actorii amatori, un grup inimos de medici și tehnicieni dentari, dar ne lipsea regizorul. Cine altul putea fi mai potrivit pentru acest rol decât prof. Emil Pascal, care a acceptat cu mare plăcere să ne îndrume. Modul profesionist în care a citit replicile fiecărui rol și le-a conectat de gesturi și mișcări pe scenă a fost extraordinar. Lectiile de regie au fost o plăcere, munca la modul serios fiind presărată cu momente de râs și relaxare. Fiecare actor amator a beneficiat din plin de îndrumările sale și, când piesa a fost jucată (de două

ori), nimeni n-ar fi spus că actorii erau doar artiști amatori.

Când aparții unui grup, conexiunile se formează în mod natural și oportunitățile de publicare devin mai frecvente. Oenologul Avram D. Tudosie, care era profesor și cercetător la liceul agro-industrial al orasului, și care de-a lungul anilor a avut o contribuție extrem de importantă la dezvoltarea viticulturii hușene, venea la ședințele de cenaclu destul de des. Eram încă în Huși, când m-a invitat să contribui la cartea pe care o avea în pregătire. Am acceptat cu plăcere, m-am documentat despre calitățile vinurilor Zghihară și Fetească regală, am gustat din aceste vinuri ca să știu și mai bine despre ce era vorba și am scris două poezii pe care istoricul podgoriei Hușilor și Vasluiului le-a publicat în lucrarea sa Podgorii și vinuri din județul Vaslui, altădată și acum (Iași, 1974).

Ar mai fi multe de amintit, ca de exemplu, cercul sau clasa de limba engleză, din care am făcut parte în anii 1972-1973 și care a adunat un grup restrâns de persoane interesate în învățatul acestei limbi, cum ar fi părintele Mina Dobzeu, profesorul Gh. Cârjă, prietena mea Adriana Drăgunoiu (Costin)... Reflectând la anii de atunci, existența în locașul de cultură din Huși a acestei clase de limba engleză, la începutul anilor 70' a însemnat deschidere spre alte culturi și civilizații.

Datorită unui centru de cultură, cum a fost și încă este Casa de Cultură „Alexandru Giurgaru” mulți copii, adolescenți și adulți au beneficiat de multiple oportunități de formare, valorificare, publicare cât și de dezvoltare personală.

Sentimentele mele de recunoștință se îndreaptă cu evlavie către profesorii: Emil Pascal, Ion Alexandru Angheluș, Liese-Lotte Vârnă, Dr. Avram D. Tudosie, Aurica Țurcanu care au părăsit această lume, lăsând în urma lor poteci de lumina, și către toți mentorii și conducătorii de clase, programe și proiecte care prin munca și dedicația lor au făcut din Casa de Cultură din Huși un edificiu de cultură memorabil, o iconiță să o porți sub cupola sufletului oriunde te-ai afla.

**Dr. Valentina TECLICI,
Napier – Noua Zeelandă**

Membră a Uniunii Scriitorilor din România, Filiala București
Membră a New Zealand Poetry Society

b) VALERIU LUPU – Vaslui

**Casa de cultură – o retrospectivă istorică
necesară**

*„În viața lăuntrică a neamului, cât și pentru apărarea lui externă,
nici o armă nu poate fi mai trainică decât cultura adecvată,
răspândită în mulțime”*
Ion SIMIONESCU

Este o afirmație care își găsește sorgintea în marea mișcare de emancipare socială și națională pe care o trăia România Mică la sfârșitul secolului al XIX-lea, când domeniile culturii, educației și sănătății, prindeau contur ca necesități sociale imediate, fără de care progresul social nu era posibil⁹. Interesant este faptul că eforturilor de emancipare și modernizare întreprinse de stat (prin mecanisme specifice fiecărui sector din

viața socială), venea și societatea civilă (rurală sau urbană) cu propriile dorințe sau necesități.

Primele așezăminte culturale au fost cele organizate de obștile rurale (sătești), cunoscute în istorie sub denumirea de „Casa de sfat și cetire”². Apariția lor se datora nevoilor obștei de informare asupra evenimentelor din viața comunității, într-o epocă în care analfabetismul era la cote extrem de înalte. În asemenea structuri personajele principale erau; învățătorul, preotul, medicul și agronomul, prin urmare, dincolo de informare, aceste structuri aveau un rol educativ important, așa că nu întâmplător erau numite la vremea lor „școala de educație a adulților”², pentru că activitatea lor se axa în principal pe probleme de igienă, educație, cultură și economie agricolă și domestică².

Dincolo de aceste preocupări dominante, aceste structuri au început treptat, să-și diversifice activitatea, îndeosebi cultural educativă, prin alcătuirea de formații corale, dansuri, recitări, scenete, ateliere de lucru, activități tradiționale, cultivarea obiceiurilor și tradițiilor și chiar amenajări muzeale, devenind astfel ceea ce în perioada interbelică se va numi Cămin Cultural¹⁰. Aceste lăcașuri de cultură ajung să reprezinte ”cultura sătească totală”, mai ales prin aria lor de cuprindere, misiunea lor principală fiind să cultive „sănătatea, munca, sufletul și mintea”³.

Interesant este faptul că aceste lăcașuri s-au constituit și întreținut prin resursele proprii ale obștei. Ba mai mult, ele trebuiau să se impună în peisajul urbanistic local prin frumusețe și armonie

arhitectonică. Avântul a fost atât de mare după înfăptuirea României Mari, încât în 1935 existau deja 3000 de asemenea aşezăminte, ceea ce a determinat „*Fundația Culturală Regală*” să le preia în coordonare și să organizeze în 1934 primul lor congres, la care a fost ales primul președinte, în persoana savantului Dimitrie Gusti³.

El va fi cel care va întocmi primul statut al Căminelor Culturale ca „*loc unde să se adune toți oamenii de bine, intelectuali, gospodari, nici un alt gând decât binele obștesc lăsând la o parte ura și vrajba*”³. Treptat acestea vor deveni sufletul comunităților rurale, mai ales atunci când vor avea bibliotecă proprie, spații cu dotări funcție de specificul local și o serie de facilități, devenind în anii comunismului instituții de sine stătătoare, cu personalitate juridică și conducere proprie. Pentru că, spunea un analist al vremii imediat după Marea Unire, „*cultura nu este instinctivă ca foamea, ca iubirea, ca setea sau ca ura, ci dimpotrivă, arta prelucrează instinctele ce stau la temeiul vieții, căutând să domolească pe cele rele, să împuternicească transfigurând pe cele bune. Instinctele sunt ale vieții, ale oricărei vieți. Ele trăiesc la fel în om ca și în dobitoace, cultura însă, e o distincție sufletească a omului. Ea (cultura) începe acolo unde încetează animalul*”⁶.

În mediul urban, echivalentul căminelor culturale vor fi Casele de Cultură care apar în anii 50 ai secolului trecut, mai degrabă ca o inițiativă a regimului comunist din motive ideologic-propagandistice, ușor

de intuit sub eticheta cultural-educativă⁸. În orașele mari diversitatea culturală și nevoile educative erau absorbite de alte structuri; asociații culturale, structuri profesioniste, muzee, biblioteci, atenee culturale, teatru, operă etc. Primele case de cultură apar la nivelul raioanelor care alcătuiau structura regiunilor (după împărțirea administrativ teritorială din 1948, având ca ghid modelul sovietic), când circula butada „*un centru raional fără o casă de cultură, e ca și cum ar fi fără suflet*”⁷.

Directiva era ca fiecare municipiu, oraș, stațiune balneoclimaterică sau sector bucureștean să aibă propria casă de cultură. Așa se face că în 1955 erau 85 case de cultură și 10227 cămine culturale, în 1960 184 case de cultură și 10358 cămine culturale, iar în 1975; 205 case de cultură și 8032 cămine culturale⁸. Trebuie să recunoaștem că regimul comunist a înțeles foarte bine rostul culturii în formarea omului și mai ales, al omului nou, devotat cauzei ideologice a sistemului, așa încât, nu numai că a extins aceste structuri, dar le-au pus sub coordonarea Comitetului de Stat pentru Cultură și Artă (1951-1971), iar din 1971 sub coordonarea Consiliului Culturii și Educației Socialiste, în plan local subordonându-se Comitetelor județene de cultură⁸.

Pe lângă diversitatea actului de cultură, care cuprindea practic tot ceea ce însemna viață culturală, de la tradiție, folclor, dansuri, muzică, teatru, brigăzi artistice, manifestări publice, festivaluri (între care de acum celebrele festivaluri naționale; Cântarea României sau Daciada), acești poli culturali desfășurau

o asiduă activitate politico-ideologică și de educație materialist-atee. Mai mult, aceste structuri culturale educative și-au extins activitatea și în marile unități productive sau instituții, care trebuiau să-și organizeze activități culturale proprii sub coordonarea caselor de cultură, așa încât, actul de cultură devenise un fenomen de masă.

Scopul afirmat era crearea omului nou „*cu un larg orizont cultural, cu o înaltă conștiință socialistă, devotat patriei, partidului și cauzei socialismului*”. Conținutul majorității manifestărilor culturale erau atent supravegheate și cenzurate de structurile enunțate mai sus.

Pentru municipiul Vaslui, inaugurarea Casei de Cultură ”Constantin Tănase” cu ocazia Festivalului Umorului cu același nume, ediția II-a din 23-25 iunie 1972, coordonată de marele umorist și om de cultură Valentin Silvestru (ajuns la Vaslui prin strădania meritorie a profesorului Dumitru V. Marin și autorităților locale ale timpului)⁴, a însemnat un pas important în emanciparea urbei care, din 1968, devenise capitală de județ (până la acea dată fusese raion în cadrul regiunii Iași)¹. Acest festival va deveni cel mai important brand cultural al Vasluiului, care va reuși să propulseze urbea în ierarhia valorică națională, iar Casa de Cultură va fi gazda acestuia și locul de desfășurare a principalelor sale activități.

De altfel, activitatea Casei de Cultură Vaslui a fost atât de bogată încât de la începuturile ei, încât cei care au lucrat în structurile ei (sau a instituțiilor coordonatoare), își dispută și astăzi întâietatea și

prioritatea unor realizări notabile până în 1990⁵. Fără a recurge la o ierarhizare riguroasă, trebuie totuși subliniat faptul că implicarea în realizarea acestui obiectiv cultural a fost extrem de largă, de la factori de decizie la personalități angrenate direct în actul de cultură, așa că, fără pretenția epuizării subiectului, vom cita câteva nume reprezentative pentru atunci; Gheorghe Tănase, Aurel Țolescu, Gheorghe Bălăuță, Dumitru Bran, Dumitru V. Marin, Gheorghe Stoian, Lucian Popa, Gheorghe Pârcălabu, Constantin Peptu, Petru Necula, Alexandru Vătafu, Petrică Lascăr, Gheorghe Sfârlogea, Dumitru Jijie, Emil Rășcanu, mulți dintre ei cu contribuții semnificative în activitatea acestui focar de cultură⁵.

Din nefericire, după 1990 activitățile Casei de Cultură au fost în mare parte abandonate, cultura nu a mai fost o prioritate, activitățile atât de bogate și variate cândva au devenit din ce în ce mai palide, iar sediile lor au devenit zone de bussiness. Au mai rămas doar sălile de spectacol și spațiile expoziționale, utilizate și ele doar ocazional.

Desigur, realitățile zilelor noastre sunt altele, modul de abordare a individului, gradul lui de instrucție și mai ales mijloacele moderne de comunicare, îndeosebi social-media, care au acaparat domeniul culturii de masă, lasă impresia că rostul istoric al acestor așezăminte s-a încheiat. Mare greșeală, pentru că una este să asिști și să savurezi actul de cultură și alta este să participi efectiv la el într-un cadru adecvat, oferind oportunitatea dezvoltării unor înclinații personale sau talente care altfel se pierd în vremelnicia existenței.

În plus, este o zonă în care se promovează ce are mai de preț o comunitate; talente, valori, tradiție, creație, până la urmă – istoria locului. Înlăturând crusta propagandistică și ținta politico-ideologică a acestor instituții (care au cunoscut o dezvoltare fără precedent în epoca comunistă), e bine să nu uităm câte talente și valori naționale s-au afirmat la acea vreme, pentru că și-au găsit cadrul necesar în efervescenta culturală a epocii și cât de mult a însemnat emanciparea culturală în viața românului obișnuit, ca să nu mai vorbim de însemnătatea ei în viața obștei și națiunii.

Supraviețuirea acestor adevărate focare de cultură trebuie asigurată cu toată forța și hotărârea, pentru că numai cultura este cea care oferă pașaportul națiunii pentru viitor.

Bibliografie:

- 1.Ciobanu, M, Andronic, A, Necula, P – *Cronica Vasluiului*, Ed. Publirom, 1999, pg 251-252;
- 2.Cloșcă, Constantin – *Căminul Cultural-principala instituție a satului în perioada interbelică (1919-1939)* www.cimec.ro;
- 3.Gusti, Dimitrie – *Pagini alese*, Ed. Științifică, Buc. 1965, pg 357;
- 4.Marin, Dumitru V.– *Festivalul Național al Umorului "Constantin Tănase"*, Ed. PIM, Iași, 2010, 218 p.; - *Festivalul semicentenar: 50 pentru 50! FNUCT*, ed. Pim, Iași, 2021, 332 p.
- 5.Marin, Dumitru V. – *50 - Casa de cultură Vaslui...50*, „Meridianul”, 30 iunie, 2022;
- 6.Mugur, Dumitru – *Căminul Cultural*, 1924, pg 5;
- 7.Pălici, B, Savu, A, Răzvan, V – *Atlasul culturii-așezăminte culturale în spațiul rural*, Ed. Universitară Buc. 2020;
- 8.Preutu, Cristina – *Cultură și ideologie în România Comunistă-Activitatea Caselor de Cultură*, Analele Științifice ale Univ AL.I.Cuza Iași, 2015, pg 561-584;
- 9.Simionescu, Ion – *Alba mia "Alba Iulia"*, 25 ianuarie, 1921;
- 10.Stanciu, Stoian – *Sociologia și pedagogia satelor*, Ed. Prometeu, 1943.

**Valeriu Lupu – doctor în științe medicale
(31 august 2022)**

(Text propus și pentru cartea C.C.S.Vs.)

c) VIORICA GHENGHEA – Bârlad

A FOST... sau...?

Sunt artist plastic și dacă tot am schimbat penelul în condei, iată-mă călător în timp cu alte gânduri printre rânduri, într-un dialog cu memoria, al amintirilor frumoase.

Viața este un spectacol dulce-amar, este oglinda în care privești cum timpul schimbă destine, dar te schimbă și pe tine. Acum în toamna vieții mele pot să confirm că nu există artă mai frumoasă decât „arta de a trăi”.

Am o amintire frumoasă din cartierul Cotul negru unde locuiam și țin minte că, în casa unui vecin de pe strada noastră funcționa „Căminul Cultural”, iar eu, copil fiind, ajutam la organizarea spectacolelor și serbărilor școlare. Când se termina evenimentul simțeam o oboseală acută, dar mă revigoram imediat, când simțeam aceea mare bucurie că totul a fost bine și frumos iar proprietarul căminului mă lăuda de fiecare dată la vecinii și părinții copiilor prezenți, care mă pupau pe frunte în semn de mulțumire.

În amintirea vremurilor frumoase, pentru a aduce mărturii ale activității culturale ale orașului, mă voi plimba puțin prin istoria locului, pentru a face o succintă descriere a Bârladului de odinioară și astăzi. Bârladul reprezintă un nume și o așezare cu adânci rezonanțe în istoria poporului român cu o străveche vatră de cultură românească și una din primele așezări

din Moldova, care a fost reședința județului Tutova, a fost raion și reședința regiunii Bârlad, iar în prezent aparține județului Vaslui.

Când în țară s-au deschis noi oportunități pe calea democrației și progresului, Bârladul a fost supus unor mari și profunde transformări sociale iar epoca modernă a adus consecințe pozitive asupra mediului economic și cultural, care au devenit treptat vizibile pentru spiritualitatea acestei zone sudice a Moldovei.

Eu nu am spus că Bârladul este vreo metropolă și nici măcar reședință de județ nu e, dar este un oraș important și tare frumos, plin de farmec patriarhal, modern, liniștit, cu oameni primitivi și calzi. Orașul este posesor al unor valori de neimaginat și trebuie recunoscut și apreciat pentru vechimea și obiectivele sale și, mai ales, pentru mediul propice oamenilor deștepți care să exprime destulă înțelepciune.

În municipiul Bârladului se găsesc importante edificii care și-au intensificat prezența ca instituții de cultură de o mare valoare artistică, cu semnificație simbolică și istorică pentru comunitatea locală și cultura națională, care constituie obiective atractive din punct de vedere arhitectural și cu importanță turistică : „Academia Bârlădeană”, Biblioteca Municipală „Stroe S. Belloescu”, „Casa de Cultură a Sindicatelor „George Tutoveanu”, „Galeriile de Artă”, Teatrul „Victor Ion Popa” iar reprezentative sunt și muzeele de profil: istorie, științe naturale, etnografice și de artă, Muzeul „Vasile Pârvan” „Casa Sturdza”, „Muzeul Colecțiilor”.

Bârladul merită atenție și aprecieri pentru că are destule muzee, biserici, parcuri, statui, și alte multe și

interesante obiective: „Planetariul” (observatorul astronomic) „Cetatea de pământ” pe vremea lui Ștefan cel Mare, iar un obiectiv important și surprinzător, este și Pavilionul Expozițional „Marcel Guguianu”, apoi casele memoriale: Alexandru Ioan Cuza, Gheorghe Gheorghiu-Dej.

Sunt conace și case cu arhitectură deosebită, considerate monumente istorice, aflate în Patrimoniul cultural național al României: Casa „Mihai Eminescu”, „Casa Armeanu” „Casa Epureanu” „Casa Sturdza”. Avem și multe parcuri frumoase: Parcul „Victor Ion Popa”, Parcul „Mihai Eminescu” Grădina Publică, Grădina de vară, Grădina Zoologică și lăcașuri de cult: cele 12 biserici, iar pentru cei care prețuiesc arta, există numeroase monumente istorice și un frumos ansamblu de statui ale celebrităților bârlădene și altor personalități naționale.

Cu emoția care-mi marchează memoria afectivă, mă mai opresc câteodată în fața Casei de Cultură, și cu nostalgie îmi amintesc sfârșitul de an 1970, perioada când tatăl meu subordonat nevoii de a lucra repede și bine cu echipa lui de muncitori constructori, se străduia să termine lucrările de finisare la termen pentru recepția stabilită ca să dea în folosință această clădire.

Casa de Cultură „George Tutoveanu” Bârlad a fost inaugurată în anul 1971 ca loc statutar, destinată organizării și desfășurării activităților culturale, științifice, consfătuiri tematice, mese rotunde, lansări de carte, expoziții, cenacluri literare, proiecții de filme, concursuri și a evenimentelor artistice pentru

promovarea copiilor și adulților talentați și inclusiv a comunității.

Acum, peste 50 de ani, când trecusem examenul de maturitate, știu că activam ca membră a Cenaclului literar „Alexandru Vlahuță” și Cenaclul de Arte Plastice, care funcționau în cadrul acestei instituții a Casei de Cultură a Sindicatelor, Bârlad.

Casa de cultură „George TUTOVEANU” din Bârlad

Cu mulți ani în urmă când totul era bine și frumos în sala mică și în foaierul Casei de Cultură se organizau multe lansări de carte, diverse manifestări culturale unde au fost vernisate numeroase expoziții de artă plastică la care am participat și eu iar pe scena sălii de spectacol am cântat alături de numeroase ansambluri folclorice, formații de muzică ușoară, trupe de teatru, interpreți și artiști amatori și consacrați.

Ca președinte al Asociației „ARTĂ, TRADIȚIE, CULTURĂ” (A „ATC”) și artist plastic, politica mea este ARTA și tot ce cuprinde aceasta, iar prezentarea sau enumerarea evenimentelor artistice, tradiționale și

culturale organizate de noi sau lanțul continuității acestora, presupune o călătorie într-un spațiu creativ, de a promova într-o instituție culturală, creațiile, preocupările sau genul artistic, al artiștilor noștri.

În sala de conferințe a Casei de Cultură „George Tutoveanu” Bârlad „noi, A „ATC” ca și parteneri, am organizat și desfășurat multe manifestări tematice, prilejuite cu ocazia zilei de 8 Martie, Ziua Internațională a Femeii, de Ziua Internațională a Copilului, de Ziua Îndrăgostiților – Sfântul Valentin – Dragobete, lansări de carte, etc. De-a lungul anilor, în sala mică de la Casa de Cultură Bârlad, ca artist plastic și în calitate de președinte A „ATC” am organizat expoziții de artă vizuală de: pictură, grafică, caricatură, goblen, sculptură, artă populară, etc., personale sau de grup, ale membrilor din organizația noastră.

Întotdeauna am transformat vernisajele expozițiilor de artă plastică, în adevărate evenimente culturale și am unit aceste arte creative: pictura cu muzică, cu poezia, cu tradiția, implicând nu doar artiștii plastici expozanți ci și membrii din departamentul de cultură: poeți, scriitori, umoriști și departamentul etnografie și folclor: soliști de muzică populară, de muzică ușoară și folk, instrumentiști, coregrafie, creând astfel o relație prietenească și plăcută pentru doritorii de artă și spectacol. L-am implicat des și pe prof. dr. D.V. Marin ca ziarist, romancier, istoric... și orator.

În cei peste cei 10 ani de colaborare fructuoasă cu Casa de Cultură Bârlad, la orice eveniment cultural, artistic, tradițional organizat de A „ATC” Sala mare de spectacole de 600 de locuri, devenea neîncăpătoare

pentru iubitorii de frumos și de valoare. După orice eveniment avut, fie vernisaj, lansare de carte, spectacol, festival, concurs, întotdeauna am primit aplauze, felicitări și aprecieri, spectatorii fiind încântați și mulțumiți de modul original și inedit de prezentare al spectacolului de divertisment, de atmosfera destinsă, emoționantă și plăcută, de felul cum a fost deschis și desfășurat evenimentul.

În anul 2019 am discutat cu domnul director al Casei de Cultură Bârlad, despre organizarea în fiecare an a Spectacolului festiv „FLORI DE PRIMĂVARĂ” care a devenit tradiție, iar dânsul mi-a spus cu regret că din cauza slabei autofinanțări, au hotărât să nu mai deruleze niciun fel de activitate în sala de spectacole și chiar au suspendat toate concertele până la reglementarea situației.

Din cauza indiferenței, Casa de Cultură a Sindicatelor „George Tutoveanu” din Bârlad, clădire care timp de 50 de ani a fost principala gazdă a evenimentelor culturale ale orașului, are acum toate șansele să rămână doar un imobil fără activitate din lipsa posibilităților financiare care sunt reduse sau inexistente.

Ca români adevărați, tot ceea ce trebuie să facem la nivel național, este să nu permitem să moară arta, tradiția, cultura autentică, ci să le păstrăm, promovăm și cinstim la justa lor valoare națională ca pe o sfântă și prețuită comoară spirituală, pentru a o transmite generațiilor viitoare, căci fără activitate culturală, orice loc populat de oameni, este pustiu și lipsit de viață.

Viorica GHENGHEA

Reiterez: De la înființarea TVV, 5 decembrie 1990, și până astăzi, fenomenul cultural, implicit Casa de cultură, a fost în centrul atenției noastre, de regulă pozitiv, pentru încurajarea talentelor locale.

Prima transmisiune în direct la TVV a fost tot din Casa de cultură (tehnician-reporter la cameră Cristian Lapa, la pupitru în studio, Cătălin Sîmpetru); primele mari adunări populare (uneori cu 25.000 de oameni), cel puțin anual, tot din, sau din fața Casei de cultură s-au desfășurat, sprijinul fiind reciproc. În afara directorului E. Rășcanu, Marcel Cucuș, Costică Carabaș și alții ne-au fost aproape.

TVV a dobândit prima Licență din România: 001/TV.

Întrucât în România nu apăruseră Care de reportaj (doar TVR avea), noi am încropit din două antene parabolice un sistem de transmitere de la distanță, până la 40 km, și am făcut transmisiuni „în direct”(!) de la Munteni de Jos, Munteni de Sus, Văleni, Solești, Laza, Albești, adică din comunele aflate în vizibilitate directă cu antena ridicată pe blocul 92 din centrul Vasluiului încă din 2004. Direct la radio Unison am transmis din toate comunele județului Vaslui, din județele Iași, parțial, Bacău, Galați, Suceava, ș.a.

Au fost destule transmisiuni din străinătate.

Țin să precizez că aceste amintiri... fugare, sunt absolut reale, așa cum sunt și datele din cele 2 cărți care însumează 550 de pagini și articolele publicate în ziar, reportajele TVV, radio sau Revista internațională Meridianul Cultural Românesc. (Sunt responsabil).

Pe linia pozitivă pe care am promovat-o în cei peste 52 de ani de reprezentare a culturii vasluiene în județ, în țară și în lume, apreciez orice carte care să amintească de eforturile celor DE AICI de-a lungul unor vremuri tulburi pentru CEI DE AICI, știind că Vasluiul a fost condamnat de Dumnezeu la hemoragia permanentă a materiei cenușii, marile noastre valori născute pe aceste plaiuri reușind să-și demonstreze importanța/capacitatea prin orașele mari sau departe de țară.

Noua cultură existențială deja fixată în niște dimensiuni nu va oferi nici în continuare vreo tresărire de nivel național sau universal, de pe aici. Iar în condițiile create de unii gropari ai culturii viața spiritual-creativă nu va înregistra prea devreme vreun reviriment.

Facem și noi, cei de astăzi și **de aici** pentru cei de astăzi și din viitor, tot pentru **CEI DE AICI**. După 52 de ani de reprezentare și activitate social-culturală, speranța trebuie să rămână întreagă.

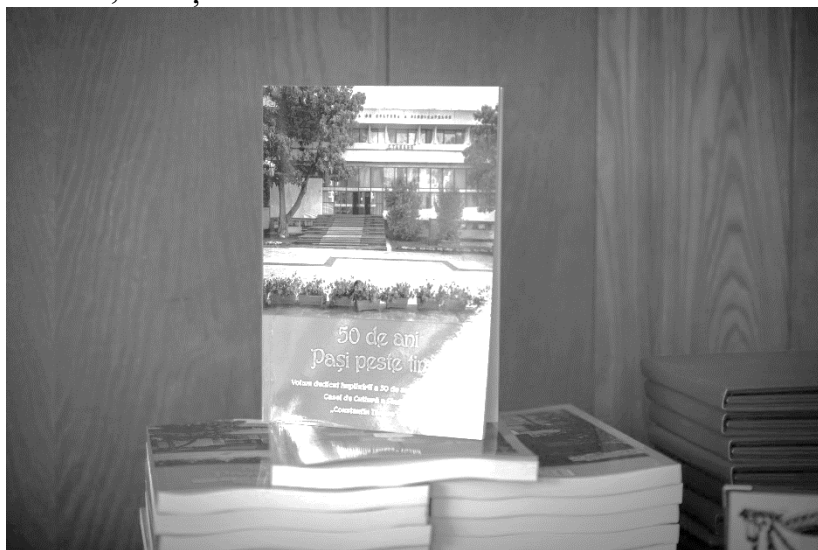
(D.V. MARIN)

50 DE ANI/PAȘI PESTE TIMP

**Volum dedicat împlinirii a 50 de ani de activitate a
Casei de Cultură a Sindicatelor
„Constantin Tănase” Vaslui
(Pim, Iași, 2022, 236 pag.)**

– Spunem de la început: cinste cui a reușit să tipărească această carte, respectiv directorului Ionel Bordeianu, parțial cinstire unora dintre 41 de semnatori, nici un fel de considerație pentru redactorul de carte, ajuns un oarecare prin „credință”, stăruință, trădare, delațiune...

– Era nevoie de această carte, fie și așa cum au realizat-o cei de la Casa de Cultură Vaslui, pentru a se marca și astfel un moment de avânt cultural rămas unic, din urmă cu peste ½ secol. Dacă, scripta manent.

– Condițiile grafice, foarte bune, dar și cu unele omisiuni ortografice și de bibliografiere de care nu se

poate face vinovat decât „îngrijitorul” de carte care afirmă ritos că el i-a ales pe cei care să colaboreze, dar și că un cineva „s-a impus cu forcepsul”(!) deși el n-a vrut și n-a vrut. Cuvântul său, în care a hălăduit prin câmpiile albastre, a fost un excepțional element de obtuzitate, supunere, slugărnicie în fața celor care l-au promovat în perioada comunistă.

– ADUNAREA / Simpozionul / manifestarea de sâmbătă 8 octombrie a ilustrat eforturile unui inimos director care rezistă din 2014 în condiții de aspră austeritate și lipsă de sprijin financiar. Participarea unor directori de astfel de instituții și a președintelui Boaje, chiar și a oficialităților vasluiene (fiecare cu orgoliul mângâiat) dar și a altor vreo 40 de persoane a asigurat înălțimea comunicării publice.

– Străduința lui Ionel Bordeianu a fost vizibilă (organizare, bufet suedez, onorarea invitaților etc.) și invizibilă (ce înfruntări o fi avut omul să-și impună dorința de valorificare a valorilor locale/afirmate, certe, existente, în fața reprezentării spiritului clar comunistoid cu reprezentanți de seamă în sală). Calificativ, bun.

– Conferirea unor diplome, insigne, cărți, invitația la microfon, prezența unei formații artistice ar fi printre reușite. Câțiva dintre cei care le-au primit chiar că meritau, alți câțiva au fost clar favorizați și impuși pe listă.

– O gafă gravă: o expoziție de fotografii jignitoare la adresa marilor valori.

– A fost o ADUNARE de oameni în vârstă, fiecare cu junghiurile bătrâneții, foști, cu prea puțină

creație contemporană. „Am visat” la grupurile de copii și tineri care nu-s mobilizați cum trebuie și de care bătrânetul actual se rupe pe zi ce trece.

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău, Nr. 41 (2075)
joi, 13 octombrie 2022**

O CARTE, EFORTURI, SUBMINARE...

50 de ani – Pași peste timp

De când am auzit că se proiectează cartea de către Ionel Bordeianu, care a găsit fondurile necesare, m-am bucurat, mai mult am scris unele articole care să fie acceptate în volumul aniversar; care trebuia să apară fie în aprilie, fie în iunie, ca date potrivite. E bine, tare bine, că directorul Casei de cultură a sindicatelor Vaslui a reușit această performanță, fie și acum în octombrie.

Aflând cine „va îngriji” cartea am și intrat la bănuieli, cam știindu-i obligațiile acestuia față de un număr dintre cei 41 de semnatari cu vechi și accentuate activități comuniste. Trebuia să fie o carte aniversativă și este mai mult o revitalizare a persoanelor cu mărețe sarcini comuniste duse excesiv la îndeplinire de reprezentanți feroce ai perioadei, care au schimbat multe destine prin crezul lor fanatic de partid. Aveau pâinea și cuțitul, aveau aparat ajutător loial (ca Pracsiu, de pildă), aveau voința să ducă la îndeplinire mărețea sarcină de educație comunistă. Și cine a fost mai înfocată ca Elena Condrea sau Elena Rănceanu? Până și temutul Dumitru Bran a fost mai maleabil și

înțelegător. Așa că, cele 9 pagini consacrate epocii de aur de către Elena Condrea le supun discuției. Mai supun atenției părerea fostului ziarist comunist Teodor Pracsiu că-și merită locul printre nemuritori, adică cei 17 contemporani, unii cu zero merite culturale (dacă a fost membru al unui cenaclu, fără alte acțiuni sociale sau fapte culturale, decât smângăleala și laudele pentru „îngrijitor” merită neapărat... nemurirea, nu?)

Mâna lui Pracsiu e o lovitură de autoritate dată bunelor intenții. Păi, dacă uită deliberat de poetul, romancierul și ziaristul Val Andreescu, de Anușca Doglan, de criticul literar Teodor Codreanu, exegetul Valeriu Lupu, cel mai important jurnalist vasluian D.V. Marin, nu e răzbunare? Hai să zicem că nu-l poate include pe Marin (căruia îi amputează materialul) din cauză că nu-l suportă și știe că l-a sabotat toată viața pe acesta, dar ceilalți? Ca să iasă el în evidență că e „nemuritor” printre cei mici? Ce operă are el, să-l nemurească?

Conform caracterului său T.P. face ce face și-i unge puțin pe mai marii zilei, iar unora le completează cuvântul. Nu putea lipsi marea sa ocrotitoare Elena Condrea și îi alătură și pe vreo câțiva cenacliști între care el să strălucească. Acesta-i nivelul de valoare al Vasluiului?

Mâna strâmbă se vede și în neobservarea unor greșeli ortografice și în bibliografiile șuntate. Cum să eviți ziarul Meridianul de Iași-Bacău-Vaslui, TVV, radioul, revista M.C.R. dintre mijloacele de informare, când astea mediatizează de 33 de ani ceea ce se petrece bun sau rău și la Casa de Cultură?

Până la urmă... care-i contribuția „redactorului de carte”, doar că a adus niște pseudo-nulități în atenție? Cum de l-ai pus acolo, d-le Bordeianu?

Bună, sau mai puțin bună, cartea rămâne ca un document de epocă, pentru noi, cu părerea de rău că un nepriceput și-a lăsat urma urâtă a ghearelor.

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău, Nr. 41 (2075)
joi, 13 octombrie 2022**

**„Sunt ultimul la cuvânt dar...
primul în cultura locală”
Cuvântul la Simpozion, s. 8.10.2022**

„Sunt martor că pe aici s-a construit intens. Orașul este altul față de 1 martie 1970 când am venit aici.

Aveam biroul deasupra, la 513.

Dar aici, cam pe unde-i foaiierul din dreapta am văzut cum a murit primul muncitor, ca să zic așa, pe linie culturală, pentru că a căzut de pe pilonul ăla, abia ridicat, din fier beton și a murit. Tocmai, împreună cu Sandu Vătafu, pe care vreau să-l evoc acum, pusesem un cancioc cu beton de ăla proaspăt, în stâlpul ăla.

Dacă mă gândesc la ce a fost aici, și am fost martor ocular, și asta nu o mai poate contesta nimeni, înseamnă că am contribuit și eu, ba, chiar am hotărât unele lucruri. Am fost martor la devenirea Vasluiului.

Am fost 4 ani inspector la Cultură, am scris două cărți consacrate Festivalului Umorului, 40 de articole. Am mai scris 57 de cărți. Dar contează altceva, că am depus mărturii în 21 de mii de pagini pentru Vaslui.

De ce vă spun toate acestea – nu vreau să mă dau mare pentru că nu mai e cazul – sunt recunoscut în 6 țări ca membru al uniunilor de creație și, cred eu, la nivel național pentru că-s membru în o grămadă de uniuni de creație.

Dar nu pentru asta am venit. Am venit, cumva, să vă invit să faceți pentru o secundă abstracție că pe acest loc unde erau niște case evreiești... Eu am văzut orașul pentru prima dată în 1961. Era o alee cu flori acolo, erau casele acelea și un centru de librării lângă Palatul Justiției. Cam atât. De acolo, iată, Vashuiul este creat din temelii. Nu știu cine a fost arhitectul. Nu știu cine este arhitectul dar a făcut un oraș funcțional.

Aș putea să vă mai vorbesc multe ore, pentru simplul motiv că am și ce.

Domnul președinte Buzatu spune că este gata să mă aplaude. Pentru revistă sau pentru ce? O simplă observație, revista se duce în 32 de țări și am 871 de colaboratori. E demn de interes? De aici până la urmă au plecat și ziarul, și revista, și televiziunea și toate cele. Și cu multe contribuții. La prima transmisiune în direct am tras firul de la etajul opt și am făcut transmisiune TVV de aici.

Ce înseamnă asta? Participarea la un fenomen cultural asupra căruia nu am nici o pretenție pentru că părerile și pretențiile mele sunt scrise în cărțile mele. Nu poate face nimeni, nimic să le șteargă de pe acolo. Mi-aș dori să vedem și tineri. Nu e nici unul prezent. Mă cuprinde emoția și părerea de rău. Nu avem în urma noastră urmași... Cultural, vorbind. Buzatu știe că are. Eu nu-i știu, pentru că nu am putut să-i public aici, în revistă, nici în ziar, nici la TVV.

În anii care vor veni va fi o altă cultură existențială. Cuvântul meu este să chemăm tineretul și copiii la activitățile culturale.

Vă doresc sănătate, absolut tuturor.”

Dumitru V. MARIN

Cuvântare, Sâmbătă, 08.10.2022

La lansarea cărții „50 de ani – Pași peste timp”

ÎNGRIJITORUL... LINGAREȚ

Pe marginea unei cărți aniversative, la 50 de ani.

Lingarețul (termen eminescian) a existat din veac, noi îl vedem și astăzi. La prima vedere e un tip cam chel, cu fața obișnuită, cu mers normal, dar cu obiceiul de a linge puternicii zilei cam când trebuie, contra unor beneficii sociale și mai ales financiare. A „îngrijit” și el o carte (greșesc, mai multe, cu avantajele de a decide cine și dacă „să intre”), aniversativă în care a adunat comunistoizi de soi cât încap și dintre care face parte.

Finanțatorul și decidentul cuprinsului, l-a chemat să se ocupe de ceea ce ar însemna limba română folosită și să-l ajute să realizeze o carte durabilă pentru anii care urmează. Emil Rășcanu, fostul director, i-a acordat și el un spațiu de afirmare acum peste 20 de ani, – că omul are ceva sprinteneală a condeiului și talent la scris – dar acum, parcă, ar fi fost o treaptă mai sus. Acum, i s-a încredințat și un fel de rol coordonator, care i-a „conferit microfon” să precizeze ritos că el a alcătuit lista persoanelor incluse cu contribuții/amintiri dar că s-a impus cu forcepsul și unul pe care nu l-a vrut, și nu l-a vrut. (Norocul tuturor că a fost schimbat de la microfon...). A fost un schelălăit jalnic în raportul dat grupului care l-a ocrotit dintotdeauna. Că asta a făcut: a motivat că l-a scăpat printre semnatarii cărții tocmai pe cel care a reprezentat cultura locală peste 52 de ani prin Tv, ziar, revistă, subliniind că acesta s-a impus cu forcepsul... și el nu l-a putut opri.

Să adaug că talentul său esențial ar fi acela că poate „să lingă” personalități politice (mă rog cu... apetiturile fecaliere) și, dacă se poate de mai multe ori. Așa se explică de ce lumea îl premiază, îl caută, îl promovează deși nu mai are nimic de spus de multă vreme. Dar are limba dulce, miroasă, lipicioasă și jengoasă.

La adunarea festivă de zilele acestea „limbile” sale au avut rolul să motiveze față de adunarea comunistoidă evidentă că nu l-a vrut între paginile cărții pe cel mai mare jurnalist vasluian din toate timpurile și că aceștia să-l ierte că nu le-a mai putut oferi serviciul său dintotdeauna, de pază și de ocultare a acestuia. Înspre

finalul cuvântului său înlăuntrul căruia a bătut câmpiile albastre a revenit și la limbi și la scuze și la încheierile cu laude de tip comunist. Adevărat „îngrijitor”!

Noi o să ne propunem să-i facem o istorie a trădărilor, poate și a limbilor groase din manifestările publice pentru care nu roșește, pentru că așa e caracterul lui. Nerecunoscătorul ?!?!

Știți care e paradoxul? Răspuns: omul acesta îmi datorează salvarea lui de la sinucidere, salvarea lui socială, salvarea lui familială, chiar. Totdeauna l-am încurajat și ocrotit în cei peste 32 de ani de presă. El, întotdeauna a uneltit împotriva mea. Prin intervenția mea a ajuns chiar inspector școlar. A fost trădătorul meu de serviciu, rămas întocmai după atâta vreme.

Cred, acum, că atunci când l-am acuzat că m-a turnat la securitate, n-am greșit.

Cred că n-am fost de loc atent la caracterul său când l-am ajutat să ajungă inspector școlar, exact când era stigmatizat ca și luptător comunist prin munca sa de ziarist la fosta Vremea nouă, organul PCR, unde era sclavul celor pe care i-a cuprins azi într-o adunare și într-o carte menită să sărbătorească pe acei comuniști înfocați care, culmea, și în această zi, n-au ezitat să-și afirme crezul înțepenit, AL LOR și al „îngrijitorului de carte”.

Meridianul Iași-Vaslui-Bacău, Nr. 41 (2075)

joi, 13 octombrie 2022

Notă: din 41 de semnături, doar 11 „acoperă” perioada ultimă de 30 de ani, restul sunt din garda veche...

PARTEA II

9... 19... 39...59/M

DIN LUPTA VIETII

Contribuții culturale fundamentale

Atenționare: dacă alții nu știu, nu pot NU VOR să scrie despre DVM, pot lăsa neconsemnat ce am scris, trăit, inițiat, creat? Desfid ideea că mă laud... ci doar că mă prezint în condiții de ocultare maximă, permanentă, eficientă pentru ei, stimulatoare pentru mine.

Să se știe...

(1)

A.

D. V. MARIN

RECUNOASTERE

INTERNĂȚIONALĂ:

1. Reprezentantul României în Internaționala Ecologistă, 2.12.2001, partener, ministrul de externe Ioschka Fischer, Germania, cea mai înaltă reprezentare vasluiană de până atunci, de după Revoluție.

2. Membru ASRAN, din 2021, singurul vasluian; membru „Gruppo Scriviamo” (Italia), a colaborat cu TVR Moldova și „Captalan” din Chișinău, și mulți scriitori din Basarabia, Membru de onoare al Ecologiștilor moldoveni (președinte, Ion Dediu) ș.a...

3. Cenaclul „Destine literare” Montreal - Canada (80 de personalități din toată lumea) sărbătorire publică, 28 aprilie 2022: Marin -80;

4. Interviurile cu 10 Șefi de Stat (6 ne-români), în activitate.

5. Interviurile cu 16 prim-miniștri; (străini – 4), Papa, P.F. Teoctist, Daniel.

6. Interviu cu Î.P.S. Cassian, Montreal, Canada, 2012. În 1991, prefectul de Tourenne, și Marie Trautman, Consiliul Europei, Strassbourg.

7. Colaboratorii, 900 din 32 de țări, 4 continente, aproximativ din 165 de orașe și alte localități din toată lumea. Semnatar al proiectului Uniunea Ziariștilor din Balcani, Reșița, 2012, alături de Jon Magda, parlamentar sârb.

8. Colaborări cu/și din Anglia, Australia, Canada, Germania, Italia, Israel, Maroc, Noua Zeelandă, Portugalia, R. Moldova, S.U.A., etc. A ridicat Vasluiul pe harta culturală a lumii.

9. Membru și invitat la „Destine literare” – Montreal ș.a. Diplome de recunoaștere internațională, națională, județeană, locală.

B.

19 CONTRIBUȚII DE NIVEL NAȚIONAL:

1. Înființarea primei televiziuni private, 5 dec. 1990, Licența 001/TV.

2. Înființarea primei Reviste consacrate jurnalismului cultural, 1.02.2015, MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC, cu răspândire națională și internațională.

3. Adună 871 de colaboratori din 32 de țări, 4 continente, la M.C.R.

4. Record național și mondial: interviuri cu 10 președinți de stat; englezul David Frost, doar 7.

5. Record național și mondial: interviuri cu 16 prim-miniștri în activitate.

6. A ridicat Vasluiul pe harta culturală a lumii. A creat prima școală neoficială de presă, după Revoluție, cu circa 550 de candidați, prin TVV-radio.

7. A organizat, sprijinit și condus Curentul Cultural Informațional Vasluian peste 3 decenii, în care aprox. 150 de creatori locali au tipărit circa 475 de volume și au publicat în Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău și revistele scoase de el: Vlăstarul, Onnyx, M.C.R.

8. Pe 2 dec. 2001 a reprezentat România la Internaționala ecologistă, la Budapesta, alături de Joschka Fischer (Germania), Ioan Dediu (R. Moldova), Vasile Tărățeanu (Ucraina), ș.a. Era cea mai înaltă reprezentare oficială vasluiană de până atunci, după 1989.

9. A intervievat, după 77 de ani, 7 sutaviețuitori ai dezastrului militar românesc de la Cotul Donului: Jale și eroism românesc la Cotul Donului... și după(!), Pim, Iași, 321 p., ed. a II-a, 2021. Unic în Europa.

10. A fost președinte de partid ecologist 29 de ani, a avut cele mai multe mandate de Consilier județean (Vaslui), cel mai mare număr de consilieri locali într-un județ (234 în mandatul 2000-2004), și din România.

11. A creat primul roman realizat din istoria culturală a Vasluiului, *Zăpadă pe flori de cireș*; **A scos 57 de cărți, 3 reviste, 2 ziare, colaborator la 40...**

12. A transmis prin TVV cele 3 întronizări (de până acum) de la Episcopia Huși, de la reînființarea pe care a sprijinit-o mediatic pe deplin: TVV, Radio, ziar, revistă; A realizat singurul grup de presă complet din România.

13. Primul (și singurul) vasluian membru ASRAN – Canada.

14. **Înregistrează o longevitate cultural-spirituală, până în prezent unică de peste 65 de ani de la debutul în jurnalistică, octombrie 1957. Membru senior ALPI-Iași, Membru UZPR, membru L.S.R. membru al grupărilor de scriitori din 6 țări, corespondență internațională, națională, locală, activitate pe rețelele sociale și de îndrumare a culturii.**

15. A scos primul ziar zonal, pe 26 sept. 1996, **Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău...** pentru care a scris peste 2100 de editoriale și mii de articole;

16. A scris-tipărit peste 50.000 de pagini: cultură, istorie, folcloristică, învățământ, politică, etc.

17. Este Cetățean de onoare în comune din 3 județe, refuzat mizerabil la Vaslui.

18. A organizat 8 ediții naționale dintre care una internațională a Simpozionului Național, „Omagiu cărții și culturii vasluiene”, 2 ediții „Breack dance”, 2 ed. Gala ziariștilor; sute de manifestări cu public (în Moldova). Alte Simpozioane tematice.

19. A contribuit decisiv la re-înființarea/re-lansarea U.Z.P.R., după 1989. Calități oficiale, sponsor, activist. Președinte de filială UZPR Vaslui, de la început și inclusiv în 2022 (33 de ani).

C.

*Ca discriminat și ocultat permanent, de cuplul Președinte C.J. – Primar, care prin slugoii lor au închis cercul izolării și excluderii mele din mișcarea culturală pe care o reprezint de 52 de ani, subsemnatul Marin D.V. din Vaslui, **DECLAR PUBLIC: Oficialii „oblici” vor să mă scoată în afara istoriei culturale creată-reprezentată de mine de-a lungul unei jumătăți de secol.***

– Cum pot judeca tripleta Buzatu-Pavăl-Mocanu și ai lor ca, de ani buni, să saboteze serios tot ce poate face un om cu harul de a face, mă întreb...?

– Iată doar 39 de mari realizări social-culturale fundamentale în Județul Vaslui.

Din 1970 și până azi profesorul dr. D.V. Marin a înfăptuit **acte fundamentale pentru cultura vasluiană:**

1. A denumit și întemeiat Festivalul Național al Umorului „Constantin Tănase” (1970); A organizat primele 3 ediții ale Festivalului Fanfarelor (1971-1973);

2. A introdus în bibliotecile județului Cataloagele alfabetice și tematice, a îndrumat Stațiile de radioficare, biblioteci, cămine culturale, casele de cultură (1970-1974). A participat în tot cursul vieții, la

numeroase manifestări cultural-științifice, literare, politice, sportive, în țară și peste hotare;

3. Și-a depus Credenționalul său la Alba Iulia, 1 decembrie 1990, și carte la Centenarul Unirii.

4. A întemeiat prima televiziune privată din România, 5 decembrie 1990, Licența 001/TV;

5. A înființat primul post de radio UNISON în Vaslui (1993) și rețea (1994);

6. A scos primul ziar zonal, pe 26 sept. 1996, **Meridianul...** pentru care a scris peste 2100 de editoriale și mii de articole;

7. A scos prima Revistă consacrată pentru jurnalismul cultural, M.C.R. (2015);

8. A făcut cunoscut Vasluiul în 4 continente și 32 de țări, cu transmisii în direct la TVV, radio, ziar;

9. A publicat un număr impresionant de cărți (unele în patrimoniul național), 57, în 2022;

10. A RIDICAT VASLUIUL PE HARTA CULTURALĂ A LUMII;

DUMITRU V. MARIN

(Prof. Dr.)

DIMENSIUNI CULTURALE GLOBALE

PRIN TVV-30 și M.C.R.-7

Vaslui pe harta culturală a lumii

P. Mateescu - Coloana Dorului de Țară

C-tin Brâncuși - Coloana Infinitului

Editura PIM,
IAȘI, 2021

11. A stabilit recorduri mondiale prin interviuri cu 10 președinți de stat, 16 prim miniștri, Papa, Teoctist, Daniel și alți mulți ierarhi români;

12. A contribuit la zestrea intelectuală și financiară a județului, direct și indirect;

13. În calitate de consilier județean (5 mandate) a contribuit la implementarea noii ordini sociale de după Revoluție, fiind ecologistul cu cele mai multe mandate de consilier din România, reprezentant în Internaționala ecologistă.

14. A fost președinte de Partid Ecologist răstimp de 29 de ani (1990-2019);

15. A scos 3 reviste, 2 ziare, 57 de cărți, a încurajat sportul, cultura, învățământul și... politica vasluiană;

16. A organizat sute-sute de manifestări cu public în toată Moldova și în țară;

17. A fost co-re-întemeietor al UZPR după 1989;

18. A susținut singura Școală de presă din România de după Revoluție, cu peste 550 de aspiranți la gazetărie;

19. Este Cetățean de onoare în comune din 3 județe moldovene Bacău, Galați, Iași, dar a fost mizerabil refuzat la Vaslui;

20. A primit numeroase Diplome și premii naționale și internaționale, membru ASRAN, Canada.

21. A transmis prin TVV cele 3 întronizări (de până acum) de la Episcopia Huși, de la reînființarea pe care a sprijinit-o mediatic pe deplin: TVV, Radio, ziar, revistă;

22. A fost un important actant politic peste 3 decenii, membru al Delegației permanente a C.J. Vs;

23. A fost 2 decenii, unul dintre profesorii reprezentativi ai județului Vaslui, cu rezultate unice la Sesiuni de comunicări și referate naționale;

24. A creat primul roman realizat din istoria culturală a Vasluiului, **Zăpadă pe flori de cireș;**

25. A fost arbitru de fotbal (și în alte sporturi) și antrenor la echipe de juniori în Divizia C a Campionatului Național.

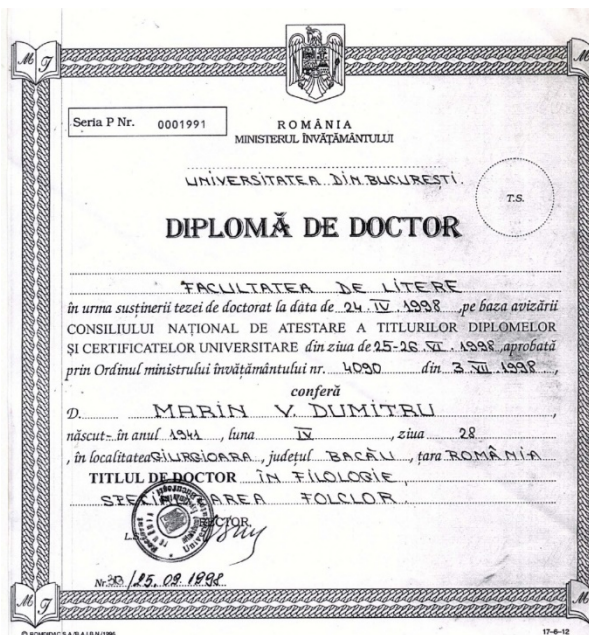
26. A fost vicecampion național la lupte libere în 1962 (student la Iași); Vicecampion național la OINĂ.

**DVM arbitru în divizia C
Primul din partea stângă, sus.**

27. A fost student la Facultatea de Agronomie Timișoara (1961), la Universitatea Al.I.C. Iași (1962) și Universitatea București (concomitent cu doctoratul);

28. A fost singur doctor în științe răstimp de 20 de ani în județul Vaslui;

29. A fost profesor în 9 școli, director în 6, inspector cultural în Vrancea (1968) și Vaslui (1970-1974), om de presă din 1990, 5 decembrie.

30. A avut o familie împlinită, 3 copii, 9 nepoți, 2 strănepoți ; și-a achitat datoriile la stat ;

31. A îndrumat cercuri și cenacluri literare (cel mai cunoscut Mugurel 70, 16 ani, și Cenaclul literar județean împreună cu I.Al. Angheluș (1972-74), seria a II-a, după Revoluție (1991-1993);

32. A sprijinit și condus Curentul Cultural Informațional Vasluian în care aproximativ 160 de creatori au tipărit circa 475 de volume, și au publicat în ziarul Meridianul de Iași-Bacău-Vaslui și revistele înființate, Vlăstarul, Onnyx sau M.C.R. (871 de colaboratori, după nr. 31/2022).

33. A reprezentat România la Internaționala Ecologistă, pe 2 dec. 2001, la Budapesta, cu partener Josckha Fischer, ministrul de externe german;

34. A organizat 8 ediții naționale, dintre care una internațională, a Simpozionului „Omagiu cărții și culturii vasluiene”, a condus multe altele, a participat la multe zeci de lansări de cărți;

35. A tipărit peste **50.000 de pagini**;

36. Înregistrează o longevitate cultural-spirituală, până în prezent unică de peste **65 de ani de la debutul în jurnalistică, octombrie 1957.**

37. Membru senior ALPI-Iași, membru al grupărilor de scriitori din 6 țări, corespondență internațională, națională, locală, activitate pe rețelele sociale. Membru UZPR, LSR.

38. A intervievat, după 77 de ani, 7 sutaviețuitori ai dezastrului militar românesc de la Cotul Donului: *Jale și eroism românesc la Cotul Donului... și după(!)*, Pim, Iași, ed. a II-a, 321 pag. în 2021.

39. Înmormântare în cimitirul Eternitatea, Vaslui, în dreapta altarului Bisericii, rândul II.

NOTĂ: 9 fișe/nominalizări în Enciclopedia presei românești (2012), Microportrete în 13 Dictionare de personalități din 4 județe, în Dictionarul etnologilor români, Prezent în Istoria Vasluiului etc. Cele 59 de cărți includ și 2 pliante de prezentare. La data apariției cărții: M.C.R. a trecut de 8 ani,cu 900 de colaboratori din toată lumea.

MERIDIANUL *CULTURAL ROMÂNESC*

ROMANIAN CULTURAL MERIDIAN
MERIDIEN CULTUREL ROUMAIN
Румынский культурный Меридиан
RUMÄNISCHER KULTUR MERIDIAN

P. Mateescu - Coloana Dorului de Țară

C-tin Brâncuși - Coloana Infinitului

An VIII, Nr. 3, (31) iulie - septembrie 2022

Director: Prof. dr. Dumitru V. MARIN

VASLUI

(2)

ARTICOLE...

La înființarea sa, în 1970, „festivalul vasluian era singurul din țară și felul lui și fără precedent în istoria noastră culturală”, care a început ca un omagiu adus lui Constantin Tănase, gest singular și „onorant pentru ca oamenii unui ținut să-și cinstească fiii, care, prin gloria lor, aureolează și stema locului”. Atunci, în 1970, au răspuns invitației brigăzi artistice și interpreți din 13 județe, la ediția a II-a, în 1972, au participat interpreți din 26 de județe ale țării, la următoarea ediție, în 1974, s-a adunat 1200 de artiști amatori, din 32 de județe, iar în toamna anului 1976, pe durata a 10 zile, s-au reunit 1400 de participanți, ediție la care s-a pus accent pe „interferența artei profesioniste cu arta amatoare, cu consecințe și influențe pozitive în ambele direcții”. (Zice... statistic, într-o cuvântare, Lucian Lefter...).

EU ȘI FESTIVALUL UMORULUI FILE DE ISTORIE CULTURALA...

Date certe și ușor de probat: 1 martie (prezent de pe 3 martie) 1970 – cooptat inspector la C.J.C.A. Vaslui, venind din funcția de director al Școlii generale Măcărești, com. Prisăcani, jud. Iași. Cei de la Casa Creației Populare, unitate specializată și subordonată

nouă, cu excepția lui Petru Necula, nu aveau facultate absolvită, iar mulți directori de Cămine Culturale sau bibliotecari aveau 7 clase. Am fost „inspector principal cu bibliotecile și cele 14 Stații de radioficare”.

Comitetul de Cultură și Artă era, inițial, parte a Inspectoratului de Învățământ și Cultură, desprins de câteva săptămâni și pus la dispoziția Comitetului Județean P.C.R. pentru a pune la punct rețeaua culturală care cuprindea Casele de cultură Vaslui, Bârlad, Huși, Negrești, Căminele Culturale, Teatrul „V.I. Popa” din Bârlad, Stațiile de radioficare, având ca instrument de execuție, în subordine, Casa Creației Populare. (Era o foarte acută lipsă de cadre cu studii superioare). La aceasta din urmă, se aflau Petru Necula, director, fost coleg de facultate, an, grupă, George Stoian, instructor pentru brigăzi artistice și foarte bun textier (a publicat „Logodna de duminică”), Gheorghe Pârcălabu (tatăl lui Doru, de la „Divertis”), Gheorghe Sfârlogea (coregraf, printre primii autori din țară, care a scos culegeri de dansuri), urmat de Gigi Ilașcu, coregraf și bun organizator.

Comitetul de Cultură avea președinte pe Gheorghe Bălăuță (profesor de istorie, din Zăpodeni, cumplit de credincios partidului, care, dezamăgit, s-a sinucis, aruncându-se în fața trenului, la podul de fier), vicepreședinte Petrea Didilescu (filologie), de la Dănești, inspector șef Constantin Peptu, din Zăpodeni, inspector principal, cel mai tânăr din tot corpul de inspectori ai județului, Dumitru V. Marin (filologie), inspector Lucian Popa (istorie, care avea motocicletă și a murit în accident), și secretară, contabilă. Primii 3 erau politici,

ceilalți 2 de alergătură, cu drept și obligație de a întocmi procese verbale de îndrumare și control. Ei trebuiau, și conceptual, să traducă în cultură linia politică a P.C.R., instructorii aflându-se la unitatea subordonată, cam cu același număr de persoane. După o discuție cu secretarul II, Țolescu, am fost pus la treabă serioasă chiar din prima zi, adică de luni, 3 martie 1970. Și, chiar era foarte mult de muncă în această nouă instituție, deci ea însăși în organizare.

Ne înțelegeam bine cu colegii de la învățământ, foarte rău cu cei de la presă, singurul ziar fiind Vremea nouă, de la formarea județului, în 1968, cu oamenii partidului promovați pe criterii de loialitate partinică. Singurul om de presă era redactorul adjunct, Crăiescu, ceilalți se tot pregăteau.

Primele discuții mai aplicate despre Festival la începutul lunii aprilie: în vederea alegerii denumirii alcătuisem o listă cu 68 de personalități din județ, ca sarcină specială de la Gh. Bălăuță, președintele C.J.C.A., până aproximativ la 25 aprilie. Convocat la primul secretar Gh. Tănase, cam împotriva voinței președintelui, împreună cu vicele Constantin Didilescu, și cei de la UTC (Rășcanu?) și Sindicat (Al. Vătafu, total 6 persoane, cu Tănase, Bălăuță, Didilescu, D.V. Marin), s-a hotărât organizarea, planul de acțiune și denumirea. Aprobarea Programului definitiv, a afișului, a listelor cu invitați, a bugetului, în Biroul Județean Vaslui, aproximativ, până la 20 iunie. Alergătură și realizare, contracronometru, până pe 3 iulie.

Cu ajutorul lui Ioan Massoff am stabilit și adus „la centru” medaliile cu portretul stilizat al lui C. Tănase,

Diplomele, s-a stabilit afișul-program, am alergat la circa 30 de personalități; cel mai urât ne-a primit Radu Beligan, vicepreședinte al Uniunii Internaționale a Teatrelor (prezent de la ediția a II-a), cel mai indiferent Valentin Silvestru, care pleca în străinătate, cel mai amical, textierul de la „Tănase” Aurel Storin, la fel și ziaristul Sandu Naumescu. Au acceptat invitațiile din prima, Antonescu-Cărăbuș, Nicolae Stroie, Dumitru Solomon ș.a. La prima discuție cu doamna Virginia Tănase am fost condus de Naumescu, pe Spiru Haret nr. 10-12, o casă cu boltă și cerdac, atunci. M-am mai bucurat de sprijinul lui Bogdan Căuș, textier foarte cunoscut în țară, prieten cu cei de la Casa Creației Populare și mai ales, a caricaturistului Neagu Rădulescu, cel care mi-a dăruit cu autograf, la „Scala”, unde a plătit el cafeaua cu lapte, cartea „Napoleon fugea repede”. La spectacolul de la „Tănase” i-am cunoscut pe dirijorul și bateristul Sergiu Malagamba și pe „țârul” comic Nae Lăzărescu; Stela Popescu era incendiară la grădina Boema, fostă Cărăbuș. A acceptat să vină la Vaslui, regizorul II, brunetul mustăcios, Bițu Fălticineanu, pentru că directorul și regizorul Nicolae Dinescu n-a vrut nici să audă. Am legat cea mai sinceră și îndelungată prietenie cu Aurel Storin (secretar literar și textierul oficial), evreu de origine, plecat, mai târziu, în Israel . Cel mai de treabă, mai primitiv și mai comunicativ a fost istoricul teatral Ioan Massoff care mi-a dăruit cu autograf primele 3 volume ale sale „Istoria Teatrului Românesc. Pentru bibliotecile comunale am organizat multe întâlniri cu scriitorii, simpozioane, instruirii, drept care am conlucrat cu mari personalități ale României. Nu aveam

voie să colaborez sau să apar în presă că „nu asta e misiunea încredințată”, dar am făcut cercetări folclorice în zeci de sate din județ cu înregistrări pe bandă de magnetofon și fotografii. 3 iulie 1970, Deschiderea Festivalului. Pe treptele fostului cinematograful I. C. Frimu (fost Traian, unde cândva și Constantin Tănase ținuse spectacole) în fotografie inaugurală, alături de mine era Manole Auneanu (atunci, la Urzica), Bițu Fălticineanu, deasupra lui, Radu Tănase, N. Mihăiescu, jos Nicolae Stroie (cu pălărie în mână), sus Naumescu, Virginia Tănase, o solistă- prezentatoare, Aurel Storin, Bogdan Căuș, Traian Lalescu și alții. Erau oamenii mobilizați de mine în București, în grija mea ca inspector, să nu le lipsească nimic, să fac ghidaj (în comuna Vaslui (!?) unde nu era decât... Peneș Curcanul, dar, exista vinul de Huși). După amiază a fost spectacolul cu prezentator improvizat George Stoian și fata de lângă Storin, și am dat invitații de favoare, printre alții, lui Avram D. Tudosie, fostului adjunct al Miliției, Hotnog și altora.

Cele 3 zile de Festival (3 -5 iulie 1970) au fost foarte pline, pentru că, mai ales familia Tănase, completată și cu alții, trebuia protejată și respectată, iar cei de la presa timpului, abia așteptau să ne înțepe pentru nereușite. Cei mai răi au fost ziaristii locali de la Vremea nouă, cu care nu aveam voie să comunicăm. Petrică Didilescu, Constantin Peptu și cu mine eram cu protocolul, cei de la Casa Creației Populare cu pregătirea formațiilor și soliștilor în teritoriu și prezentarea spectacolelor.

Despre unele realizări ale primei ediții există cartea „D. V. Marin/ **Festivalul Național al Umorului**

„Constantin Tănase” Vaslui,/Mărturii. Documente, Foto-album, Iași, Pim, 2010, 218 pag.

Despre Ediția a II-a, 1972, când se inaugura Casa de Cultură a Sindicatelor (fusesem diriginte de șantier, împreună cu Al. Vătafu), când a acceptat să vină și Membrul Comitetului Central, Radu Beligan (cu trupa sa), iar la conducere s-a instalat Valentin Silvestru (care avea o putere excepțională, atunci) când, în centru, se ridicau blocurile unde au funcționat și Unison Radio – TVV, deja multe lucruri se schimbaseră. Pe 23 – 24 – 25 iunie 1972, au venit concurenți - reprezentanți din 23 de județe...

Am înregistrat pe bandă de magnetofon primele 3 – trei – ediții ale acestui Festival, în care am investit energie, muncă, oarecare pricepere de bun organizator. Dacă priviți fotografia-document din 3 iulie 1970, vedeți ușor cât de sărac și zburlit eram, și câtă lume am adus, ca inspector și delegat al C.J.C.A., la Vaslui. Nu mi-a lipsit niciodată îndrăzneala și, probabil, niciodată hotărârea de A FACE!?

La a XXV-a ediție, din oct. 2018, cu ani mulți de suport mediatic al grupului meu de presă (TVV – Unison Radio – Ziar și acum M.C.R.), pot spune că chiar am contribuit jumătate de secol la viața culturală, socială, și învățământ din acest județ văzut astăzi ca element de referință negativă în toată Țara Românească.

Or mai fi dintre cei care nu vor să vadă,... păcat. Eu dau samă de ce scriu!?!

Meridianul Iași-Vaslui-Bacău, Nr. 39 (1869)

joi, 4 octombrie 2018

**Acestea au fost personalitățile invitate și care
„au făcut” prima ediție a FNUCT: 3 iulie 1970, ora
11. Poză pe scările fostului cinematograful TRAIAN ;
Mai erau...6 balerine din București...
Bineînțeles... și ai noștri, din județ.
Neapărat, cei cu cuvântările, după ora 16.**

**Aurel Storin, Bogdan Căuș, Manole Auneanu,
Traian Lalescu, Maria Popescu, Elis. A.Tănase,
Virginia C.Tănase, Ion Vova, Dan Demetrescu,
Sandu Naumescu, Ioan Antonescu-Cărăbuș,
Ioan Massoff, Bițu Fălticeneanu, Radu C.Tănase,
E. Comarnescu, D.V. Marin**

Un mâncător... de lături, observă cu mare năduf că a apărut „revistuta noastră” M.C.R. Așa porc mai rar. L-am făcut om, și am pus mărgăritare în râțul porcului care nu vede cele 160 de pagini în A4, la care colaborează 93 de valori din toată lumea. Dacă el nu vrea decât să dea cu râțul... Aceste animale bolnave de la țidula Vremea nouă fac de răs pe toți vasluienii și valorile lor. Sunt tare mâhnit că după o viață de muncă, se aruncă în cârca mea jigodiile acestea, fără nume și valoare: în pomul cu roade ei tot aruncă venin.

La cei 50 de ani de la înființare am scos a 41-a mea carte (dintre 57) **„Festival semicentenar: 50 pentru 50 (!)/FNUCT**, o cartea pentru cultură, suflet și istorie. Memorialistică jurnalieră, Pim, Iași, 2020, 330 p.

FESTIVALUL UMORULUI... CA STAGIUNE TEATRALA TEMPORARĂ

În vara aceasta s-au organizat mai multe manifestări social-culturale de către unele instituții îndreptățite și... „obligate” să cheltuiască banii alocați.

Primăria Vaslui, prin prea economul Vasile Pavăl nu a acordat nici un leu pentru stimularea unor persoane, grupuri, ONG-uri, adică n-a mai alocat fonduri nerambursabile. „Net culturî” ar putea spune pe rusește chiar unul dintre beneficiarii „zilelor” de distracție subculturală ale Vasluiului, Eugen Doga din

Chișinău, mare favorit al cuplului Buzatu – Pavăl (groparii culturii vasluiene). A daug despre Eugen Doga: e un mare muzician al neamului românesc.

Se avântă în „festivaluri” Centrul Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Vaslui de unde Lucian Onciu ne-a comunicat un program lăudabil. Puteți să descifrați multe din interviul difuzat. Cu osârdia Primăriei s-au mai inventat însă, încă două-trei festivăturele cu bani larg aruncați. Pretexte de oameni tâmpiți.

Noi ne bucurăm strâmb de Festivalul Umorului „Constantin Tănase” care acum nu mai e în campanie electorală și care prilejuiește întâlniri rare cu artiști de mare valoare, pe scenă și în afara ei. Zic „strâmb” pentru că în pofida faptului că i-am consacrat mulți ani din viața mea organizării primelor ediții, și mai mulți ani, peste 52, susținerii culturii locale, și aproape 33 ani susținerii prin mass-media și presa scrisă (însumi am un număr mare de articole în Meridianul Iași-Vaslui-Bacău și M.C.R., ș.a.) în pofida unei asemenea activități UNICE în țară și în lume, organizatorii nu fac ceva pentru veterani ca mine. Cum s-ar spune nu se gândesc la o întâlnire cu omul acelor ani. Asta și pentru că un nenorocit de pe aiurea s-a afixat în martor mincinos și neștiutor. Jigodia oricum iese la vedere.

Afirm că dintre ORGANIZATORII F.N.U.C.T. cu ceva putere de decizie, mă mai aflu doar eu în viață, pentru că un oarecare șopocăitor de atunci nu avea sarcini de organizare. Afirm și eu că la vremea aceea „partidul era în toate” dar oamenii care l-am organizat eram vii și foarte obosiți de atâta alergătură. Adică

oamenii capabili l-au făcut și nu entitatea cețoasă de la partid și nici informatorii lor.

Am respectat întocmai adevărul istoric în cele 2 (două) cărți consacrate (**Festivalul Național al Umorului**, 218 pag. din 2010 și **Festival semicentelar: 50 pentru 50**, anul 2020, 322 pag.) și în articolele, reportajele, interviurile, de pe parcursul celor 32 de ani, de după 5 decembrie 1990, când am înființat TVV. De curând, am făcut unele precizări în cea de a 56 carte a subsemnatului, **Mărturii pentru istorie**, anul 2022, 274 pag.

Festivalul Umorului întemeiat, printre alții, și de mine, cu prima ediție între 3 și 5 iulie 1970, a rămas și este astăzi prima instituție culturală cu prestigiu care reprezintă Vasluiul la nivelul cultural al României.

Observ stupefiat că SISTEMUL, ocultanții locali mă scot din istoria culturală a județului, o istorie pe care am marcat-o 52 de ani.

Clar, clar: am contribuit hotărâtor la primele 3 ediții, am mediatizat la fel 33 de ani adică din 5 dec.1990, am scris cărți, am realizat interviuri, am difuzat în toată lumea prăpădita cultură vasluiană, năpădită acum de acești viermi.

Păi, dacă 40 din prima carte și 50 de oameni din cea de a doua, adică aproape 90 de oameni depun mărturii documentare pentru afirmațiile mele, cum de este luat în seamă pentru cele vreo 14 rânduri un ciubucar fugit de pe aici? Acesta ar fi motivul (doar) pentru negarea unei activități de mare folos acestui neam, dar e, în fapt, o acțiune concertată a comunistoizilor de pe la țâța bugetului.

Chiar am rămas unul contra multora dacă până și Episcopia Hușilor mă ostracizează.

Numai că... mai am multe cuvinte de spus.

Să se audă!!! Ce ziceți, părinte episcop, Ignatie?

NOTĂ „FINANCIARĂ”:

Aud că aproape 15 presari ar fi primit bani pentru susținerea mediatică a Festivalului și a celorlalte activități subculturale, subliniez subculturale, pe potriva Primăriei, cu comisia sa culturală, și a unui județ din care emigrează masiv creierele.

Banii cei mulți sunt pe spectacole. Închipuiți-vă (că nimeni nu ne va spune cifra reală, nici parandărătul) câte miliarde se duc pentru spectacolele din STAGIUNEA VASLUI...? Câte pentru „deplasări”, cazări de lux, mese oficial-simandicoase, chiar la distanță de oraș, plata combustibilului, plata atâtor oameni... nu-i așa că mintea se întunecă?

Nu zic să nu fie Festivalul, că am pus umărul să fie.

Dar pe cine plătim, ce talente încurajăm? AȘTEPTĂM COMUNICĂRI că o conferință de presă nu a existat.

Comparați:

Grupul nostru de presă care a sprijinit cu toate mijloacele și toată forța cultura aceasta, chiar Curentul Cultural Informațional Vasluian, difuzează ziar și Revista Meridianul Cultural Românesc în toată lumea, nu a primit vreun bănuț, nici măcar pentru un abonament de 52 de lei pe an. Nu vrea și nu vrea Cristos Gornistul.

Precizăm că prin existența noastră am sprijinit financiar județul, prin taxe, impozite, locuri de muncă, mijloace de transport, etc. Cu alergătură, am adus bani în județ, am întreținut atmosfera cultural-spirituală.

Cel mai mult am realizat prin ridicarea Vasluiului pe HARTA CULTURALĂ A LUMII.

Șiăștia cheltuiesc miliardele, în care am pus și noi banii noștri ?!!!!

Spectacol de țipăt, scălămbăituri, pornografie, marți după ora 21, chiar în centrul municipiului...

Meridianul Iași-Vaslui-Bacău, Nr. 37 (2071)

joi, 15 septembrie 2022

STAGIUNE TEATRALĂ TEMPORARĂ LA VASLUI, Festival al umorului trunchiat în comuna Pădureni

Cam asta s-a întâmplat în această parte a lunii septembrie 2022, când a fost programat FNUCT, în mijlocul unui șir de mari petreceri populare în Vaslui, pe banii mulți, mulți, ai contribuabililor.

„*Îmbracăte-n podoabe țară sfântă/ Să nu mai știe nimeni ce te doare*” (Al. Vlahuță) ar fi nota caracteristică a perioadei august-septembrie, când în Vaslui s-a organizat o avalanșă de sărbători și festivaluri, festivăluțe și întâlniri publice ale politicianilor-edili cu publicul, pe care să-l convingă în vederea alegerilor. O mai bună și folositoare prezență a cuplului Pavăl-Buzatu în băile de mulțime

nici că se putea?!? Mai mult Pavăl, că, cică el le-a organizat... mde, cu banii lui, cu averea lui, NU? E ca și cum ai spune că ce-a organizat Onciu îi aparține lui Buzatu.

Adică, trai neneacă pe banii publici !!!

CE-AM VĂZUT:

Stagiunea teatrală temporară la Vaslui, cu bune și rele, unele foarte rele și cu impact negativ în educația publicului, pe destule zile în care am avut ce alege, ce lauda, ce critica. O bună parte dintre cei prezenți dau notă de trecere acțiunilor coordonate de un tânăr actor, director de Centru, în cadrul acestei STAGIUNI. Nu-l împiedică nimeni și nu știu de ce nu s-a intitulat Festival de teatru. Ce-a reușit Bichineț, trece de nota 5, ce-a dăunat destul, cu nota 2, pentru Muzeul reprezentat prin absență de Ramona Mocanu, de Marian Antoniu sau de alți muzeografi (se evidențiază unul Greco primitor de 4500 lei, pensie de handicap).

(Dacă) dăm calificative STAGIUNII și emitem aici opinia personală la care avem dreptul ca orice persoană dar mai ales ca un om de cultură prezent în acest areal de 52 de ani, și... organizator al primelor ediții, publicist și cel care a susținut acest Festival în media (adică TVV, Radio, Ziar, Revistă internațională) răstimp de aproape 33 de ani. Notați bine asta!

Festivalul Umorului s-a desfășurat în comuna Pădureni, astăzi o adevărată stațiune turistică. De fapt nu în întregime, pentru că la Casa de cultură Vaslui a fost o Expoziție itinerantă (cu somități în domeniu), în holul Primăriei Vaslui o altă EXPOZIȚIE, de fapt cea mai necesară și mai valoroasă, a lui NeVe, iar ce s-a

mai întâmplat la Muzeul Mocancei nu mă exprim, pentru că m-a izgonit din acest loc unde am cărat împreună cu întemeietorul Constantin Popescu tot felul de obiecte (de pe la Școlile din Bălteni, Gușiței și altele).

Dat fiind că „brigăzile artistice” au decedat, filmul de amatori, așîșderea, textele de amatori au dispărut (toți premiații sunt profesioniști reunoscuți, deci premii în familie, știute, ușor și rapid analizate), caricatura e prezentă prin alți profesioniști, dar al nostru NeVe e neglijat și cu totul nestimulat...

Deci, ce analizăm?

Concursul de interpretare de la Căminul Cultural Pădureni, județul Vaslui, o comună grozav de bine slujită de Temistocle Diaconu, un învățător cu harul de a face. Sâmbătă după ora 15, au fost 16 numere, iar dacă-l considerăm cu a doua interpretare pe Dan Ailincăi, 17. Valoarea? Președintele juriului, Marcel Anghel, a anunțat cam de după cortină că „nu s-a acordat locul I” la interpreți individuali. Așa că Dan al nostru e primul, dar pe locul II. Adolescente care au mai primit premii, nu mi s-au părut bine alese. În același timp am apreciat pe Ion Oprică, fost primar la Tomești, pe Constantin Tiron, fost câștigător al secțiunii din Festival, pe Irinel Popa.

Trebuie să vă spun de la început că mulți dintre concurenți au tunat mânioși după atribuirea premiilor, cel puțin conducătorul formației de la Turnu Severin, scriitorul Florin Alexandru nici n-a vrut să mai stea de vorbă cu nimeni: „măcar să fi ținut cont că am parcurs 800 de km și... ați văzut ce program bun avem”.

Continui eu, pe linia lui: urmărindu-le programul (echipă numeroasă și talentată) am descoperit noua înfățișare a noilor brigăzi artistice de care s-a apropiat evident.

Au câștigat, „Trupa prichindeilor” de la Școala Delești și Teatrul nescris din Șanț-Bistrița, unde am descoperit, prin anii 70 „jurnalul vorbit” ca o categorie folclorică (într-o cercetare). Acum cu „Surpriza vieții”, un fel de umor negru pe tema întoarcerii soțului după ani de muncă în străinătate, de fapt destrămarea familiei datorită muncii pe aiurea. Juriul a mai fost impresionat de copilul Bodnar Andrei din Câmpulung Moldovenesc, de la școala „Bogdan Vodă” (dar însoțit de părinți). Eu l-am felicitat pe elevul (cam dolofan), pentru memoria lui deosebită și sprijinul părinților.

Când nu ai prea multe evoluții de analizat... rămâi cu ce ai, adică acestea, doar câteva, cu mult mai puțin decât în 1970 sau 1972 (numai la secțiunea Brigăzi, vreo 23 de formații). Dacă Ediția I a durat 3 zile, acum concursul a durat mai puțin de 3 ore. Ca tot înțeleptul: BINE CĂ N-A DISPĂRUT CU TOTUL!!!

Revenind la Festivalul Umorului, pentru care am documentat 2 cărți, una la 40 de ani, alta la 50, cam 90 de personalități care au argumentat-recunoscut că am avut contribuții determinante la implementarea acestui act=fapt cultural, cum poate un pribeag de peste 40 de ani, în vreo 14 rândulețe să nege asta? A, da. Era nevoie de orice motiv ca securisto-comunistoizii din frunte astăzi, să găsească un motiv să mă elimine dintr-un proces cultural pe care l-am condus peste 52 de ani, prin ziarul zonal Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău,

TVV, Unison Radio, Revista internațională M.C.R. Și, iată au făcut acest fapt cu totul reprobabil, pentru că nici o acțiune, nici un fapt, NICI UN CUVÂNT nu s-a admis despre mine. Unul nu mi-a dat voie nici să prezint în public M.C.R., azi o mândrie națională pentru jurnalismul cultural. Mai ales că s-au găsit trădători și slugoi, ori vechi șefi cu ochiul și timpanul...

Cineva scria că e vremea lor, adică să-i las în pace. S-au jertfit acești nenorociți în locul meu? Au muncit ei, la ceva? Cred ei, că mă pot scoate dintr-o istorie făurită de mine?

Eu am ales să fiu unul contra multora, că asta înseamnă munca în presă, unde am ajuns cel mai important jurnalist vasluian din toate timpurile. În această calitate îi înfrunt pe neputincioșii înfiți la plăcinte în cultura locală. Să se știe?!?

Cele 56 de cărți, ziarele, revista, stau mărturie unei munci prețuite în țară și peste hotare. Aviz groparilor culturii vasluiene.

Cineva îmi spune că se fac „ample cercetări” să mă găsească de mincinos. Bre,... eu sunt aici, citiți cele 39 de acțiuni fundamentale pentru cultura vasluiană. Eu, oricum rămân în istoria locului, voi... pentru ce?

„Îmbracăte-n podoabe țară sfântă/ Să nu mai știe nimeni ce te doare” (Al. Vlahuță).

Meridianul Iași-Vaslui-Bacău, Nr. 38 (2072)

joi, 22 septembrie 2022

Grupul de presă CVINTET TE-RA

Studioul TV Vaslui online
Prietenul de care
ai nevoie !

MERIDIANUL
Iași-Vaslui-Bacău

MERIDIANUL
CULTURAL ROMÂNESC

"Să știi, să vrei, să poți"

Vaslui – Str. Frunzelor nr. 2, tel.fax: 0235 361 236, 0744 231 380.E-mail: Marintv@gmail.com.

Nr. Reg. Com.: J37/825/1992; CUI : RO 2431328

www.tvv.ro, E-mail : marintv@gmail.com.

Nr. 248/24.08.2022

Către
EPISCOPIA HUȘI
P.S. Ignatie Mureșanul

PRESĂ DEMOCRATICĂ PENTRU CREDINȚĂ ȘI... EPISCOPIE

Presa lui D.V.M. ȘI EPISCOPIA HUȘI
Redus la unitate: Eu și Episcopia.

Un pic de istorie:

M-am trezit în Episcopia Romanului și Hușilor și am prestat mai multe servicii (totdeauna neplătite) acesteia reprezentată de un episcop foarte deștept și înțelept Eftimie LUCA, cu care am devenit foarte apropiați, poate pentru că eu eram încântat de spiritul său sprinten, el, pentru că munceam cu trageră de inimă și cu loialitate. M-a purtat cu el la sfințirea celor aproape 20 de biserici.

L-am sprijinit cu toate forțele pe episcopul vicar, P.S. Mareș, înțelegând rolul unei asemenea organizări bisericești în propășirea culturală a oamenilor –

conjudețenii mei. Auzind asta, P.S. Luca mi-a reproșat între 4 ochi: „*mă, tu mă sprijini pe mine, sau mă sabotezi?*” și i-am răspuns ca la duhovnic, ce cred și m-a lăudat pentru tot sprijinul spiritual – religios, rămânând prieteni.

Am participat-filmat la foarte multe sfințiri de biserici și după despărțirea episcopiiilor.

Am participat la slujbe destule la Catedrala din Huși, pentru că P.S. Mareș Vasluianu știa că am făcut zeci și zeci de emisiuni TV-Radio și l-am sprijinit necondiționat, deci mă ținea de-a dreapta. Acum 25 de ani am realizat un interviu cu Î.P.F. Teoctist, după întronizare, apoi altele, multe cu ierarhi.

L-am sprijinit și pe Bârlădeanu(l) Onilă deși auzisem de greșelile lui omenești, care în ultima vreme mă păstra doar pe mine din toată presa dimprejur. Nu m-a refuzat vreodată la vreun interviu, deși se pornise zdravăn împotriva presei de orice natură, zicând el, că, mă prețuiește și pentru munca de jurnalist, pentru opera mea tipărită și pentru respectul arătat bisericii. E introdus în cărțile mele.

Am realizat interviuri cu Patriarhul Teoctist, cu Patriarhul (atunci mitropolit) Daniel, cu Mitropolitul Streza, Mitropolitul Teofan și mulți alții, inclusiv cu P.S. Cassian episcopul Canadei și Americii de Nord, în Montreal.

Am filmat, comentat, difuzat prin TVV-radio-ziar, cele 3 întronizări la Huși.

De la întronizarea P.S. Ignatie Mureșanul:

– Am realizat câteva interviuri în care am difuzat cuvântul Domnului așa cum l-a comunicat Sfinția sa. În ultimii ani, nu.

– Am abordat probleme de dogmă și percepție spirituală și cu Sfinția sa.

– Am înfățișat cu cea mai mare corectitudine orice a patronat părintele.

– Am difuzat pe posturi (TVV și cele 2 UNISON RADIO multe, chiar foarte multe interviuri cu preoți, până li s-a interzis acestora să mai deschidă gura.

– L-am inclus pe P.S. în opul **101 vasluieni pentru 100 de ani**, Pim, Iași, 2019, 402 p.

Dar:

Am și semnalizat unele anomalii, printre care plagiatul preotului Giani Mocanu cel care a încasat peste 650 de milioane de lei copiind lucrarea terminată de două corecte cercetătoare de la muzeu, legat de mănăstirea... din comuna Costești. Plagiat demonstrat de un excepțional istoric hușean. Nici astăzi nu am primit răspunsul Episcopiei cerut public, în ziar.

M-am ferit să difuzez materiale, sau intervenții „mânioase” ale unor cetățeni...

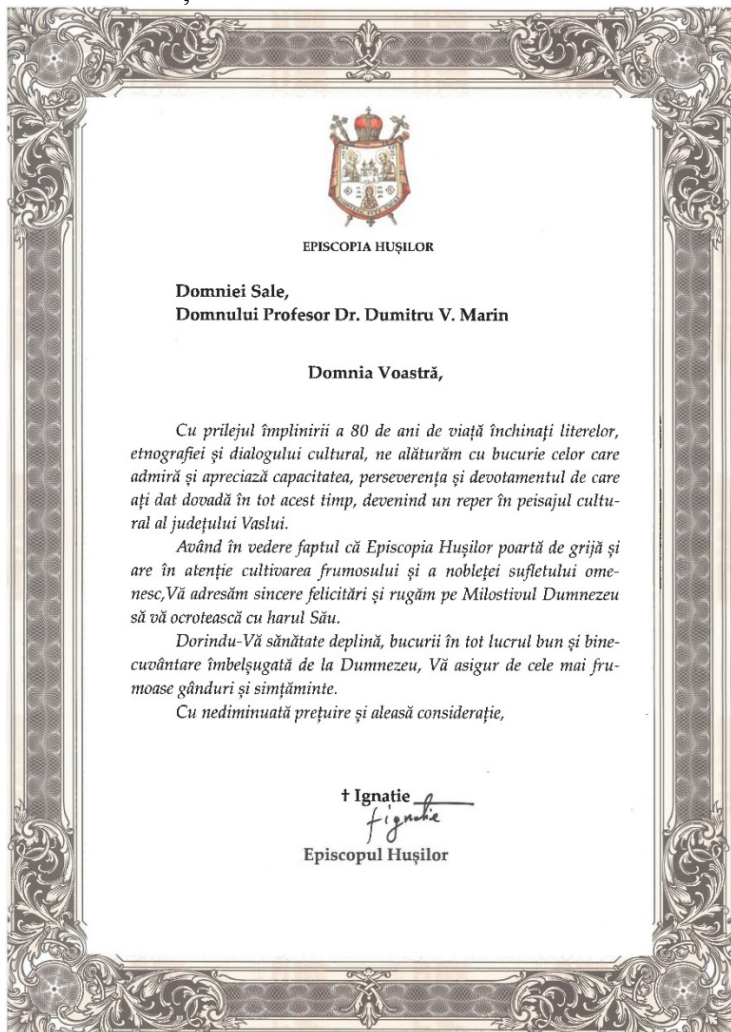
Am evitat orice atitudine care să slăbească poziția Bisericii (în general) considerând că ACEASTA este păstrătoarea cea mai importantă a LIMBII ROMÂNE supusă astăzi unui pernicios atac din interior și exterior, dar mai ales prin televiziune și computer. Paginile Revistei internaționale MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC și ale ziarului Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău stau mărturie. Nu spun că nu am încercat să combat „comerțul cu

sfințenie” al unor preoți care sfințesc mașini, poieți, șoproane, grupuri sanitare etc., pe bani, nu degeaba.

Sunt un creștin ortodox.

Dar am difuzat zeci și zeci ...de altă credință.

Recompensă a Episcopiei, o Diplomă aniversativă, greu obținută și înscrierea P S Ignatie printre ocultanții vechi.

Acum:

Se pare că dintr-o solidaritate cu primarul de Vaslui și alți sabotori ai culturii locale pe care-i critic pentru hoții, inactivitate și nedreptăți, părintele episcop mă evită sau poate crede că cele 56 de cărți tipărite, ziarul de 26 de ani, revista de peste 7 ani ar fi contribuții obișnuite, ca să nu mai spun de recordurile mondiale din presă, drept care îmi poate refuza un interviu de câteva minute, nu în interesul meu, ci al Bisericii.

E drept că, în istorie, marii donatori pentru Biserică au fost mari criminali, hoți, alte otrepe ale societății și monumente religioase destule s-au ridicat prin donațiile acestora pentru a-și ispăși păcatele. E drept că fonduri grase vin de la Președintele Consiliului Județean, de la Primărie (inclusiv sponsorizarea recentului Festival vasluian expropriat de la Puiești, unde am participat, filmat, relatat multe ediții) care înseamnă fonduri de la Vasile Pavăl des-criticatul nostru. Dar, de la păstrarea unei colaborări și până la ocultarea noastră, a unui grup de presă (ziar, TVV, revistă), niciodată sprijinit de Episcopie... ar trebui să fie cale foarte lungă, de fapt, nici una. Că, atunci cum stăm cu smerenia și cu prețuirea valorilor?

Sunt un om liber, cum puțini sunt în lumea asta; am scris peste 50.000 de pagini.

Îmi pot exprima gândurile și am criticat pe oricine am crezut, în numele unei idei.

Sunt **UNUL contra MULTORA** prin acceptul și voința mea.

Sprijinul meu direct și indirect pentru Biserică este absolut incontestabil și cuantificabil. Cine și când

va mai avea un grup de presă complet, tvv, radio, ziar, revistă, pus în slujba sfintei credințe ortodoxe și a reprezentanței ei locale? Ba, credem că prin prezența directă între poporeni, am semănat încredere nu în veșmintele aurite preoțești, nu în unii preoți, ci în ceea ce există în sufletul nostru, tocmai ca păstrători ai limbii naționale. Poate n-am fost destul de smerit, dar niciodată n-am fost fariseu. De ani buni, părintele Ignatie mă ostracizează.

Din clipa mea de libertate pe acest pământ, n-o să ucid nici o secundă pentru închinăciuni, laude sau ode pentru cineva care nu merită. Cele peste 50.000 de pagini scrise, tipărite, difuzate în toată lumea sunt semnele împlinirii datoriei mele de creștin.

De ce printre cei mulți ocultanți și nedrepti să fie și Episcopia Huși? Răspundeți, P.S.Ignatie ?

Meridianul Iași-Vaslui-Bacău, Nr. 36 (2070)

joi, 8 septembrie 2022

FESTIVALUL... FANFARELOR

Ar fi ediția a XVI-a, dacă n-ar fi mai mult...

Cu nestăpânită curiozitate ne-am deplasat la alt festival vasluian expulzat într-o comună ca să-i sature și pe aceia de cultură, nu numai pe orășeni. La PĂDURENI, unde a fost și o codiță din Festivalul Umorului „Constantin Tănase” ajuns la 52 de ani de existență și, transformat de fapt în STAGIUNE TEATRALĂ TEMPORARĂ. Vedeți completări la materialul din numărul trecut.

Echipa a cuprins pe redactorul ziarului nostru la Huși, dl. prof. Petru David și am cooptat pe ziaristul Jenică Rusu. Deci:

LA PĂDURENI, o localitate de lângă Huși, care e mai mult o stațiune de distracții, agrement, odihnă, ASTĂZI, prin activitatea neobosită a unui primar născut, crescut și care a activat toată viața în comună, Temistocle Diaconu. Am mai scris, omul acesta are capacitatea de A FACE !!! Până la urmă un festival local meritat, onorant și tare folositor expansiunii edilitare și turistice a localității.

Festivalul Fanfarelor a devenit „itinerant” cum s-a exprimat profesor-dirijor Nicolae Balan, unul dintre cei care a sprijinit inițiativa Centrului de îndrumare a creației populare Vaslui de destui ani încât să-i fim toți recunoscători, acum 16 ediții, ceea ce ar însemna doar 16 – 20 de ani. Și nu e corect, pentru că:

Primele 3 ediții s-au desfășurat în anii 1971-1972-1973, sub conducerea, lui D.V.Marin, singurul însărcinat să-l organizeze, de către șefii de la cultură și partid ai timpului. Au mai fost și alte ediții, pornite tot de la ediția I, de către niște trecători prin sfera culturală, pentru că în afară de Ștefan Șerban și Dan Ravaru n-au prea mai fost chemați prin sector. Am mai scris despre asta.

Prima ediție a Festivalului Fanfarelor a avut loc în sărbătorile de 1-2 Mai 1971, în parcul Copou din Vaslui, pe o zi ploioasă, astfel că fanfarele cântau de se spărgeau, fie în ploaie, fie sub donjonul rotund din dreapta, unde și mai înainte, de 23 August 1944, cânta Fanfara militară pentru bunăvoia plimbăreților cu joben.

Au fost 19 formații în 1971 (sper să nu-mi joace feste memoria);

Au fost 23 de formații în cea de a doua ediție, desfășurată în pădurea Brodoc;

Au fost 21 de formații, în cea de a 3-a ediție, toate din județul Vaslui, fără invitați din afara județului, cu defilare prin oraș. La cele anterioare convocarea era la locul de desfășurare.

S-au dat diplome fără premii bănești, deplasarea, pregătirea, masa erau asigurate de primării, cei mai buni primari fiind de la Ivănești (Alexandru Brumă) și cel din Gherghești, fanfara din Bacioi-Gherghești câștigând două ediții. Oamenii erau aduși prin sarcină de partid, cam împotriva voinței lor pentru că nu mai aveau nunți în acele zile. Festivalul a devenit un stimulent pentru că dobânda un nume și aveau gratuită

o reclamă, mereu necesară „bandelor” adică formațiunilor respective. „Banda de la Valea Mare” a egalat-o ca notorietate pe cea a lui Dincă Ion Grăniceru din Toflea-Tecuci, și am înregistrat-o pe un magnetofon portabil pentru Radio Iași.

Subliniez că după acele prime 3 ediții a urmat o pauză de câțiva ani buni.

Cei care au urmat la cârma culturii vasluiene, mai niciodată potriviți pentru asta (vezi cazul lui Miluță Moga, politic numit, politic destituit, fără a reuși nimic), au vrut să fie și ei „inventatori” și au luat-o cu „ediția I” de vreo 5 ori în total. Deh, au făcut și ei ceva...

Marele dirijor care a fost Nicolae Balan, ar avea dreptate că „festivalul itinerant” așa cum l-ar numi el pentru că a fost organizat în mai multe comune, în orașul Huși, nicicum la Vaslui în ultimii ani, deci de la începutul „traseului” ar fi doar 16 ediții, dar nu e drept nici că se uită de unde s-a pornit, nici că raționalizarea aceasta de azi, a dus ca să avem doar 4 – patru – formații (Măgura-Dragomirești, Slobozia-Gârceni, Valea Mare-Ivănști, Trandafirilor-Vaslui) în concursul propriu-zis din festivalul fanfarelor de la Pădureni, comună din județul Vaslui. Cândva erau 20 până la 40 de formații, cu selecții și între ei, și ale unor responsabili, cu sute de instrumentiști. Cel puțin la Valea Mare puteai să alegi dintre 8-10 formații. Acum, doar unele primării mai cumpără instrumente, ca să facă formații de elevi pentru că bătrânetul a dispărut; lăudabil pentru primării de la Gârceni, Lipovăț, Hoceni, Cozmești, Zorleni.

Fanfara, oriunde s-ar afla strânge populație.

Fanfara, ca formație artistică își are sfârșitul pe aproape, dacă ținem cont că în alte părți ale lumii un asemenea ansamblu e privit ca o mare curiozitate. Desigur, interesantă, bună de spectacol și joc, dar foarte greu de întreținut.

Am privit că îngăduință faptul că formațiile din concurs și-au împrumutat basiști, eufoniști, clarinetiști între ele, fiecare vrând să fie cât mai completă... fonic. Am privit îngăduitor cum mai mint țigani să atragă clienți și autoritate („vezi, ăsta cântă la 10 prăjini”), cum se zbat să reziste în piață publică. Din această cauză încurajăm și firavele eforturi ale Direcției Consiliului Județean condusă de actorul Lucian Onciu. Atât cât poate el face, nu-i de ici de colea încurajarea acestei arte cu mare vechime în istoria noastră culturală.

Numai că dacă-l laud, îi fac un mare rău pentru că-l pândesc groparii culturii vasluiene și omul nu-și poate risca serviciul. Îl Înțeleg, deci.

Mai adaug ceva: un prezentator cam bătrâior a afirmat că fanfarele-și au sorgintea doar după ce o anume personalitate a achiziționat alămurile vieneze pe la sfârșitul secolului trecut. Inexact, pentru că dacă pianul românesc, adică țambalul există de multe sute de ani (fie și ca ceteră), și fanfare cu instrumente clasice tot din aramă au tot cam aceeași vechime, iar introducerea-acceptarea „alămurilor” adică a instrumentelor mai fine, cu compoziție metalică sofisticată pentru sunet mai fin, făurite de meșteri vienezi (capitala muzicii într-o epocă istorică) această

adaptare la progres, reprezintă o altă etapă în istoria muzicii de fanfară.

Barbu Lăutaru cânta la cobză, dar avea și taraf după el, Nicolae Botgros, contemporanul nostru, purta țambalul copil fiind, dar tot în cadrul unui taraf care l-a impus ca dirijor și mare violonist. Fanfara se reprezintă de mai bine de un secol, drept cea mai importantă formațiune muzicală de pe tot teritoriul românesc, îndeosebi din Moldova, și, mă îndoiesc să nu fi auzit cineva de Fanfara de la Cozmești, (Iași), Fanfara lui Ion Dincă Grăniceru (Toflea, de lângă Tecuci), de Fanfara lui Manole, de la Bacioi-Gherghești, concurentă prin valoare cu Fanfara de la Valea Mare – Ivănești, Vaslui, sau de cea de la „10 prăjini” din jud. Iași

Am descris într-o carte, cum, în ultimele zile de Crăciun-Anul Nou, din 1971, cu ocazia unui Festival la Muzeul Satului din București, fanfara de la Obârșeni-Voinești a paralizat în câteva minute transportul și mișcarea populației din Piața Unirii din București, o mare de oameni, și, după circa o oră ne-a transferat miliția la Hanul lui Manuc, unde ne-a felicitat primul ministru Manea Mănescu, aflat și el acolo, după care ne-a strâns mâna la fiecare asistând la evoluția de la Muzeul Satului. Absolut real și pe deplin îmbucurător, atunci și azi, mărturie pentru viitor.

Un Festival al fanfarelor poate încuraja existența unor formații aflate pe moarte din județul Vaslui, strângând în formații resturi din ce a fost până de curând. De aceea subscriem.

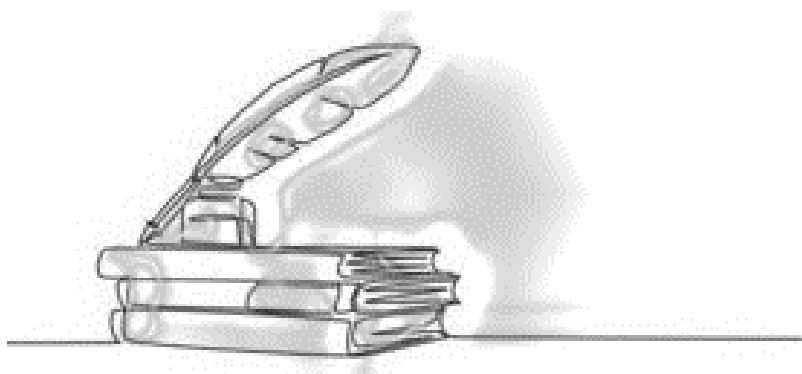
Cele 26 – 29 de ediții pe care le cunosc, ar fi ca o zbatere pentru menținerea lor. Oricum, acele prime 3 ediții pe care le-am organizat între 1971-1973, când era abundență de instrumentiști, „bante” și... nunți, la care cântau, nu mai pot fi egale astăzi, într-o nouă cultură existențială care a schimbat percepție, aspirație, execuție, în artele vizuale populare.

Fanfarele ar trebui să reziste timpului, ca element specific românesc și de aceea voi încuraja neprecupețit orice efort pentru înființarea formațiilor cu copiii-școlari. Felicitări Valerian Hriscu – Lipovăț, Sorin Scutelnicu – Gârceni (singura comună cu două formații în concursul de la Pădureni), Palatul copiilor – Vaslui, Stemnicul-junior de la Fâstâci – Cozmești (ce formație trăsnet era aici...) și celor care vor mai face astfel de fanfare.

Temistocle Diaconu a fost și el la înălțime. Pe când, fanfară la Pădureni?

Meridianul Iași-Vaslui-Bacău, Nr. 39 (2073)

joi, 29 septembrie 2022

PARTEA III
EXEMPLIFICĂRI, ARTICOLE ȘI
PRECIZĂRI

LA VOIA DVS., ARTICOLE ȘI PAMFLETE MAI RECENTE

Ca om de cultură, activist cultural voluntar, ca jurnalist, pot menționa numeroase momente de infuzare aici, a culturii naționale și universale:

VASLUI, CENTRU CULTURAL OMAGIAT NAȚIONAL ȘI INTERNAȚIONAL DAR NU ȘI DE PRIMARUL INGINER...

Despre primarul Vasile Pavăl și ura lui nepotolită împotriva unui fost concurent la Primăria Vaslui... mai pe îndelete, în numerele următoare. Doar, spunem deschis, inginerul de pe moșia publică rămâne departe de îndatoriri...

Mai facem o precizare: astăzi doar deschidem discuția publică, pentru că e foarte de neînțeles cum oficialități, presă locală, unele personalități (de altfel demne de laude în alte împrejurări) aud, văd, sunt invitații la un eveniment unic în istoria culturală a urbei moldave, și, după modă comunistă neglijează ori bârfesc și scriu negativ despre ce **NU VOR SĂ VADĂ!** Orbii! Una dintre concluzii va fi că aștia ori sunt tâmpiți de la mama natură și n-am văzut noi când i-am mai lăudat, ori invidia, gelozia, ura le-a întunecat mințile (adică au ajuns tâmpiți). Că, simplu, ce-am realizat noi, cu banii noștri, n-am făcut pentru animale, deși avem impresia câte o dată că ne străduim să punem

mărgăritare în râțul porcului, ci pentru a se cunoaște elemente ale simțirii, ale vieții, celor de pe aceste meleaguri, care AICI suportă greutatea vieții. Aici mai reușesc unele frumuseți greu recunoscute în legenda încetățenită că vasluienii sunt violatori, hoți, puturoșii națiunii, detracații de serviciu în România.

Deci:

1. Am reușit Ediția a IV-a a Simpozionului Național OMAGIU CĂRȚII ȘI CULTURII VASLUIENE. Cine crede că-i ușor să facă și el (că până acum n-a mai făcut nimeni, și sigur, nici n-o să mai facă pe banii lui).

2. A fost pe banii noștri, care în loc să mergem printr-o stațiune, ceva, aducem, aici, valori pentru percepție și stimulare directă a elevilor și maturilor.

3. În sala în care inginerul rămas tot inginer declasat, deși semnează de mai multe mandate ca

primar, n-a călcat nici acum, nici altădată deși era în localitate și și-a perfectat ceva afaceri des-dimineată. Am privit lipsa lui ca mare pagubă în ciuperci. Și lipsa oamenilor lui... la fel.

4. Diplome, el? Doar nu e primarul Buzăului! Dă-l dracului de Vaslui!

5. Simpozionul Național în organizarea noastră s-a bucurat de sprijinul a mari personalități din țară, din Județ, și, mai ales de peste hotare. N-am primit un leu de la cei care cheltuiesc miliarde pentru „cultură”, fiind plătiți să facă, și nu fac. Sug banii statului sifonați prin primărie, corect, și prin primăria Vaslui.

6. Prin prezența celor aproape 50 de artiști, literați, alți creatori în expoziții diverse, cu participare extraordinară din Ansamblul Privighetorile Zeletinului, cu dezbateri de opere și considerații la adresa inițiatorului s-a realizat o recunoaștere a culturii și cărții VASLUIENE. Nu a lui Marin, nu a lui Pavăl, nu a cuiva anume, ci a celor creativi de nivel național.

7. Volumul de 400 de pagini intitulat ... **77...** **Noduri culturale și răspunsuri amicale**, Dicționar selectiv-afectiv este o dovadă a prezenței valorice în plan global, integrare între autori recunoscuți. Este recunoaștere de către autorități cultural-creative din 4 continente, multe capitale, mulți scriitori publicați. Vorbim deocamdată de 414 din toată lumea, subliniez și pentru răuvoitori, din toată lumea.

8. Cel puțin 2 persoane au primit distincții speciale, Cătălin Sîmpetru și D.V. Marin, cu plachete speciale de la ECOMONDIA „pentru excelență în

cultura română”, înmânate de Prof. Univ. Dr. Alexandru Ionescu din București.

Au conferit Diplome de onoare și de merit, Consiliul Județean (chiar președintele D. Buzatu a onorat Simpozionul, ba, i-a adus și pe vicepreședinți), Prefectura Județului Vaslui, prin delegat, Cristi Lapa,

și Grupul de presă – ziar – radio – TVV și Meridianul Cultural Românesc. S-au ferit să fie prezenți deputați, senatori, alți directori care s-au dovedit ce sunt: niște mincinoși (și, atunci, de unde vreo considerație pentru aceștia?).

9. Facem și nu stricăm, deci creăm, existăm! Faceți și voi!

Prin Dicționar, prin Revista internațională, prin munca, priceperea și consecvența noastră am poziționat Vasluiul pe harta culturală a lumii. Dacă nici recunoașterile internaționale din Italia, Elveția, Portugalia, Germania, Israel, Canada, Australia, New-York nu sunt dovezi, atunci care mai sunt?

Meridianul Iași-Vaslui-Bacău, Nr. 17 (1847)

joi, 3 mai 2018

Ediția a VIII-a

RAPORT PUBLIC

PRECIZĂRI:

Am depășit câteva bariere importante în activitatea noastră publică de peste 52 de ani în sprijinul culturii, jurnalisticii, vieții sociale din Vaslui, din județ, din România. Prin revista internațională M.C.R., prin ziar, prin opera proprie, prin prezența în Agora am reușit, credem, să ridicăm Vasluiul pe harta culturală a lumii. Și, nu ne-a sprijinit vreo oficialitate (ci tripleta absorbantă... ne-a sabotat cât a putut) ci doar prin eforturi și capacitate proprie am realizat totul.

Am încheiat cu succes primul Simpozion Internațional **OMAGIU CĂRȚII ȘI CULTURII VASLUIENE**, care a fost a VIII-a ediție din seria inițiată cu tot atâția ani în urmă. Din cei 91 „convocați” 67 au fost permanent în sală iar alți 11 au poposit un timp scurt. N-a călcat nici primar (deși nu-l mușca nimeni), nici președinte de Consiliu județean (că nu e campanie electorală), nici reprezentanți de ai lor. Șefii de la direcțiile cu atribuții culturale aflați sub amenințarea destituirii de către Buzatu, n-au îndrăznit să treacă opreliștea. Dacă-l pomenesc de bine pe careva îi fac un mare rău pentru că Buzatu îi rupe dacă vede sau află că i-a încălcat ordinele.

„**ABSORBANȚII DEMOCRAȚIEI**” locale nu pot fi decât aceștia care au ajuns în frunte (culmea, unii cu ajutorul meu!) și care au grijă pe de o parte să nu aibă concurență în partidul lor, și pe cât se poate, nici în opoziție. De aceea funcționează perfect pactul Buzatu-Tătaru de acum câțiva ani ca fiecare să nu-l calce pe coadă pe celălalt, în care fiecare își înlătură pretendenții ghiciți, cum e cazul lui Marius Arcăleanu „bine lucrat” de fostul ministru care câștigă bine-bine

și ca parlamentar și ca medic la Huși. La Mitică în partid nu chisucie nimeni.

TRIPLETA ABSORBANTĂ în cultura locală include pe veșnica trezorieră de la partid, dictatoarea de la Muzeu (tare îndurerată că și-a pierdut pisica, Muza! Muza de la Muzeu a dispărut!!!) R. Mocanu care veghează cu mare grijă la viitorul formațiunii, adică la perpetuarea puterii lor. Eu le cad rău la mațe ăstora.

Simpozionul internațional a fost o mare reușită personală, cu fonduri personale, cu ocultare oficială, cu participare entuziastă a ieșenilor, băcăuanilor, bucureștenilor etc. și cu frumoase aprecieri din exterior.

ACTIUNE:

Am înștiințat prin ziar, revistă, TVV-online și în câteva emisiuni locale de organizarea celei de a VIII-a

ediții a Omagiului, am trimis zeci și zeci de emailuri, am convorbit telefonic, am primit sugestii-solicitări, într-un cuvânt ne-am zbatut să aducem lume bună (bun cultural) la Vaslui dorind încă o dată să INFUZĂM o brumă de cultură în locul acesta blestemat de D-zeu să ne plece valorile. Hemoragia materiei cenușii e... seculară și, probabil, se va tot menține, dacă în frunte vor fi tot murături de acestea. (Mare deosebire de Buzău, de pildă).

Am fost întrebat, mie ce-mi iese, din această muncă. Am rămas interzis pentru că aici se cheltuiesc ceva bani, dar la noi doar câțiva firfirici în comparație cu miliardele pe care le mânuiesc instituțiile cu atribuții culturale, bani mulți-mulți, rezultate insignifiante. Singurul de talie națională este Festivalul Umorului, la care am pus umărul cel mai calificat începând cu anul 1970 (prima ediție, 3-5 iulie). Să se ivească vreun talent local? Cu aceștia din frunte... nu se află. Până și fost-vasluianul Radu Trufeă, tânărul de mare talent, crește pe la Piatra Neamț.

Am cerut sprijin măcar pentru sală (unde să-i concentrăm pe oameni), la Consiliul Județean care ne răspunde sub semnătură olografă că sala e ocupată cu recensământul (dar joi, era goală), Primăria ne-a ținut în șah până miercuri la prânz pentru Centru cultural „Alexandra Nechita”, și cred că Pavăl a scrâșnit din dinți, dar nu era sala lui; și, țineți-vă bine, de la Muzeul Județean ni se răspunde abia pe 9 mai cu o adresă semnată de oameni tâmpiți sub semnătura Ramonei Mocanu: „vă aducem la cunoștință că la data mai sus menționată sala e ocupată” (probabil de pisicile

Ramonei!, pe 28 aprilie, răspuns pe 9 mai!). Puteam să ocupăm spațiul de la Bibliotecă dar era insuficient pentru 91 de persoane anunțate. Menționez că am colaborat instituțional bine cu Gelu Bichineț, directorul BJV.

DESFĂȘURARE:

Începând cu ora 10.00 s-au organizat expozițiile de caricatură, pictură, sculptură (Ghenghea și ai ei), de ziare și cărți, după ce fiecare a fost îmbiat să ciocnească un ou roșu de Paște și o cafea... de primire. Flori de măr, naturale, destule.

La ora 11.00, dr. Valeriu Lupu a rostit un cuvânt scurt și apoi l-a însărcinat pe amfitrionul Marin să preia conducerea (care s-a produs până la ora 13 când și-au intrat în rol Dan Teodorescu, președintele filialei ieșene

LSR și delegat UZPR, cu Corina Gherman și ai lui, 35 de personalități. Deci un alt spectacol pe cinste.

La ora 14.40 au fost invitați la o masă de protocol în centrul orașului lui Peneș Curcanul (Alecsandri l-a nemurit). O atmosferă excelentă.

SPICUIRI:

Aproape tot ce s-a înfățișat publicului a fost de mare calitate. Prof.univ.dr. Daniela Gîfu, din partea Academiei-filiala Iași, a rostit și un cuvânt laudativ; îi mulțumim. Aproape la unison a fost apreciat simpozionul la care a participat profesoara de limba română și poeta Veronica Rusu BUCICO de la Bălți. N-a putut veni prof.dr. Vasile Șoimaru de la Chișinău și acad. Vasile Tărățeanu de la Cernăuți, din cauza războiului din Ucraina. Au fost prezenți 16 vasluieni, printre care col. în rezervă Mihai Foța în numele unei organizații obștești, un mare sufletist, Teodor Pracsiu, cel care i-a prezentat opera dr. Valeriu Lupu, D.V. Marin care a moderat totul dar a și prezentat cărțile sale cu nr. 52, 53, 54 (ultima, Groparii culturii vasluiene), revista Meridianul Cultural Românesc (nr. 29/2022) cu 834 de colaboratori din toată lumea, ultimul număr din ziarul Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău.

D.V. Marin a nominalizat premiile și Laureții concursului interjudețean pentru înfrumusețarea comunelor, respectiv, Constantin Zamfirache (Grajduri-Iași), Ioan Corobuță (Lungani-Iași), Horațiu Cărăușu (Băcești-Vaslui), ca după o pauză și Premiile Revistei M.C.R./2021, Gabriela Ana Balan – Bârlad, Dan Teodorescu – Iași, Cătălin

Sîmpetru – Vaslui, iar din străinătate poeta și traducătoarea din Roma, Rodi Vinău.

O mențiune specială a fost pentru ing. scriitor Mihai Caba din Iași care a împlinit 80 de ani, cu toate considerațiile și felicitările.

Au primit Diplome de Onoare, de Excelență, de Participare și de Laureat toți cei menționați și toți participanții pentru contribuția lor la realizarea Simpozionului.

Din cuvântul participanților doar câteva spicuiuri:

Dr. Valeriu Lupu, exeget, despre manifestare:

„acțiunea de față poartă amprenta personalității prof. dr. D.V. Marin, semnul de valoare și reprezentativitate în lume. Facem și noi ce putem pentru cultura vasluiiană”.

Prof.univ. dr. Daniela Gîfu, jurnalistă: *„prin eforturile dlui DVM la Vaslui se săvârșește un important eveniment cultural, participarea e selectă și foarte valoroasă, realizare demnă de toată lauda. Prin ce face, Profesorul e unic în țară.”*

Dan Teodorescu, președinte L.S.R. Iași, repre-zentant UZPR: *„aveți noroc de un adevărat lider cultural în persoana dlui profesor, care are darul de a face și face bine și mult; păcat că nu e sprijinit. Noi am venit cu plăcere și interes, ca întotdeauna, și azi, realizare de excepție.”*

Prof. Nicolae Popa, mentorul Ansamblului „Privighetorile Zeletinului” de peste 48 de ani: *„îl cunoaștem de o jumătate de secol pe dl. prof.dr. care ne-a încurajat permanent, ne-a popularizat în lume, ne-a susținut moral și material. Aici suntem prezenți cu*

material video, astăzi, totdeauna alături de dl. prof.dr. D.V. Marin”.

Dr. Corina Matei Gherman, poetă: *„sprijinim pe dl. Marin, deci cultura vasluiană pe care o reprezintă cu demnitate în țară și peste hotare.”*

Teodor Pracsiu: *„dl dr. Valeriu Lupu este un reprezentant de seamă al culturii vasluiene, onorat de acest valoros simpozion”.*

Veronica Rusu Bucico, poetă, Bălți – R. Moldova: *„Am venit cu mari eforturi la prieteni adevărați, pe care-i prețuim precum și ei ne prețuiesc.*

Revista dlui Marin ajunge și la noi; vă citesc unele dintre poeziile mele”.

Vlad Ioan Marin, nepotul profesorului, prezent și la tribună: *„felicități, bunicule și la mulți ani!”.*

Col. rez. Mihai Focșa: *„fără dl. Marin am fi mult mai săraci cultural, oricum e unic și la noi și în țară. Felicitări pentru că e un unionist înfocat.”*

Constantin Chirica, jr., autor la Ghidul Iașului ș.a.: *„fost elev al d-lui profesor, la Măcărești, poate nu ajungeam așa dacă nu-l luam ca model...”*

Ieșenii, aproape la unison: *„felicități, vom veni cu drag și altădată!”.* S-a detașat scriitorul inginer Ilie Serediuc prin urări, afecțiune, sprijin moral. Doamna Martha Eșanu, monografist, critic literar și promotoare a literaturii adevărate a rostit tare frumoase cuvinte de apreciere, pentru care îi răspundem cu aceeași căldură.

Nici profesorul vasluian Pavel Toma nu a făcut excepție, rapsodul popular Vasile Bulai chiar s-a întrecut pe sine la caval, fluier, ocarină, iar caricaturistul Nicolae Viziteu ne-a adresat o lungă scrisoare de mulțumire cu aprecieri pe care le vom reproduce altădată.

Interpretul Aurel Niamțu, cel cu golden buzz la „Românii au talent” a făcut destule aprecieri pentru participanți și propuneri pentru organizator. Mai remarcăm grupul de copii – familia Moise – foarte talentați și ambițioși.

E imposibil să reproducem mesajele de la atâția participanți.

Mihai Batog-Bujenită: „*Stimate domnule profesor, Evenimentul de răsunet național Omagiul Cărții Vasluene aflat, iată, la a VIII-a ediție îmi prilejuiește un firesc sentiment de mândrie fiindcă mă consider nu numai unul dintre cei care au participat la primele ediții ci și pentru că spiritual ne aflăm în această fastă zodie a culturii moldovenești, cea în care Vasluiul are rădăcini adânci. Vă felicit și pentru această realizare, una din multele arondate vieții dumneavoastră și vă comunic regretul că, din motive personale, nu pot participa la această adevărată sărbătoare a sufletului.*

Cu cele mai bune gânduri și multă admirație.”

Mihai Caba: „*La Mulți Ani, cu sănătate și continuitate luminoasă, stimate Domnule prof.dr. DUMITRU V. MARIN!*

Cum bine se vede, ați reușit azi, 28 Prier 2022, să-l ridicați pe „3” la puterea a „4”-a, ceea ce înseamnă o performanță personală, pe care o râvnim și noi, cei din imediata Dv. apropiere, cei care vă iubim și vă prețuim inepuizabilul demers cultural, etalat prin îndelungata și laborioasa D-voastră activitate pusă în slujba Binelui și Folosului comun.

Să vă țină Dumnezeu pe mai departe ani îndelungați, la fel de roditori în cuget și faptă, spre noi și vrednice împliniri, străluminând în lume Meridianul Cultural Românesc!

*În fața lui adânc eu mă înclin
Pentru demersu-i ce n-a fost în van
Și iată că Dumitru V. Marin
E azi ... Dumitru V. Meridian!”*

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău, Nr. 19 (2053)
joi, 12 mai 2022**

II.

Ne propunem să completăm informația publică din numărul de acum 2 săptămâni, cu ocazia unor aniversări legate de vârsta subsemnatului, de durata apariției ziarului, de împlinirea celor 30 de numere din revista internaționalizată MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC apărută la 1 februarie 2015.

Completăm:

– Subsemnatul... împlinesc acuși 65 de ani, de la primul articol publicat în ziarul băcăuan Steagul Roșu, intitulat „Bibliotecarul n-are timp” (1957). E ceva, longevitate în lupta cu cuvântul în România.

– După aproape 26 de ani, ziarul zonal Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău are și el o vârstă demnă de atenție, mai ales că suportul scris al oricărei publicații este în cel mai mare pericol, ziaristica în forma ei tradițională (de pe la Courier de Moldavie/ 18 febr. 1790/ sau Albina românească/1 iunie 1829/ – încoace) se duce pe calea neînturnată din cauza formelor de cultură computerizate.

– „Am petrecut” ediția a VIII-a a Simpozionului Național (acum internațional și el) de joi, 28 aprilie 2022, nu o ediție de lux, ci altă dovadă de multă muncă,

de ambiție culturală în folosul moldovenilor (o fi fost la Vaslui, dar au participat personalități de valoare din țară, iar ziarul se duce în mai multe județe și mai multe continente). Am început să credem că primarul Vasile Pavăl a ologit, pentru că nici la un asemenea fapt cultural nu a participat, și-i ține bine în frâu și pe viceprimarii cărora le tremură mațele în ei că mâine-poimâne îi dă afară. Bravo, Vasile, pentru stimulul pe care ni-l furnizezi...?!? Să nu-ți fie de deochi...?!?

– ÎMPLINIM ani cu NUMĂRUL 30/ 2022, adică vreo 4800 de pagini format A4 care includ producții spirituale ale celor peste 856 de colaboratori din 32 de țări. Nici cel mai nepregătit om nu poate nega aceste excepționale realizări înfăptuite aici, la noi, în comuna Vaslui pe care am ridicat-o pe harta culturală a lumii. Acest număr – 30 – nu va avea număr suplimentar de pagini, ci va fi completat cu nume noi, mari, prestigioase, onorante pentru cultura universală, românească, deci și pentru noi. E drept că ne batem aici, pe plan local, cu gropari de elită din conducerea județului și a municipiului. Și mai drept e că,ăștia, nici nu vor să audă de localismul creator, de personalități ale locului, de stimulente pentru materia cenușie de aici care se tot risipește în alte părți ale lumii. După destui ani, o acțiune culturală recentă și publică (deci pe bani mulți): ziua rromilor, spectacol în piața civică. Pe când ceva pentru personalități?

– GROPARII CULTURII VASLUIENE acționează, acționează. În loc să ne sprijine, directoarea de Muzeu, Ramona Mocanu, ne acționează în judecată. Ba, și mai mult, când am solicitat un spațiu pentru re-

unirea participanților, aceasta ne răspunde pe 9 mai, la o lună, adr. 766/09.05.2022 (noi am avut Simpozionul pe 28 aprilie), cu un text de tâmpiți scurt și la obiect: „la data mai sus menționată sala e ocupată” Halal promoveare culturală, clar analfabetă. Pentru noi e iarăși clar: nu trebuie să ne mai pierdem timpul cu asemenea specimene. În copilărie mama ne spunea: decât să te iei cu prostul, mai bine rupi bucata și fugi.

– După cum se știe, de peste un an de zile am deschis pe str. Frunzelor 2 Vaslui singura BIBLIOTECĂ STRADALĂ din județ. Cele câteva sute de exemplare supuse arătării la public își au rostul lor în educația oamenilor. Ei, de când cu disputele publice din ultima vreme mai multe dintre volumele

expuse au fost găsite aruncate prin boscheții de vis-a-vis, sau în ploaie, deci cineva e tare cătrănit pe noi. Că circa 100 de cărți au fost furate, nu ne deranjează prea mult pentru că asta înseamnă că cineva vrea să le citească. Au și ziarul și revista la dispoziție.

– TVV mai există: înregistrările noastre de multe zeci de ani sunt descoperite de internauți și semnalate pentru calități ori defecte. Cele mai multe review-uri sunt la artiștii români sau străini. Aș evidenția aprecierea aparte legată de întâlnirea după 60 de ani cu marele muzician și dirijor Ovidiu Bălan și de interviurile cu Petrică Mățu Stoian, Mioara Velicu, Ion Dolănescu, Irina Loghin, Sofia Vicoveanca, etc., etc. Toți, adică peste 1488 de personalități intervievate „au intrat” și la Unison Radio, mare majoritate și în ziar.

– Participăm la reunirea spirituală a unor valori internaționale în cadrul Cenaclului DESTINE LITERARE din Montreal-Canada, ținem aproape între noi cu Ben Todică (Australia), Georg Barth (Germania), Daniela Straccamore (Italia) și mulți alții din numeroase țări.

– Ne mândrim mult-mult cu mănunchiul nostru de colaboratori din țară. Mulți și valoroși ori foarte valoroși.

– După șase decenii și jumătate de frământare cu lutul strămoșesc al limbii românești, cu o operă publică și personală impresionantă, putem considera că ne-am îndeplinit menirea?

Meridianul Iași-Vaslui-Bacău, Nr. 21 (2055)

joi, 26 mai 2022

REAȚII DUPĂ SIMPOZION

Spre surprinderea noastră și cetățeni vasluieni au formulat aprecieri și îndemnuri, deschis, în public, în Piața civică: „să nu vă lăsați, domnule profesor, să nu vă lăsați” (I. V. asistentă medicală), „sunteți singurul care meritați să fiți cetățean de onoare, dar... cu ăștia...?!” (V. Crețu, întreprinzător), „dom profesor, ce bine că mai faceți ceva pentru vasluieni” (Cristina, asistent manager), etc.. N-au întârziat aprecierile naționale și de peste hotare pe care le vom reproduce în ziarul următor.

Reacțiile „tripletei absorbante” sunt de totală neglijare, neștiință și incultură.

Considerăm că ACTUL CULTURAL săvârșit în numele și pentru vasluieni a întrunit constatările lui Dan Teodorescu din Iași că „pentru o zi Vasluiul cultural a strălucit puternic în context național, a fost centru cultural național”

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău, Nr. 19 (2053)
joi, 12 mai 2022**

SIMPOZION NAȚIONAL LA VASLUI: „VASLUIUL IN PRESĂ” O zi a presei vasluiene.

Luni, 26 septembrie 2022, în Sala TinArt a Bibliotecii județene Vaslui, organizat de Grupul nostru de presă, s-a desfășurat Simpozionul „Vasluiul în presa

locală și națională” în prezența unor personalități din județ, din Iași, Bacău.

În aceeași zi, ca dată, miercuri 26 septembrie 1996, ora 5, a ieșit de sub tipar primul număr cu editorialul scris în 3 minute, „Acest meridian” la insistența redactorului ION Marin pe care l-am cunoscut cu câteva ore înainte, atunci când i-am prezentat cuprinsul, pe care tipografiile l-au cules și aranjat pe masa de montaj. Parcă-l văd, cu literele de plumb legate cu sfoară de cânepă. De atunci, adică 26 de ani, ziarul acesta a fost în piața publicistică, fără să-i lipsească pagina literară. Această pagină a prefigurat apariția revistei internaționalizate MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC, la 1 februarie 2015. Împreună pătrund în 32 de țări, din 4 continente.

Simpozionul de luni, 26.09.2022 s-a vrut o ZI A PRESEI LOCALE, cu reunirea forțelor ziaristice care să discute probleme ale prezenței în viața concetățenilor noștri, care ziariști să dea dovadă de forță și responsabilitate. A răspuns la propriu și la figurat, Lucian Timofticiuc și colegul său Flavius Gheorghieș de la Vremea nouă, dar au fost invitați, personal și individual, tot ce înseamnă presă locală.

Introducerea în atmosferă a fost asigurată cu amabilitate de directorul Bibliotecii Județene Vaslui, prof. Gelu Bichineț.

Participare: un număr de personalități locale, invitați din Huși, Bârlad, Iași, București, elevi de la două licee din Vaslui: Liceul „Ion Mincu” și Liceul „Emil Racoviță”. Au cântat doi elevi foarte talentați de la Palatul copiilor pregătiți de profesorul Adrian Călin, dar însoțiți de părinți; niciodată în sala TinArt n-au fost mai puțin de 26 de persoane.

Au prezentat teme actuale, după o introducere a președintelui de filială a UZPR (D.V. Marin), prof.dr. Pavel Toma, Lucian Timofticiuc, prof.dr. Vicu Merlan, dr. în medicină Valeriu Lupu, ziaristul Jenică Rusu,

scriitorul și epigramistul Val Andreescu, ș.a. Într-un număr viitor vom prezenta excerpte din cuvântările d-lor.

Grupul ieșean reprezentat de poeta Corina Gherman (și în prezidiu), Calistrat Robu (un dinamic pictor, poet, prozator și organizator), a avut o prezență apreciată, interpretele de muzică populară de la Iași și Bârlad s-au prezentat în frumoase costume populare, elevii interpreți asemenea, epigramele lui Val Andreescu și aforismele lui Nicolae Viziteu au stârnit ropote de aplauze.

Este de presupus că elevii prezenți, în special cei conduși de prof.dr. Pavel Toma au înțeles importanța muncii de ziarist, iar asistenții maturi că pot face mai mult în legătură cu prezența cotidiană și tematica abordată.

Toți cei prezenți au apreciat Simpozionul acesta Național ca pe o aleasă reușită.

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău, Nr. 39 (2073)
joi, 29 septembrie 2022**

CONSFĂTUIREA UZPR DE LA CONSTANȚA

Din inițiativa președintelui UZPR, Sorin Stanciu și a Comitetului director, după Consfătuirea de la Galați, a urmat în zilele de joi, 22 și vineri, 23 septembrie curent, Consfătuirea de la Constanța, unde a participat și președintele filialei UZPR a județului Vaslui, prof.dr. Dumitru V. Marin, unul dintre co-re-înființatorii Uniunii după Revoluție, decanul de vârstă în cadrul manifestării (apreciat corespunzător de cei prezenți).

În cuvântul său, prof.dr. D.V.Marin a subliniat că aceasta a fost dintre cele mai vii dezbateri la care a luat parte în ultimul timp, și i-a felicitat pe cei care au fost gazde, în frunte cu dr. comandor Ioan Damaschin, președintele filialei Constanța. Dar și pe cei de la București, Ovidiu Zanfîr, Dan Constantin (cu care a realizat și un interviu), Corina Mădălina Diaconu și alții.

Intervenția sa (una, că au fost mai multe) a fost reprodușă în publicația și pe site-ul UZP.

Dumitru V. Marin, președinte al Filialei Vaslui:
„Publicația pe care am fondat-o, Meridianul Cultural

românesc, în care am semnat peste 2.000 de editoriale din anul 1996 încoace, are aproape 1.000 de colaboratori din toată lumea și poate fi considerată un reper al presei culturale, segment pe care s-a dezvoltat și îl reflectă. Parcurgem una dintre cele mai negre perioade din evoluția spirituală a acestei nații și una dintre temele care trebuie să fie de permanentă dezbatere pentru noi, jurnaliștii profesioniști, trebuie să fie atragerea și reformarea profesională a tineretului, pentru ca jurnalistică – folosesc acest termen din respect pentru jurnaliști, dintre care fac parte – să nu dispară în neant. Chiar și noi, reprezentanții unei anume epoci, trebuie să găsim căile de a face un nou tip de jurnalism, care să ajungă la societatea actuală, diferită. Nu în ultimul rând, domnule președinte Stanciu, nici nu știți cât este de important să ne adunați așa, ca astăzi, ca să curgă ideile bune”.

Ca o concluzie legată de această consfătuire: a mai semănat ceva optimism pentru toți într-o epocă în care bat clopotele pentru presa scrisă.

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău, Nr. 39 (2073)
joi, 29 septembrie 2022**

Articole din ultimele luni

MORARU-I PRIMARU CU MINTEA CA MARARU...

(Cuvinte pentru primarul Moraru Mihai din comuna Ștefan cel Mare care n-are nici un respect pentru ai lui și pentru valorile naționale).

Să ne închipuim că tânărul Mihai Moraru ajuns viceprimar era mazilit de primarul de atunci, de printr-un sat de locul lui și ar fi ajuns muncitor navetist pe la Vaslui, chiar șef de roabă pe vreun șantier.

Să ne mai închipuim că părinții săi l-au educat să-i respecte pe vârstnici, pe oameni, pe oricine trebuie.

Să ne închipuim că Mihai ar fi ajuns văcar în satul lui...

Ne închipuim că atunci acesta ar fi ajuns om?

Că azi nu e nimic din tot ce-am spus mai sus,

pentru că e primar, e bogat, e bine situat și datorită unui protector cu rare apetențe pentru politică și avere. Dar nu despre cel mare vorbim acum, ci despre acest **mititel** ajuns primar cu burtă mare care își permite să dea afară dintr-o adunare publică un reprezentant cultural al județului,

cum el nu va ajunge niciodată, un profesor vârstnic cu operă pe care ca oficial TREBUIA să-l respecte. Ce te faci, cu bădăranul, dar?

Moraru-l nostru e ca scroafa-n copac. A ajuns la vreun metru de sol și nu-i ajungi cu prăștina la nas. La ce-i trebuie bună creștere?

Pentru că așteptăm să-și ceară scuze public îi mai scriem... de dragoste!

Meridianul Iași-Vaslui-Bacău, Nr. 19 (2053)

joi, 12 mai 2022

O NOTIȚĂ DESPRE MUZEUL CARE ȘI-A PIERDUT... MUZA!!!

Nu vă speriați, că Mocanu Ramona, directoarea de muzeu de la Vaslui, e sănătoasă tun, consumă Facebook la îndestulare, dar o mare durere are: i-a dispărut mâța flocoasă și floreană și nu știe pe unde a fugit, unde i-o fi crăișorul... Vă închipuiți dvs. ce durere mare, dânsa are, fără pisica cea mare?

Noi nu putem întreba cotoii de prin centrul Vasluiului de cuceririle lor, drept care ne luăm după afișele negre de supărare de pe tot felul de garduri, uși și pereți în căutarea ghidușului animal pus pe cuceriri care a părăsit crescătoria din muzeul păstorit de „miloasa” manageră Mocanu Ramona Maria, diva de prin comuna Plopana de loc.

Doamnă, pe acolo ați căutat-o?

Promiteți recompensă: cât, și noi v-o aducem mintenaș. Așteptăm provincia...

Meridianul Iași-Vaslui-Bacău, Nr. 19 (2053)

joi, 12 mai 2022

„ALARMA” LA MUZEUL JUDEȚEAN VASLUI

A fost noaptea muzeelor, o acțiune de anvergură națională cu o mobilizare unică peste tot. Bârlădenii se pot mândri că sunt fruntași la atragerea populației, pentru că au și mijloace, în afară de zestrea muzeistică, mult mai diverse și cert atractive cum este observatorul astronomic.

În frunte cu vestita dr. în literatură NU în ISTORIE, Ramona Maria Mocanu, Muzeul Județean „Ștefan cel Mare” se raportează vizitatori care să-i facă

fericiți, după cifra comunicată fiind un bal de mare atractivitate, la Vaslui. Cum totul a fost gratuit, ne închipuim că tineretul vasluian ar fi fost gălăgios și dezinvolt. Cum să nu se minuneze el încântat să vadă nu numai exponatele ci și colecția de pisici a acestei instituții, din păcate, lovită de o mare nenorocire: S-a pierdut MUZA, pisica cea mai frumoasă, cea mai drăgăstoasă, cea mai inteligentă din județ, adoptată ca mascotă pentru muzeu. N-aveți decât să vă uitați cum alături de un rege este fotografia Muzei pe ușa Muzeului. O fi și ea regină ca și Ramona.

Îndurerat tare colectivul suferă în continuare, iar directoare liniște nu are. Drept care afișul nu poate lipsi

nici de pe ușă, nici de pe garduri, nici de pe rețelele de socializare. Ce... mai, „durere mare la Muzeul județean!!!”

Deci „multe mii” (măi, să fie!) de vizitatori i-au adus și un pios omagiu... MUZEI, de la muzeu, firește, care-i menține pe toți îndurerați, pe directoare în doliu, pe celelalte pisici în jale, și, de ce nu pe toți vasluienii „serioși” în alertă! Vedeti că la telefonul muzeului se poate face oricând apel, grăbiți-vă că se dă mare recompensă mare: mâța MUZA să apară?!

Facem și un apel: dragă MUZĂ, re-apari, nu ne lăsa îndurerați, tare, tare, pe noi și în doliu permanent pe directoarea Mocanu care acum, dar de fapt de când o știm, și-a pierdut muza (adică, nu prea, pentru că odele pentru pisici de pe Facebook nu lipsesc) și din cauza asta Muzeul suferă.

Fie-ți milă de noi... MUZA !!!

Meridianul Iași-Vaslui-Bacău, Nr. 20 (2054)
joi, 19 mai 2022

BATE VÂNT DE PRIMĂVARĂ...

Debut călduros pentru primăvara care a inundat și județul Vaslui. Anul acesta e cu multe episoade vântoase, dar și multe zile călduroase. Pomii fructiferi „s-au dus” fără ca în stupii cu albine să fie și ceva rezervă, prin urmare se așteaptă salcâmul, care și el a început să îmbete cu mireasma lui pe mai toată lumea. E timpul iubirii, deci.

Bate din ce în ce mai aspru vântul prin buzunare: facturile la energie și gaz au crescut teribil, serviciile s-au avântat spre speulă, alimentele s-au scumpit încât ne întrebăm, până unde și când? Legumele „au sărit” peste tarabe, pentru că acei cumpărători de rând au devenit vizitatori cu oful în suflet din cauză că nu mai au cu ce cumpăra (din pensii ori salarii), că bruma de stare pe care o aveau s-a spulberat: cum să mai trăim, doamne? De când au ieșit urzicile orice om are cum să trăiască, dar nu bine, nu cu îndestularea pe care a tot jinduit-o.

A mai venit și un război, de fapt psihoza lui, determinată de psihoza lui Putin, cel care a aruncat lumea în lipsuri, teamă, nesiguranță prin războiul din Ucraina.

Și... abia e începutul, un început tranșant al împărțirii lumii în care Maica Rusie vrea să aibă locul de onoare. Numai că pe acolo se află americanii, chinezii, Uniunea Europeană. Până la urmă rușii își vor impune cu tancurile locul în lumea care devine din ce în ce mai îndușmănită. E un paradox, pentru că oligarhii ruși au avut arie mare de îmbogățire, pentru că erau și pe la ei marile companii din lume, deci „banii dumneavoastră” tot în mâini sigure erau. Cu sau fără ruși, prăpădiții de noi, tot greu o s-o ducem. Punct.

Înarmarea lumii este însă cea mai aspră pedeapsă dumnezeiască, pentru că nu se știe care dement ajuns la butoane va apăsa pe... sfârșitul lumii!!!

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău, Nr. 20 (2054)
joi, 19 mai 2022**

PARTEA IV
Despre om și operă

„O operă pentru un timp și o ilustrare a unui mediu unic, viața care pulsează în editoriale, în cărțile sale și în filmul lui Porumboiu... un învingător prin muncă, merite naționale prin activitatea politică, autoritate morală, recunoscută. Afirm că a avut harul de A FACE!”

**Prof. Univ. Dr. Emil Constantinescu,
Președintele României, 1996 – 2000**

„Cultura și mai ales jurnalistica vasluiană din ultima jumătate de secol este magistral reprezentată prin grupul său de presă și prin opera sa de prof. dr. D.V. Marin.

El este cel mai veritabil lider cultural al acestei generații.”

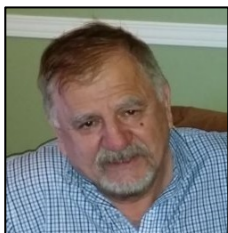
**Mihai BATOĞ-BUJENIȚĂ,
scriitor, Iași, 2020**

„Persoană cu numeroase calități, probând pe deplin valoarea incontestabilă a unui moldovean de elită, erou de roman, sau de film, sau de povestioare vecine cu legenda, ecologist convins – dr. Dumitru V.

Marin a vrut, a știut și a putut să fie un om adevărat. Mai mult: el este un model de acțiune de-a lungul învolburatelor timpuri pe care națiunea noastră le parcurge.”

**Prof. Dr. Alexandru Ionescu,
Laureat al Premiului Academiei**

„Drag prieten și coleg, Felicitări pentru MERIDIANUL... și pentru apropierea cu sufletul de ASRAN – ca membru de vază. Mă bucur enorm să avem un așa coleg cu atâtea merite pe altarul culturii! Toti membrii din Comitetul executiv al ASRAN au fost deosebit de încântați! Uniti suntem puternici.

*Cu toata stima,
Alex”*

**Alex CETĂȚEANU – Montreal (Canada):
Vineri, 25 dec. 2020**

**Ben TODICĂ, Melbourne
(Australia): Despre Bătălia pentru
Vaslui/222 printre noi/istorie
culturală:**

„EXTRAORDINARĂ!!!

*O adevărată Biblie Intelectuală,
Culturală, Politică, O Colectie*

Enciclo-pedică a Esentei Copacului Vasluian, CERTIFICĂ și Legalizează evoluția locurilor și a Neamului Românesc. Domnul Prof. dr. Dumitru V. Marin sculptează Istoria Locurilor, însănătoșește, împuternicește și crează o deschidere în fereastra viitorului.

Felicitări Maestre și Erou, Gospodar, Generator de lumină, Aer de Primăvară și Vin Dulce în zâmbet de Învârtite, Hore, Colăcei.

O CARTE BIBLICĂ IDENTITARĂ, O ROMÂNIE! Ben Todica, Massmedia Melbourne, Australia.”

Miercuri, 16 decembrie 2020

„Dragi prieteni, apare iarăși caruselul festiv al lui „Scriviamo...” (Să scriem), prieteni autori au colorat poezia cu o mie de nuanțe, întotdeauna sunt atât de mulți care își doresc să fie prezenți pe aceste pagini... La noi în Italia unde grupul trăiește, aceasta a devenit o întâlnire

prestigioasă, atât de mulți, poate prea mulți, ar dori să-și pună semnătura sub poemele publicate! Se știe că acest lucru nu este posibil pentru toți deodată. Din nou mulțumim editorului pentru spațiul acordat, noi, din partea noastră, încercăm să oferim ce-i mai bun. O lectură plăcută! Ne veți citi atât în italiană, cât și în

română. *SCRIVIAMO* se extinde cu fiecare zi mai mult. Vă îmbrățișez și pe curând.”

**Daniela STRACCAMORE – Italia (Roma) –
Grupul Scriviamo
(traducere în lb română: Rodi VINAU)
(M.C.R. nr.11/2017, p. 22)**

„Dl Dumitru V. Marin se grăbește să trăiască din plin, cu demnitate cât și ce i-a hărăzit bunul nostru Dumnezeu. Este mereu ocupat, în mișcare, multiplicând faptele bune.[...] Ca și mai înainte, se bucură de mult succes și sunt căutate lucrările dumisale care-i reflectă înalta pregătire științifică – e un eminent savant, doctor în filologie.”

**Mircea SNEGUR,
primul Președinte al Republicii Moldova**

„Renumitul Albert Einstein, născut la ULM – deci pe malurile Dunării – spunea: „Încearcă să fii un om de valoare și mai puțin un om de succes”

Cu o astfel de gândire, am avut ocazia să cunosc și eu, un adevărat om de valoare

culturală! Vorbesc despre Dl. Prof. Dr. Dumitru V. MARIN din VASLUI, Director–Fondator al Revistei “MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC” – în lb. germană: RUMÄNISCHER KULTUR MERIDIAN”

**Georg BARTH – Passau,
landul Bavariei, Germania
22.02.2017**

„ ...prin grația netului l-am cunoscut pe domnul

D.V. Marin care în meseria mea de inginer este acronimul nelipsitului instrument Digital-Volt-Metru. În cazul editorului din Vaslui, electronica este înlocuită cu o vastă activitate intelectuală, publicistică, didactică, posturi de radio, Director în presă etc... iată o biografie impresionantă și bogată la extrem.”

**Cu amicitie, Adrian GRAUENFELS,
ASILR – Israel**

„Dascăl, publicist, editor, om de comunicare prin radio și televiziune, D.V. Marin este emblematic pentru ceea ce socotesc a fi elita neștiută a țării, cea care modelează mentalul colectiv contemporan, motorul progresului local, adesea necunoscut. Numai că D-sa are și

contribuții de valoare națională și este destul de apreciat...”

Acad. Răzvan THEODORESCU,
București
(„MARIN - 70”, Ed. PIM, Iași, 2011, p. 162)

„puțini vor fi cei care nu au auzit de prof. dr. Dumitru Marin, de radiourile și televiziunea sa, de încăpățânarea lui rodnică, de buna așezare în spațiul cultural românesc și de zvâcnirile europene ale presei de la el dezvoltată”.

Prof.univ.dr. Laurențiu ȘOITU – Iași

„Numele prestigiosului profesor doctor DUMITRU V. MARIN este legat pe veșnicie de cultura județului Vaslui, întrucât el a fost cel care mulți ani (decenii) a asigurat în această zonă o activitate cultural-istorică, jurnalistică și etnografică extrem de consistentă.

Distinsul Profesor este cel care a lucrat mereu la zidirea fundamentelor culturale ale cetății Vasluiului și, în general, ale județului Vaslui, contribuind la

cristalizarea unui spirit autohton și la afirmarea unor personalități culturale locale, fapt pentru care oricând el își merită lauda și cinstirea noastră, a tuturor.”

dr. în istorie
Laurențiu CHIRIAC - Vaslui
(M.C.R. nr. 5/ 2016)

●

„Datorită M.C.R. (Meridianul Cultural Românesc) Vasluiul nu este numai în UE, ci pe întreg mapamondul!”

Cu sănătate și numai bine,
Mihai CABA

●

Stimate Dle Marin,
Mulțumesc mult de tot pentru revista și surpriza de a vedea că mi-ați publicat o poezie.

O să vă trimit materiale proaspete peste vreo două săptămâni.

Sănătate multă și pace.

Cu deosebit respect,

Valentina TECLICI –
Noua Zeelandă
vin., 25 martie 2022

●

Despre Opera Magna 7:

*Distinse domnule prof.dr. Dumitru V. MARIN,
E O ADEVARATĂ PIATRĂ DE MOARĂ pentru
viitorul copiilor noștri dacă considerăm manualul
scolar un cerc de sârmă condus pe maidan.*

**FELICITARI PENTRU DEMNITATE ȘI
LOIALITATE PLUS CREDINȚA PE CARE LE
DEMONSTRAȚI NEAMULUI ȘI ISTORIEI ROMÂNILOR!
VA IUBIM SI VA URAM ETERNITATE,**

Ben TODICĂ

Radio Tv Producer, Melbourne, Australia

31 mar. 2022

●

*„Un om care și-a depășit prin valoare timpul
său, prin operă pe contemporani,
prin revistă granițele țării, prin
muncă mereu s-a depășit pe sine
însuși.*

*Am scris mereu că fără
prof.dr. D.V. Marin – jurnalistul,
despre Vaslui nu s-ar fi auzit mai
nimic, fără omul de televiziune nici
atât, fără acțiunile sale publice
locul și valorile ar fi fost mult mai sărac ilustrate.
Fostul Președinte al României, Emil Constantinescu
observa că a avut, și are spun eu, harul „de a face”! Și*

face bine ceea ce face în Pantheonul culturii naționale și universale!

Dan TEODORESCU
Președintele LSR - Filiala Iași - Nord Est,
membru UZPR, APSR și AJRP
Iași, Romania - 20 decembrie 2021

„...Meridianul Cultural Românesc, cu caracterul său enciclopedic prin contribuția unui număr apreciabil de colaboratori din țară și din afara țării (peste 870), revista se constituie într-o adevărată ambasadoare a culturii române pe întreg mapamondul”.

Valeriu LUPU – Vaslui
Istorie, spiritualitate și
cultura romaneasca (p. 388)

„... Asistăm la o remarcabilă longevitate în mass media a lui Dumitru V. Marin care are același curaj de a face auzită vocea presei în provincie, o voce ce impune profesionalismul într-un județ de care mai mult am auzit în cărțile de istorie (vezi lupta de Podu' Înalt). Fiindcă, așa cum singur

spune: „N-am avut timp de nimicuri, bârfe, șmenuri, n-am avut somn, m-am documentat excesiv la orice volum tipărit [...], am ținut cont de toate reacțiile posibile, am îndrăznit... calculat.”

Parafrazând cunoscuta vorbă, că „omul sfințește locul”, afirmăm că Dumitru Marin reușește să tălmăcească informația pe înțelesul tuturor, în special pe înțelesul vasluienilor în slujba cărora s-a dedicat. O provocare existențială pe care o onorează admirabil și pe care îi dorim să o mai onoreze încă mulți ani de-acum înainte.”

**Cercetător științific II dr. Daniela Gîfu,
Academia Română - filiala Iași**

PARTEA V

ADDENDA

OPERA

- TABLOU SINTETIC –

Dumitru V. MARIN

1. a) Deschizător de drumuri în presa modernă:

Televiziune - prima în țară (1990) - Licența 001/TV, Unison Radio Vaslui (1993), Unison Radio Bârlad (1994 →), ziar Meridianul, (1996 →), Revista internațională Meridianul Cultural Românesc (2015 →); Debut în 1957. Singurul Grup de Presă complet din Moldova (2015 - -).

b) Interviuri cu **9 președinți de stat + Johannis**, 16 prim-miniștri, zeci de miniștri, deputați, senatori, ambasadori etc.; **Unic în România** ca jurnalist; 9 fișe în Istoria Jurnalismului din România (Enciclopedia).

c) Transmisiuni directe radio - Tv - ziar, din 32 de țări;

d) Interviuri cu **înalții ierarhi ai bisericii**: P.F. Teoctist, P.F. Daniel, mitropoliți, episcopi; cu Papa Ioan Paul al II-lea, Krakowia.

e) Vicepreședinte al Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România și președinte filiala Vaslui (2005-2018). A organizat multiple manifestări social - culturale în județele Iași, Vaslui, Bacău, Galați. Zilele Meridianului, Simpozioane interjudețene, ample acțiuni cultural - științifice și de popularizare - Gala Ziariștilor (pentru județul Vaslui) și a fost invitat la Craiova, Baia Mare, Iași, Târgoviște, București, Râmnicu-Vâlcea, Timișoara etc.

„Prin activitatea sa, Studioul TV Vaslui a dovedit că opinia publică are nevoie de informare constantă și obiectivă. Sunt sigur că telespectatorii Studioului TV Vaslui se bucură de o radiografie complexă a zonei, a comunității din care fac parte. Societatea românească are nevoie de informație, de seriozitate și dedicație, lucruri pe care colectivul Studioului TV Vaslui le-a dovedit din plin, în toți acești ani.”

*Cu toată aprecierea,
Traian Bănescu,
Președintele României 2004 - 2014
(„MARIN - 70”, Ed. PIM, Iași, 2011, p. 6)*

2. Acțiuni unicate în istoria Vasluiului și nu numai:

Festivalul național Fantastic Dance (1993, Vaslui) + Chișinău, 2 ediții, Festival pentru copii Tip-top-minitop, 2 ediții, Gala ziariștilor, 2 ediții, Omagiu Cărții Vasluiene (2013, 2015,

2017, 2018, 2019), Școala de ziariști pe lângă Tv.V., (peste 500 de persoane), Festivalul Național al Umorului, 1970, organizator, sprijinitor 51 de ani), Revista internațională Meridianul Cultural Românesc, din 1 februarie 2015→, Simpoziioane interjudețene în județele Iași-Vaslui-Bacău-Galați ș.a. **Asociația Creatorilor Vasluieni Vaslui: I. 1971; II. 1999.** Promotor al Curentului Cultural Informațional Vasluian. Reprezintă România la 2 decembrie 2001 la Internaționala Ecologistă; Întâlnire și convorbiri oficiale cu Iosckha Fischer, ministrul de externe german. A avut rol unic de influență asupra destinelor unor mari personalități contemporane, Th. Codreanu, Th. Pracsiu, Dumitru Buzatu, Daniela Oatu, Lucian Pârvoiu, Cătălin Striblea, Adrian Porumboiu, Traian Nicola, Dan Ravaru, Val Andreescu etc., etc.

„Dl Dumitru V. Marin se grăbește să trăiască din plin,

cu demnitate cât și ce i-a hărăzit bunul nostru Dumnezeu. Este mereu ocupat, în mișcare, multiplicând faptele bune.[...] Ca și mai înainte, se bucură de mult succes și sunt căutate lucrările dumisale care-i reflectă

înalta pregătire științifică - e un eminent savant, doctor în filologie.”

*Mircea Snegur,
primul Președinte al Republicii
Moldova.*

3. **Romancier: Zăpada pe flori de cireș (1999 și 2014 - Ed. a II-a revăzută și adăugită), OPERA MAGNA 2,** romanul (Pim, Iași, 519 p.) și **proze scurte** în diferite reviste, printre care „Baaadul Literar” (Bârlad) Meridianul Cultural Românesc, Convorbiri literare, Cronica, ș.a.

„Dascăl, publicist, editor, om de comunicare prin radio și televiziune, D.V. Marin este emblematic pentru ceea ce socotesc a fi elita neștiută a țării, cea care modelează mentalul colectiv contemporan, motorul progresului local, adesea

necunoscut. Numai că D-sa are și contribuții de valoare națională și este îndestul de apreciat...”

*Acad. Răzvan Theodorescu,
București*

(„MARIN - 70”, Ed. PIM, Iași, 2011, p. 162)

4. Monografist:

– Liceul „Mihail Kogălniceanu” (1990), monografie la Centenar.

– „Unison Radio Vaslui continuă...” (2000), prezentare mass-media.

– **MERIDIANUL - istorie a presei locale și a Curentului Cultural - Informațional**, 416 p. (2009); Premiată de UZPR.

– **Festivalul Național al Umorului „C-tin Tănase”**, 218 p. (2010), monografie culturală;

– **GIURGIOANA - Bacău, Sat, Biserică, Oameni**, 170 p. (2011), monografie.

– ... 77... **Noduri culturale și răspunsuri amicale**, Iași, 2018, 397 pag.

– **101 vasluieni pentru 100 de ani**, Pim, Iași, 2019, 412 pag.

– **Liceeni la Podu... Bacău** Pim, Iași, 2019, 204 pag.

– **111 valori naționale pentru Vaslui** Pim Iași, 2019, 512 pag.

– **Festival semicentenar: 50 pentru 50(!) / F.N.U.C.T./ – Memorialistică jurnalieră** – Pim, Iași, 2020, 332 pag.

– **Bătălia pentru Vaslui: 222... Printre noi(!) – (Istorie culturală)** – Pim, Iași, 2020, 740 pag.

– **Călimănești, un sat ca multe altele**, Pim, Iași, 2021, 320 pag.

„D.V. Marin este un foarte bun profesor (atâția alții o spun) de peste 40 de ani, este un lider de presă al ultimelor 2 decenii (și a avut cu ce),

este un iubitor al Bârladului, este un întreprinzător de succes, un personaj de excepție în cadrul Curentului Cultural - Informațional pe care-l susține personal și prin cărțile sale tipărite[...] ne-am întâlnit pe tărâmul cercetării, al afecțiunii pentru Bârlad, al activității literare, ca etnologi, el fiind menționat în Dicționarul etnologilor din toate timpurile și iată, mi se pare că rămâne un exponent al presei meleagurilor moldave cu mai multe mențiuni în Istoria presei românești”

*Acad. prof. dr. C.D. Zeletin,
medic, biofizician, poet, eseist (m.18.02.2020).
(prin telefon, luni, 28 martie 2011)
(„MARIN - 70”, Ed. PIM, Iași, 2011, p. 180)*

5. Contribuții științifice:

– **Cu Eminescu, Dascăl de suflet - Studii și adnotări istorico - literare**, 172 p. (2013): D. Cantemir, V. Alecsandri, I.L. Caragiale, M. Eminescu, T. Pamfile, N. Stănescu, V. Silvestru, Gr. Vieru etc. - monografie și dicționar.

– *„Meridianul: Filă din Istoria Presei locale și naționale”* (2009), extras.

– **PRIMA CLASĂ... / PERSONALITĂȚI DE PE VALEA ZELETINULUI**, 330 p. (2014);

– D.V. Marin, **„Noi perspective asupra operei lui Ștefan Zeletin”** în vol. cu același nume, coordonatori Ionuț Horeanu, Horia Pătrașcu) Ed. Junimea, Iași, 2014.

– D.V. Marin, **Mihai Eminescu, în starea lui de azi**, Iași, 2017.

– **OPERA MAGNA 1** (Folcloristica), Pim, Iași, 2020, 614 pag.

– **OPERA MAGNA 2** (Roman), Pim, Iași, 2020, 516 pag.

– **OPERA MAGNA 3** (Contribuții de lider cultural), Pim, Iași, 2020, 510 pag.

– Numeroase Editoriale și articole din Meridianul Cultural Românesc și Meridianul de Iași – Vaslui – Bacău.

„Lui Dumitru Marin, tecucean ca și mine, cu urări de succes în munca sa științifică”

**Academician Iorgu Iordan,
MEMORII, (1977)
ianuarie 1977**

Editorialist: Editoriale, articole, eseuri, Pim, Iași, 2018, 184 p.

6. Istorie culturală:

– **TV.V. - 15... explozia**, 556 p. (2006), istorie, cultură, roman picaresc;

– **Tv.V. - Vaslui - România - Europa**, 256 p. (2011), istorie, mijloace mass-media, autoritate.

– **25 - TV.V. (Istorie și cultură)**, 322 p. (2015), volum aniversativ despre Grupul de Presă și apariția TV.V.

– **75 D.V. Marin – Istorie, cultură, jurnalism**, Pim 2016, 166 p.

– **...77... Noduri culturale și semne amicale**, Pim, Iași, 2018, 398 p.

– **101 vasluieni, pentru 100 de ani**,/Valori identitare, Pim, Iași, 2019, 402 pag.

– **111 valori naționale dintr-un secol pentru Vaslui**, 2019, 512 p..

– **Bătălia pentru Vaslui: 222... Printre noi (!) – (Istorie culturală)** – Pim, Iași, 2020, 740 pag.

– **Marin 80/2021, Participări aniversative... ed. II, 378 p.**

”Stimate domnule Marin [...] doresc să îmi exprim satisfacția de a vedea, în activitatea gazetărească și civică a domniei voastre, confirmarea convingerilor de care am fost animați, în zilele dificile de după Revoluția din Decembrie 1989, toți cei care am pus bazele unei Români democratice.”

*Ion Iliescu,
Președinte de Onoare al P.S.D.
Președintele României 1989 - 1996,
2000 – 2004*

7. Istoria învățământului:

– „Evoluția învățământului vasluian până la 1859” (1980), extras + volum;

– „170 de ani de învățământ public la Vaslui” (2011), extras. Numeroase simpozioane în județele Moldovei.

– **ÎNVĂȚĂMÂNT ȘI MERIT VASLUIAN - Eșantion din învățământul românesc (I)**, ed. PIM, Iași, 2016, 154 pag.

– Sute de articole în Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău.

– Zeci de articole în Meridianul Cultural Românesc.

„...meritul ctitorului acestui mozaic cultural,

profesorul doctor Dumitru Marin, este unul remarcabil. Împreună cu o sumă de contributori de elită fiecare număr prin paginile sale (MCR) se constituie într-o adevărată frescă a tinereții, vigoriei și creativității pe care această

străveche cultură o dovedește.. Distribuția ei în cele patru zări poate deveni un mesager a ceea ce Eminescu, și nu numai el, considera că ar fi misiunea istorică a românismului.”

*dr. în medicină Valeriu LUPU,
critic literar - Vaslui
(M.C.R. nr. 5/ 2016)*

8. Etnografie și folclor:

– Tudor Pamfile și Revista „Ion Creangă”, (etnofolcloristică) 294 p. (1998), curentul arhivistic; „contribuie la recuperarea integrală a acestui prețios element de patrimoniu”...

- Iordan Datcu, „Dicționarul etnologilor români” (p. 65).

– „Considerații privind cântecul popular” (1974), extras; primul studiu de gen.

– „Importanța Revistei „ION CREANGĂ” în folclorul românesc”, teză doctorat (1998), ample noutăți și documente inedite.

– **OFİTERUL FOLCLORIST**, Medalion istorico-literar, **M.C.R., an III, nr. 1 (9), 2017, p123-124.**

– **Bârlad-Vaslui/Pamfile-Marin/ destine istorice**, Pim, Iași, 2017, 184 p.

– **„Curentul Cultural - Informațional”** (serial 2011 - 2016 în ziarul Meridianul);

– **OPERA MAGNA 1** (Folcloristica), Pim, Iași, 2020, 614 pag.

– Articole, reportaje, editoriale în principale ziare și reviste ale vremii.

„Dumitru V. Marin a dovedit ambiții mult mai mari

decât cercetarea etno-folclorică, aspirând a fi polivalent: om politic (consilier județean și candidat la alegerile de primari din partea PNL), ziarist, prozator (autor al unui roman sentimental, cu titlu metaforic, Zăpadă pe flori de cireș), întemeietor al unui trust de presă, Cvintet TE-RA (cuprinzând televiziune, radio, ziar)...

Dumitru V. Marin nu s-a mulțumit însă nici cu a fi un abil om pragmatic, reușind să reziste intemperțiilor din presa postdecembristă, ci s-a încercat să și teoretizeze inițiativa sa culturală, considerând că a pus umărul, și pe această cale, la întemeierea unui „curent cultural informațional” în județul Vaslui, aproape unic în țară...”

*Prof. dr. Theodor CODREANU,
scriitor, critic literar*

9. Reportaje și memorii de călătorie:

– **Editoriale valabile din vremuri regretabile**, 258 p. (2013), texte variate, considerații socio - economice; Premiată de UZPR în 2014.

– **„Spirale” internaționale - Vasluieni pe spițe din roata istoriei**, 208 p. - (2013), vultele muncii de jurnalist;

– **PRIMARII, ca niște oameni acolo, și ei**, 338 p. (2014).
Interviuri cu 50 de primari ieșeni.

– Ceaușescu -... - Bășescu - Mitterand - Snegur - Iliescu - Lucinski - Constantinescu - Regele Mihai I, - evocări de reporter - 188 p. (2014). Interviuri cu 9 președinți de stat, prim-miniștri, capi ai bisericii.

– **Jale și eroism românesc la Cotul Donului... și după!/Unice performanțe jurnalistice/** Ediția a I-a, Pim, Iași 2019, 274 pag. și Ediția a II-a, Pim, Iași, 2020, 305 pag.

– **OPERA MAGNA 4**, Iași, Pim, 2021, 506 pag. :De la Ceaușescu... la Iohannis/istorie în oglindă afectivă.

– **Reportaje și Editoriale, OPERA MAGNA 5**, – cartea nr 51 – Ed. Pim, Iași, 2021, 704 p.

„Numele prestigiosului profesor doctor DUMITRU V.

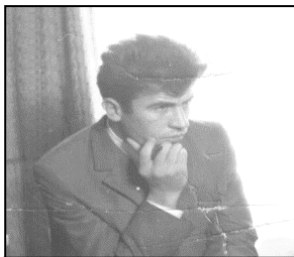

MARIN este legat pe veșnicie de cultura județului Vaslui, întrucât el a fost cel care mulți ani a asigurat în această zonă o activitate cultural-istorică, jurnalistică și etnografică extrem de consistentă. Distinsul Profesor este cel care a lucrat mereu la zidirea fundamentelor culturale

ale cetății Vasluiului și, în general, ale județului Vaslui, contribuind la cristalizarea unui spirit autohton și la afirmarea unor personalități culturale locale, fapt pentru care oricând el își merită lauda și cinstirea noastră, a tuturor. Azi și mâine.”

*dr. în istorie Laurențiu CHIRIAC - Vaslui
(M.C.R. nr. 5/ 2016)*

10. Editor: - Tudor Pamfile - Basme (1976);

**La consfătuire,
Onești, 1971**

– **Ziarul Meridianul** (1996 →),
Teleradioeveniment (1993/94)

– **T.V.V., Unison Radio Bârlad** și www.tvv.ro (1990 →)

– **Revista Meridianul Cultural Românesc** (1 febr. 2015 →) -
director-fondator, editor, critic literar;

– **Revista Onyx** - revistă de literatură, civilizație și atitudine,
director, editor, redactor. (2014)

„Mare mi-a fost bucuria când m-a anunțat că intenționează să scoată o revistă intitulată „Meridianul Cultural Românesc”, ceea ce s-a și întâmplat începând cu anul 2015, [...], cu o tematică interesantă, captivantă și diversificată, aflându-mă și eu printre autorii articolelor de biologie. Văzând ce probleme abordează revista, m-a interesat cine este directorul. După cele citite, pot afirma că este o personalitate marcantă a Culturii românești, un om de aleasă ținută intelectuală, o figură reprezentativă a ziaristilor vasluieni și români, un scriitor cunoscut și apreciat pentru întreaga sa activitate editorială, în toată lumea.”

15 martie 2016

*Academician Constantin Toma
Profesor la Facultatea de Biologie Iași.*

11. Constructorul și îndrumătorul!

- Construirea școlilor din Stejarii-Iași, Măcărești-Iași, a Școlii noi din Văleni-Vaslui și stadionul local,
- Coordonator la construirea Căminelor Culturale de la Berezeni, Dragomirești, diriginte de șantier la Casa de Cultură Vaslui,
- Coordonarea lucrărilor la amplasarea Statuiei lui Ștefan cel Mare de la Băcăoani - Vaslui. A prezentat Statuia în fața lui N. Ceaușescu, Casa Scânteii, București, 1973.
- Sprijin la turnarea filmului Ștefan cel Mare – Vaslui
- Introducerea Cataloagelor alfabetice și tematice, a Clasificării zecimale în Biblioteci, ca inspector de specialitate între 1970-1974 la C.J.C.A. Vaslui,
- Înregistrarea fonetică a primelor 3 ediții ale F.N.U.C.T. (Festivalul Umorului)
- Ca antrenor, formarea echipei de fotbal jr. Moldosin-Vaslui, arbitru de fotbal între 1974 – 1979.

– Concurent, medaliat cu aur, argint, bronz, la lupte libere (Pașcani), oină, volei și alte jocuri sportive (Iași), aruncarea greutății, Iași, vicecampion național la lupte, Iași, 16 dec. 1962. În toate cazurile și conducătorul echipelor.

– Instructor de formații și ansambluri artistice, cu rezultate regionale, din jud. Iași și Vaslui.

– Creatorul și conducătorul singurei școli de presă din jud. Vaslui, circa 500 de candidați pe lângă Tv. Vaslui între 1990 – 2019.

– A condus cenacluri literare, cel mai cunoscut „Mugurel” 74 (15 ani), cel mai reprezentativ (Cenaclul) „Asociația Creatorilor Vasluieni” (A.C.V.), 1966 și după 1989.

– A îndrumat zeci de ani elevi la Sesiuni Științifice, întorși numai cu Locul I. A lansat poeți și scriitori de valoare națională.

– A fost organizator la Festivalul Umorului „C. Tănase” Vaslui, primele 3 ediții (1970 - 1974), a organizat 3 ediții ale Festivalului Fanfarelor, Vaslui, 1971, 1972, 1973; a organizat 2 ediții ale Festivalului Național de dans modern Fantastic Dance, 1993, 1994; printre organizatorii Festivalului Obiceiurilor la Vaslui, la începuturi; a inițiat și organizat Gala ziariștilor profesioniști, 2 ediții, și 2 „județene” Cupa TVV la fotbal; Festivalul Tip-top minitop, două ediții; foarte multe Simpozioane interjudețene; a organizat și condus 6 ediții ale Simpozionului Național „Omagiu Cărții Vasluiene” (2013, 2015, 2017, 2018, 2019). A scos 3 reviste, 2 ziare, 2 posturi de radio și 1 TV (și online); 31 (azi, 51) de cărți tipărite.

„Renumitul Albert Einstein, născut la ULM – deci pe malurile Dunării spunea: „Încearcă să fii un om de valoare și mai puțin un om de succes”

Cu o astfel de gândire, am avut ocazia să cunosc și eu, un adevărat om de valoare culturală! Vorbesc despre Dl. Prof. Dr. Dumitru V. MARIN din VASLUI, Director-Fondator al Revistei “MERIDIANUL CULTURAL

ROMÂNESC” – în lb. germană: RUMÄNISCHER KULTUR MERIDIAN”

Georg Barth, 22.02.2017, Passau, landul Bavariei, Germania

SCRISOARE DIN BAVARIA

Du bist so etwas Besonderes,
Du bist der Beste,
drum feiern wir heut zusammen
zu Deinem Feste.

Happy Birthday und moege Dein Tag, so werden wie Du, ein Unikat.

Stimate D-le Director general, Prof. Dr. Dumitru V. MARIN

Cu ocazia zilei dvs. de naștere, am început această scrisoare cu unele versuri în lb. germană. Astfel am considerat eu, că meritati pe deplin, respectul nostru – alături de urări de bine, la care se mai adaugă tradiționalul românesc „LA MULȚI ANI”!

A fi ceva deosebit,
a fi cel mai bun,
iată motivul ptr. care
sărbătorim împreună cu dvs.

La Mulți Ani și să fie ziua unică precum și dvs. un unicat !

Deci, am făcut tot posibilul ptr. a traduce textul din lb. germană în lb. română.

De ce folosesc în ambele limbi cuvintele „deosebit, cel mai bun, unicat”?

Fiindcă (și) sunteți... acesta este adevărul sau altfel spus „situația actuală”!

Este o confirmare din partea mea, este o dovadă în plus a înaltului spirit cultural românesc, dar și de mult profesionalism jurnalistic și organizatoric, de care dați dovadă zi de zi, precum și în fiecare săptămână, totul, de foarte mulți ani.

Cred că mai trebuie să adaug ceva.

Vă doresc în aceste vremuri grele – MULTĂ, MULTĂ SĂNĂTATE!

Cu deosebită stimă și foarte mult respect

Georg BARTH – Germania – aprilie 2020

12. Important om politic în jud. Vaslui, 1989 - 2016: președintele Federației Ecologiste din România, filiala Vaslui, 18 ani, a Partidului Verde în prezent; **Consilier județean 5 mandate**, Candidat la Senat, Camera Deputaților, Consiliul Județean, Consiliul Local, Primăria Vaslui, vicepreședinte al Acțiunii Populare, propus de liberali candidat la Primăria Vaslui în alegerile din iunie 2008. Multiple prezențe naționale și internaționale culturale și politice. Contacte, interviuri și colaborări cu toate marile personalități politice și culturale naționale ale timpului (1990 –).

„L-am cunoscut pe profesorul dr. Dumitru Marin cu ocazia unei întâlniri la Vaslui cu reprezentanți ai societății civile și simpatizanți ai Convenției Democratice, înainte de alegerile din

1996, când i-am acordat și un interviu pentru postul de radio și televiziune pe care îl conducea.

Pe vremea aceea, Vasluiul era considerat un fief absolut al PDSR-ului, era numit „județul roșu” și a avea alte opinii decât majoritatea însemna un act de curaj. Era vorba de curajul unui om care înțelesese să facă presă adevărată, dar în același timp angajată în slujba unor valori democratice în care credea... Bun organizator, activ și integrat în comunitate...”

*Prof. dr. Emil Constantinescu,
Președintele României 1996 - 2000
(„MARIN - 70”, Ed. PIM, Iași, 2011, p. 7)*

13. Acțiuni culturale interjudețene și naționale:

Simpozion MARIN 70 - Gelu Bichineț, D.V. Marin, Levente Csaba Szekely, Alexandru Ionescu, Adi Cristi, Corneliu Bichineț

– Interviuri la Televiziunea Canadiană, B.B.C., Televiziunea Națională din Chișinău, Captalan, Tele 7 abc, Deutsche Welle, Vocea Americii etc.

– Pagini speciale în „Evenimentul Zilei”, alte articole în „Deșteptarea”, „Ziarul de Bacău”, „Tecuceanul”, „Booklook”, „Meridianul Iași-Vaslui-Bacău” ș.a.

– Acțiuni culturale 2014: **Omagiu Cărții Vasluiene** - Vineri, 25 octombrie 2013; Simpozioane Interjudețene: **Românești** - Miercuri, 15 ianuarie 2014; **Hârlău** - Joi, 23 ianuarie 2014; **Prisăcani** - Joi, 30 ianuarie 2014; **Bârnova** - Miercuri, 27 februarie 2014; **Bârlad** - Joi, 13 martie 2014; **Iași** - Colegiul „Costache Negruzzi”, Luni, 7 aprilie 2014; **Ivești** - Luni, 21 aprilie

2014; **Podu - Turcului** - Joi, 29 mai 2014; **Iași** - Vineri, 30 mai 2014, Univ. „Al. I. Cuza” (Ștefan Zeletin); **Prisăcani - 22 - 24 august 2014; Ciortesteți - 29 și 30 august 2014; Lungani - Marți, 23 septembrie 2014 altele în 2015-2016; Bacău** - Colegiul Național „Gheorghe Vrânceanu”, Vineri, 10 octombrie 2014; **Țepu - Galați**, Duminică, 26 octombrie 2014; **Sat Frumușelu, com. Glăvănești, jud. Bacău** - Sâmbătă, 8 noiembrie 2014; Băcani - Vaslui, (28.11.2015), **Omagiu Cărții Vasluiene, Ediția a II-a** - Luni, 26 octombrie 2015. **Colegiul Național „Costache Negruzzi” Iași** - 29 ianuarie 2016 („Iași - Meridiane Culturale”); **Liceul Teoretic „Mihail Kogălniceanu”, Colegiul Economic „Anghel Rugină” și Liceul Tehnologic „Ion Mincu”** - Vineri 15 ianuarie 2016 („Simpozion „Mihai Eminescu în liceele vasluiene”). Orele 10:00, 13:00, 16:00 - Întâlniri cu redactorii Grupului de presă, ALPI și scriitori din Bacău. **Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău** - vineri, 1 aprilie 2016 (Simpozion Interjudețean - Lansare Revista M.C.R. nr. 5, volumul „Învățământ și merit vasluian”, „25 - TV.V. - Istorie și cultură”). Joi, 21 aprilie 2016, **Simpozion Național „D.V. Marin și contemporaneitatea” – Vaslui. „OMAGIU CĂRȚII ȘI CULTURII VASLUIENE, ed. a III-a, vineri, 5.05.2017, Centrul Cultural „Alexandra Nechita”, Simpozion Național (partic.din Bacău, Iași, București, Slobozia, jud. Vaslui).**

Aniversarea Meridianului... la 20 de ani, 26-27 sept. 2016, la Vaslui (Biblioteca Județeană), Iași (Colegiul Național NEGRUZZI), Vaslui, Liceul Ștefan Procopiu (oct. 2016). Lansare M.C.R. la Iași (Lic. Negruzzi, C.C.D. ș.a.), 2016, 2017, Bacău, Bârlad, Huși, Vaslui, 2018, sept. Vaslui.

LANSAREA M.C.R. în adunări publice, cu mii de participanți, Băcani, Bogdănești, Bălțați (Iași), Lungani (Iași) Duda Epureni, Vaslui și alte 8 localități, în 2018.

Lansări repetate, în ultimii 6 ani, la ALPI, Iași.

„MERIDIANE CULTURALE LA IASI – Luni, 27.03.2017 s-a desfășurat la Iași, la Casa Corpului Didactic,

*lansarea numărului (comasat) 7-8 din Revista deja celebră, **MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC**, revistă care apare, prin străduința exclusivă a directorului grupului de presă **CVINTET TE-RA**, prof. dr. **DUMITRU V. MARIN**. Revista beneficiază de un colectiv redacțional ales: profesori, oameni de cultură și știință.*

*Încep cu gândurile noastre de grațitudine pentru efortul de a veni la Iași, pentru atmosfera culturală creată, prin prezența scriitorilor și oamenilor de cultură în mijlocul elevilor, aflați în **SĂPTĂMÂNA ALTFEL**, participanți la manifestare, dar mai ales prin poarta deschisă pentru tinerele talente din diversele școli ieșene implicate.*

Spre deosebire de evenimentele exclusive dedicate Colegiului Național “Costache Negruzzi”, au venit la manifestarea, organizată în parteneriat cu Casa Corpului Didactic “Spiru Haret” Iași: “Liceul Tehnologic de Mecatronică și Automatizări”, profesor - coordonator Alina Teodora Vartolomei, Colegiul Tehnic “Gheorghe Asachi”, coordonator bibliotecar Oana Epure, Școala gimnazială “Ion Creangă”, coordonator profesor Alina Fîntînaru, Școala Normală “Vasile Lupu”. Am admirat, așadar, elevii îndrăgostiți de poezie, de la clasa a VII a, liceu, pe care nimeni nu i-a obligat să se implice! Au făcut-o de bună voie! Câștigul a fost în totalitate al acestor copii!

Scriitorii prezenți au făcut o atmosferă de zile mari,.

Prof. dr. Dumitru V. MARIN a prezentat, modest, propria activitate, elevii receptând mesajul prin care munca te susține în viață iar din punct de vedere patriotic, apărarea Limbii Române, în țară și străinătate, poate deveni o deviză de viață!

„Să știți că aveți o șansă nemaipomenită să participați la un eveniment cultural. Dați-mi voie să vă spun că mă simt ca și dumneavoastră elev. Să nu creadă cineva că noi, cei prezenți aici, suntem „bătrâni”. Nu! Noi suntem tot tineri, dar unii de mai multă vreme. Cel mai tânăr dintre noi este profesorul Mircea Varvara, fostul meu profesor de acum mulți ani. Când l-am anunțat astăzi, a zis: „Domnule, vin!” Mulțumesc domnule profesor, pentru că, prin prezența dumneavoastră alături de mine, aici, mă simt la vârsta celor tineri, din aceasta sală. Printre altele, țin să vă spun că noi trăim o vreme în care se petrece așa o transformare a limbii române încât ea va dispărea. Academicianul Eugen Simion spunea că în vreo 200-300 de ani, vor mai exista două sau trei limbi pe pământ. Eu spun că în mai puțin de 30 de ani va fi așa o modificare de nu ne vom înțelege între noi. Scrie și în ziarul Meridianul că Mihail Sadoveanu, acum 100 de ani, se mai înțelegea cu românii lui dar nu s-ar înțelege cu noi nicicum pentru că opera lui a devenit operă de arhivă, nu este funcțională la ora actuală ca model de limbă. Unii vorbim de poezii actuali, alții de scriitorii actuali dar ne place, mie cel puțin îmi place, să vorbim despre scriitorii care apără limba română, pentru că de când este limba română, de 2000 de ani, niciodată nu au fost mijloace de influențare așa de agresive ca cele de astăzi. Altădată, noi românii aveam un cuvânt care ne caracteriza: „Bă, mergi acasă? - Îhî” Îhî era acceptul. „Acum, ești bine? - Ok” prin urmare sunt multe, multe exemple care arată că limbajul din calculator, dacă nu-l știi, nu știi o brumă de engleză, nu ai ce căuta pe-acolo. Asistăm și la

*pericolul dispariției poporului român, din care peste 3 milioane au șters-o peste granițe și deși în mintea lor există materie cenușie ,eu am niște elevi de-ai mei poeți - buni poeți, s-au dus să măture prin Roma și prin alte părți. Noi încercăm prin revista **MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC** să diminuăm acest pericol. Revista **MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC** se duce în 23 de capitale europene, în vreo 250 de locuri din România și recordul pe care de asemenea îl invoc, avem 73 de scriitori din străinătate și în total 292 de colaboratori. În vecii vecilor n-o să mai întâlnești așa ceva. Orice revistă din țara Românească se chinuie între 20 și 40.” a spus prof. dr. Dumitru V. MARIN.*

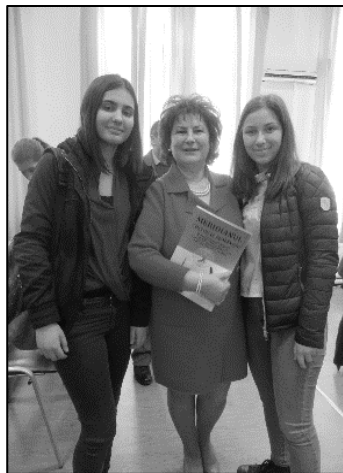

Comandorul de aviație, MIHAI BATOG BUJENIȚĂ, a vorbit despre misiunea deloc ușoară, dar cu multă noblețe sufletească, de a scrie o revistă, de a o lansa în paisprezece țări și ne-a invitat la ședințele Cenaclului “Păstorel”, invitație pe care o vom onora. „Onorat auditoriu ca să scoți o revistă trebuie să fii nebun. Unii din acei frumoși nebuni, nu prin ei înșiși ci prin faptele lor este domnul profesor. Ai de luptat cu tot felul de adversități, invidii, răutăți, tot ce umple paharul mâhnirii noastre, în această lume. Îți vor trebui bani ca să scoți revista, timp, muncă, asiduitate dar mai ales, niște oameni pe care să-i convingi, cei care fac parte din colegiile de redacție, pe care să-i convingi că tu vrei, poți și meriți. Ei bine, în acest sens domnul Marin a cucerit. E destul de dificil totuși să aduni un colectiv de oameni de valoare. Aici sunt și profesori doctori universitari și doctori în științe, oameni cu titluri, cu profesii deosebite cu toate onorurile pe care societatea le dă celui care produce ceva. Nu mă voi lăuda ce titluri am eu, pentru că sunt cu mult în urma domnului Marin, vă va spune el și o parte dintre ale lui sunt și ale mele. Nu uitați să râdeți. Râsul nu îngrașă, nu are E-uri, vă menține tonusul, vă menține înălțimea spirituală la care fiecare

dintre noi trebuie să fie. Ignorăm în bună măsură problemele care ne pot afecta. De aceea, eu, vă invit întotdeauna la Cenaclul nostru. În fiecare duminică, la ora 10, la Biblioteca Județeană. Ne-au venit niște moșnegi acolo și ne simțim ferice pentru că în primul rând comunicăm. Este foarte importantă comunicarea pe care am redus-o cu toții la eternul „like”, „share”. Oameni buni, comunicarea este între oameni, prin cuvânt, prin expresia figurii.” a spus Mihai Batog BUJENIȚĂ.

Au recitat, la manifestare, poetul VASILE LARCO și actorul EMIL GNATENCO, oameni de o sensibilitate de nedescris, dăruieți de Dumnezeu cu transmiterea mesajului poetic, rupt de realitatea cotidiană, mesaj care te înalță și transpune într-o lume mai bună. Vă mulțumim!

Printre alți participanți de seamă au fost poeta și pictorița Viorica Bordianu, soții Valentina și Valeriu Lupu și profesorul Mircea Varvara.

Eleva NAOMI RANGHIUC a citit din propriile creații. Pregătită de profesor Alina Fîntînaru, de la Școala gimnazială Ion Creangă din Iași ne-a făcut să vedem că misiunea de dascăl se împlinește dacă elevii noștri sunt receptivi, deschiși ideilor frumoase, ca Naomi.

Elevul PĂDURARIU ȘTEFAN RADU, pregătit de dna bibliotecară Oana Epure, de la Colegiul Tehnic “Gheorghe Asachi” a citit din propriile creații transpunându-și ideile prin care receptează lumea în care trăiește iar elevele Liceului “Mihai Eminescu”, COMANDATU CLEMENTINA și HRESTIC MARIA LUIZA au recitat din cel mai recent număr al revistei **MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC**.

Activitatea s-a încheiat cu elevul ALEXANDRU

URSACHE, pregătit de profesor CLAUDIA MARTINICĂ, care ne-a cântat și încântat cu un cântec românesc pe care regret că nu îl pot expune în aceste rânduri decât ca dăruire la cel mai mare potențial pe care îl poate avea un copil de 9 ani. Îl felicităm și sperăm să-l vedem pe marile scene ale orașului cât mai curând.

Cuvântul meu de mulțumire îi este adresat dlui director al Casei Corpului Didactic "Spiru Haret" Iași, SILVIU IORDACHE, pentru facilitarea întâlnirii unor generații diferite întru același scop: Dragostea pentru Limba Română!

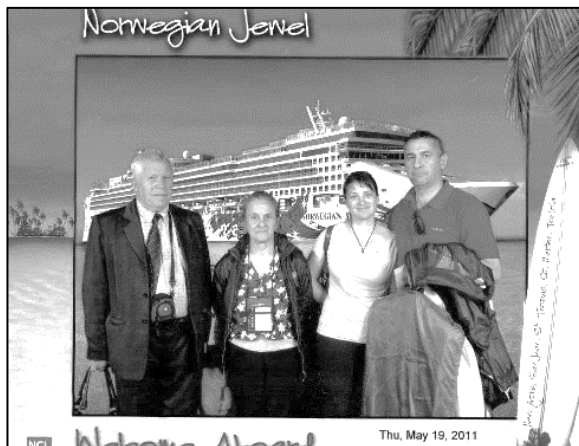
Vă mulțumim tuturor și urăm Revistei Internaționale **MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC** cât mai multe și frumoase numere!

A consemnat,
Prof. dr. Monica Luminița COZMEI"
Articol apărut în ziarul Meridianul
de joi 30 martie 2017

„Un om fără odihnă și fără astâmpăr, pe care l-am cunoscut în anii de după Revoluția din 1989, unul dintre cei condamnați să construiască.”
jurnalist, Alexandru Mironov,
scriitor, fost ministru
(„MARIN - 70”, Ed. PIM, Iași,
2011, p. 73)

14. Reprezentări internaționale, Depart. Tourrenne

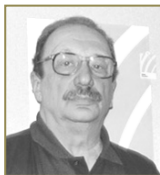

(Reprez. grupului de la Miclești, jud. Vaslui, interviu cu Prefectul, manifestare Cult. la Casa de cultură din Neuille Pompierre de lângă orașul Tour), Strassbourg (1999, cu grupul, primit de Secret.gen al Comisiei Europene, Marie Trautman, interviu și dîneu oferit în sala de festivități a Primăriei din Strassbourg) Budapesta (2 dec. 2001, Internaționala Ecologistă, președintele delegației ecologiste românești. Tratatative de 2 ore cu președintele ecologist german și Ministru de Externe, Ioscha Fischer, Hotel Budapesta), Montreal (Invitat al Televiziunii Canadiene), Chișinău (Participant-invitat la Congresul ecologiștilor de către președintele Ioan Dediu, Discuții ample la Ministerul Culturii cu Ion Ungureanu, Stabilirea legăturii cu Nicolae Dabija, președ. Uniunii Scriitorilor din Moldova, materiale de presă și protocoale semnate, Uniunea Ziariștilor din Balcani (Timișoara, printre inițiatori și primii semnatori), Transnistria (Tighina, Dubăsari, Soroca, în timpul luptelor declanșate după vizita lui Ion Iliescu și Adrian Năstase, urmate de autoproclamarea Independenței Republicii Transnistriene. Intervi cu președintele Igor Smirnov).

Relație de prietenie specială cu Președintele Republicii Moldova, Mircea Snegur de mai multe ori interviuat.

Filmări și transmisii în direct din 32 de țări. Recunoaștere internațională confirmată prin M.C.R., unde colaborează 176 de scriitori străini. Prezență activă în mediul VIRTUAL și în Cenaclul internațional Destine literare, Montreal. Membru ASRAN.

„Dumitru Marin, a avut prioritate în mass-media vasluiană, iar eu cred că și în cea din toată Moldova de dincoace și de dincolo de vremelnica graniță”

*prof. dr. Mihai Miron
Meridianul..., aprilie 2016*

15. Referințe:

- MARIN 70 - Volum omagial, 210 p. (2011);
- MARIN D. V. - Opera în câmpul critic și valoric, 202 p. (2013).
- Iordan Datcu - Dicționarul etnologilor români, Ed. SAECULUM I.O., București, 1998: MARIN, Dumitru V., pp. 65 - 66;
- Istoria Jurnalismului din România în date, Enciclopedie cronologică, ed. Polirom, Volum coordonat de Marian Petcu (pag. 514, 655, 902, 910, 930, 936, 945, 965 și 1002).
- Enciclopedia Personalităților din România, ed. a V-a, 2010, Hubners Who is Who, p. 790.
- Personalități băcăuane, vol. VII, Cornel Galben, 2014 pag. 142-149;
- Alte dicționare ale personalităților în județele Vaslui, Galați, Bacău, total 13. Alte reviste și ziare.
- Biblioteca județeană Vaslui: **Biobibliografie „DUMITRU V. MARIN la 70 de ani”** (2011);
- Biblioteca județeană Bacău - Catalog internațional - **Geografie spirituală; D.V.Marin.**
  - Vasile Ghica - „Nasc și la Tecuci oameni”. (Tecuci), Dicționar personalități (2008).
  - Monografia Popricani, jud. Iași - 18 noiembrie 2013.
  - MARIN D.V. CONTEMPORANUL NOSTRU (virtual, 2014).– 75 - D.V. MARIN (istorie - cultură - jurnalism), Volum omagial, ed. PIM, Iași, 2016.

- Uniunea Ziariștilor Profesioniști - **Dumitru V. Marin - Om, operă, prezență** - Ed. PIM, Iași, 2015 (92 pag. - reeditare 72 pag.).
- Uniunea Ziariștilor Profesioniști - **Operă și viață pentru Vaslui - România/ Dumitru V. Marin** - Ed. PIM, Iași, 2015 (52 pag.).
- B. Negoescu, (Benone Neagoe) **Tinerete fără bătrânețe**, Revista UZPR, nr.3/vară, 2016, p.25.
- **Supliment omagial literar – artistic, cu amici / La mulți ani, D.V.M -75, Pim,2016, 80 pag.**
- Articole omagiale și de analiză în Meridianul Iași-Vaslui-Bacău, în M.C.R., Deșteptarea - Bacău, BZI Iași.
- **C. Galben, Personalități băcăuane, DUMITRU V. MARIN**, Ateneu, nr.561, an 53, mai 2016, p.23, 2016
- **Ioan Dănilă, Limba ce-o vorbim...**, Deșteptarea, an XXVI, nr.7615/29.04.2016
- **Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău**, în multe ediții, începând cu 1996, 26 septembrie.
- Ion N. OPREA **Dumitru V. Marin, DVM, de la un timp DVMZ – 75**, Luceafărul, Anul 8 - 2016, 27 aprilie, 2016.
- Materiale omagiale în M.C.R, Meridianul și alte publicații.
- Constantin Chirica, **Măcărești**, file de istorie, ed..Samia, Iași, 2013, 248 pag.
- **111 Valori naționale pentru Vaslui**, Ed. PIM, Iași, 2019, 512 p.
- **Recorduri, recorduri, numai ...recordurile, pentru memoria istoriei**, pliant, 3000 ex.,2018.
- **Bătălia pentru Vaslui**, Edit. Pim, Iași, 2020, 740 pag.

„...prin grația netului l-am cunoscut pe domnul D.V.

Marin care în meseria mea de inginer este acronimul nelipsitului instrument Digital-Volt-Metru. În cazul editorului din Vaslui, electronica este înlocuită cu o vastă activitate intelectuală, publicistică, didactică, posturi de radio, Director

în presă etc... iată o biografie impresionantă și bogată la extrem.”

*Cu amicitie, Adrian GRAUENFELS,
ASILR – Israel*

●

Despre OPERA MAGNA I – II – III... (1 noiembrie 2020):

„Gigantic, titanic, magnific, istoric, cultural, justițiar, recunoscător, dăruitor, impunător, înălțător, grațios și sincer înțelept părinte, o adevărată horă românească!”

●

„Sunteți la înălțime! Ca de obicei, numere foarte bune. Se vede că munciți foarte mult.”

26 noiembrie 2020
Ben TODICĂ – Sydney, Australia

●

„Dragi prieteni, apare iarăși caruselul festiv al lui „Scriviamo...” (Să scriem), prieteni autori au colorat poezia cu o mie de nuanțe, întotdeauna sunt atât de mulți care își doresc să fie prezenți pe aceste pagini... La noi în Italia unde grupul trăiește, aceasta a devenit o întâlnire prestigioasă, atât de mulți, poate prea mulți, ar dori să-și pună semnătura sub poemele publicate! Se știe că acest lucru nu este posibil pentru toți deodată. Din nou mulțumim editorului pentru spațiul acordat, noi, din partea noastră, încercăm să oferim ce-i mai bun. O lectură plăcută! Ne veți citi atât în italiană, cât și în română. SCRIVIAMO se extinde cu fiecare zi mai mult. Vă îmbrățișez și pe curând.

Daniela STRACCAMORE – Italia, Scriviamo, Roma
(traducere în lb română: Rodi Vinau)
(M.C.R. nr.11/2017, p. 22)

●
„Stimate domnule profesor,

*Ce bucurie să vă vedem și să vă auzim
sâmbata trecută!*

*Și ce bucurie să primesc acest numar de
excepție al MERIDIANULUI CULTURAL
ROMÂNESC! Excepționala publicație, de înaltă
ținută culturală și mare complexitate.*

Felicitari din suflet!

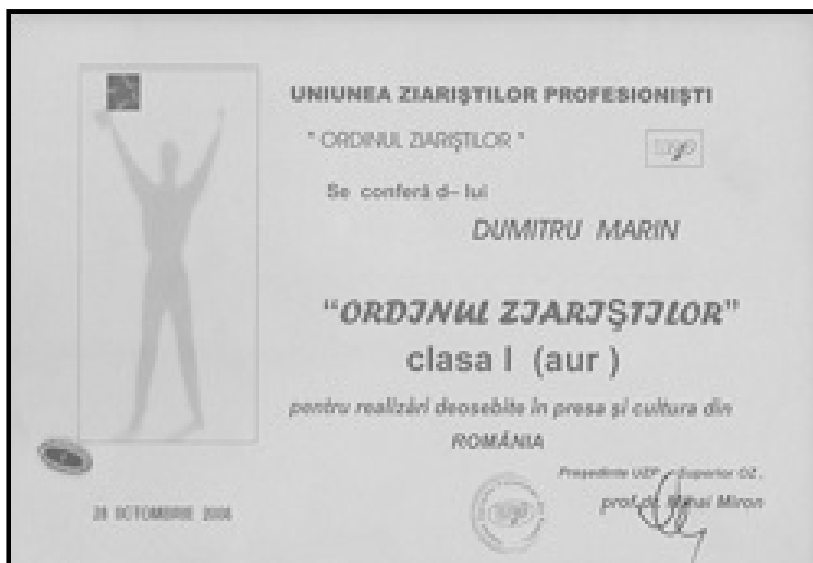
Când mai veniți pe la Montreal? Vă așteptăm cu drag.”

Toată stima,

**Alexandru CETĂȚEANU, Destine Literare,
2 noiembrie 2020, Cenaclu international.**

16. Distincții:

- Ordinul Ziariștilor „aur” de 2 ori, Cetățean de onoare
în 3 județe, Numeroase Diplome de Onoare și Excelență,
oficiale și pentru merite sau participare.

– Diplome de onoare, conferite de Primăria Bârlad. Numeroase alte Primării din Moldova, Consiliul județean Vaslui și diverse culte religioase.

Primul Cetățean de onoare al comunei **Podu-Turcului, județul Bacău** (29 martie 2011); Cetățean de onoare al comunei **Prisăcani, județul Iași** (24 august 2014); Cetățean de onoare al comunei **Țepu, județul Galați** (30 septembrie 2014).

– Membru al *Ligii*

Scriitorilor din România, și *Uniunii Ziaristilor Profesioniști din România*.

Stimate coleg, Profesor dr. Dumitru V. MARIN

Felicitări! În unanimitate, membrii Comitetului Executiv au votat pentru primirea dumneavoastră în ASRAN.

Bine ați venit în Asociația Scriitorilor Români din America de Nord. Va dorim succes în activitatea dumneavoastră.

PREȘEDINTE ASRAN,

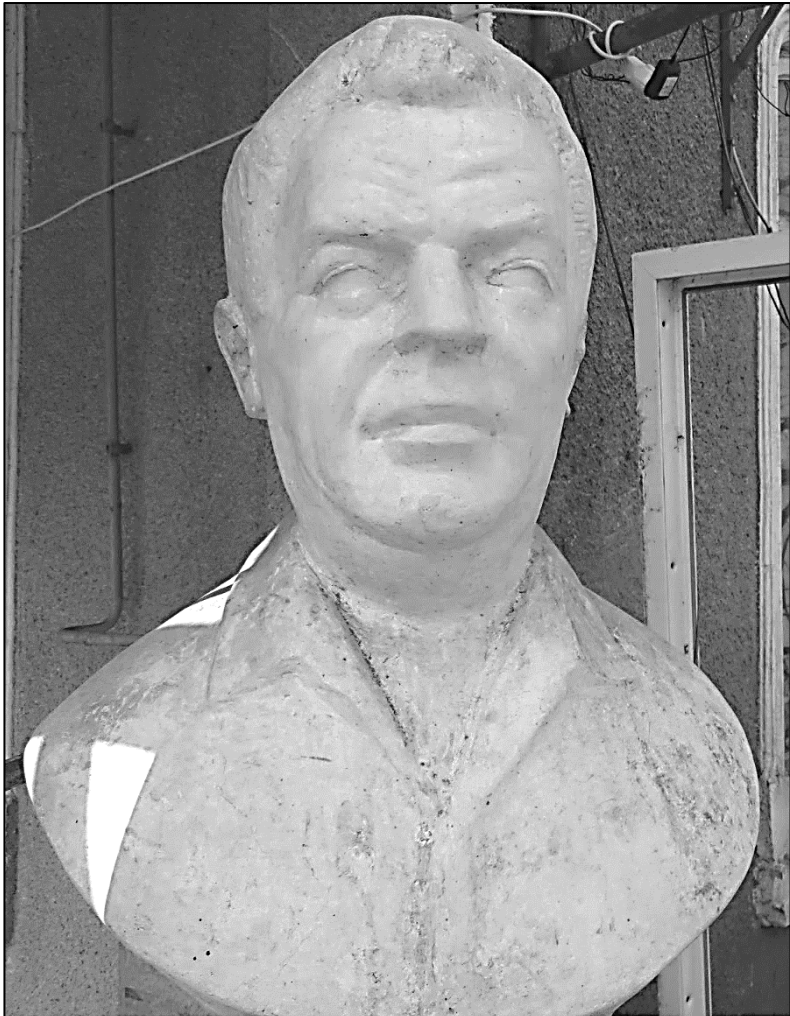
Alex Cetateanu

„Dăruit, generos, autoritar cu măsură, iertător, învățător a condus cu bine „barca”, s-a descurcat, a reușit să-și pună copiii pe picioare. Adeseori gândindu-mă la copiii mei, îmi doresc să aibă un tată cum am avut și eu. Nu e puțin lucru să transformi copilul în matur și probabil ca până la urmă asta e cea mai mare realizare a unui individ în plan personal. Eu cred că el a reușit și în privința asta.[...]

*Av. Daniel Marin - Cernat,
(intemeietor TVV și „Unison Radio”, fiul mijlociu,
București, 29.03.2011
(„MARIN - 70”, Ed. PIM, Iași, 2011, p. 98)*

FILM: „A fost sau n-a fost” (filmul lui Corneliu Porumboiu, consacrat lui D.V.M., an 2006), premiat la Cannes ș.a., ș.a.î

D.V. MARIN / 28.04.1941
Profesor, etnolog, JURNALIST,
romancier, istoric, monografist, promotor
in cultură, sport, politică, media.
Triplu RECORDMAN mondial.
Lumină revărsată in lume: 51 de cărți,
ziare, reviste, televiziune, RADIO;
UNUL CONTRA MULTORA.

DUMITRU V. MARIN
(Prof.dr.)

OPERA MAGNA 1
(Folcloristică)
TUDOR PAMFILE
și
Revista **ION CREANGĂ**
EDIȚIA a II-a
Cu comentarii și adăugiri după 22 de ani

PAMFILE – MARIN: Destine istorice

Considerații privind cântecul popular... (1975)

Eseuri și articole

Editura PIM
Iași, 2020

DUMITRU V. MARIN
(Prof.dr.)

OPERA MAGNA 2

ZĂPADA PE FLORI DE CIRES
(roman)

Alte scrieri

Editura PIM
Iași, 2020

DUMITRU V. MARIN
(Prof.dr.)

OPERA MAGNA 3

(CONTRIBUȚII DE LIDER CULTURAL)

Articole de fond din M.C.R.

Editoriale din ziar, 2020

Editura PIM
Iași, 2020

DUMITRU V. MARIN
(Prof.dr.)

DE LA CEAUȘESCU LA... IOHANNIS
– Istoric în oglindă afectivă –

Interviuri-unice, reportaje și mărturii istorice

OPERA MAGNA 4

Editura PIM
Iași, 2021

DUMITRU V. MARIN
(Prof.dr.)

REPORTAJE ȘI EDITORIALE

OPERA MAGNA 5

Reportaje adeseori, editoriale comentate:
– Reportaje pentru neamurile, editoriale pentru istorie;
– Momente dintr-o istorie a oligarhiei timpului nostru;
– Unul contra multora într-o istorie ca totuși altfel;
– Dovadă de izbire peste timp;
– Valoarea și al lui într-un prim plan social-cultural;
– 1000 de pagini ca mărturie pentru viitor;
– Jurnalistice și culturale dintr-un timp al prefăcătorilor;
– Măsurare de așteptare... un viitor tăcut.

Editura PIM
Iași, 2021

DUMITRU V. MARIN
(Prof.dr.)

OPERA MAGNA 6

UN OM ÎN OGLINZI ALE TIMPULUI:
D.V. MARIN
sau
UNUL CONTRA MULTORA
Cartea nr. 52

Editura PIM
Iași, 2021

DUMITRU V. MARIN
(Prof.dr.)

**ISTORIE NAȚIONALĂ ȘI LOCALĂ
UNICE REALIZĂRI JURNALISTICE**

OPERA MAGNA 7

– JALE ȘI EROISM ROVĂNEȘC LA COTUL DONULUI... ȘI DUPĂ!
– TV – 25
– INVĂȚĂMÂNT ȘI MERIT VASLUIAN

Editura PIM
Iași, 2022

ICONOGRAFIE

Dumitru V. MARIN
Anul de debut
03.10.1957, Cl. a IX-a

TVV – Prima emisiune
24 decembrie 1990

Dumitru V. MARIN
03.08.1999

Dumitru V. MARIN
Văzut de Gheorghe Alupoaei

**În fața lui Francois Mitterand –
18 febr. 1991, Iași**

**30 aug. 1991,
Rep. Moldova - Chișinău,
Interviu cu preș. Mircea Snegur**

**Cu preș. Ion Iliescu,
1990, la Vălenii de Munte**

**Nov. 1996 –
Prima vizită a președintelui
Emil Constantinescu**

**Vaslui, mai 2004 - cu președintele
Emil Constantinescu**

**Dumitru V. Marin, Emil
Constantinescu, Dan Albescu
2 mai 2004, Vaslui, în atmosfera
electorală**

**Interviu cu Ion Rațiu,
la Vaslui, 1992**

**D.V. Marin - Traian Băsescu
În acțiune... în campanie electorală
noiembrie 2004**

**Octombrie 2007, Vaslui –
interviu cu Teodor Stoiloian,
președinte PD-L**

**2008, Primul ministru
Călin Popescu Țăriceanu,
în direct la TVV**

**Cu Jonathan Scheele,
în Studioul TV Vaslui,
15 nov. 2005**

**Interviu cu poeta Ana
Blandiana – 10 martie 1994**

Dumitru V. Marin și Primul ministru Nicolae Văcăroiu - 1992

2009, Interviu cu ministrul Economiei, Varujan Vosganian

martie 1992 – cu scriitorul Mircea Radu Iacoban

1992 - Cu Stela Popescu și Alexandru Arșinel

Cu primul ministru, Adrian Năstase în Studioul TV Vaslui, 2004

sept. 1993 - Interviu cu Anghel Rugină, somităte internațională

2009 - Interviu cu cântăreața
Matilda Pascal Cojocărița

2 iunie 2007, Vaslui - Cu Prințesa
Margareta și Prințul consort Radu Duđa

9 iulie 2007, Todirești - Vaslui - Interviu cu
Mitropolitul Ardealului, ÎPS Laurențiu Streza

2009 - intervii cu președintele CJ
Vaslui, Vasile Mihalachi

INTERNATIONAL PRESS CARD
CARTE INTERNAȚIONALĂ DE ZIARIST
 Nr: 2585
 The Union of Professional Journalists
 from ROMANIA
 Uniunea Ziaristilor Profesioniști

PRESS

Name, surname   Nume, prenume

MARIN DUMITRU
 is a professional journalist
 Este ziarist(ă) profesionist(ă)

Profesiunea: Ziarist
 Profesor: Mihai Mircea

ROMANIA
 MINISTERUL PĂRĂM
 DOMINIUL JUDEȚĂN

Legislație nr. 25

Denumire: **MARIN DUMITRU**

Funcție: **CONSILIER JUDEȚĂN**

Număr: **7**

1992

"S.C. GIVINTEL TR-IA SRII.
 STUDIOUL DE TELEVIZIUNE ȘI RADIO VASLUI
 Strada Ștefan cel Mare nr. 32
 Telefax: 0317592; Telefon: 0312923

Nr. **60**

D. (nume) **MARIN DUMITRU**

Funcția **DIRECTOR**

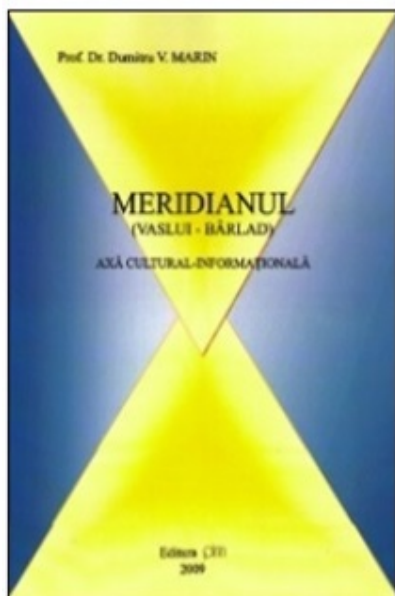
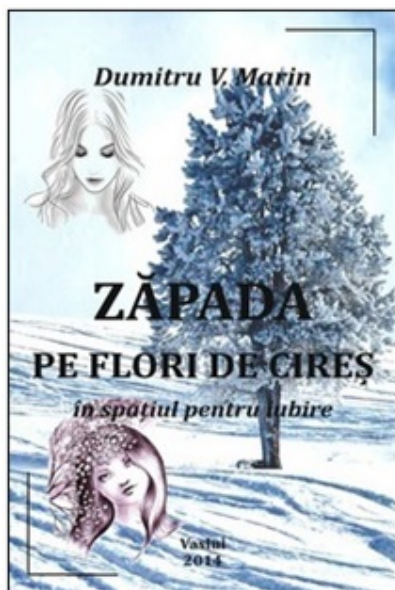
La **STUDIUL TV VASLUI**

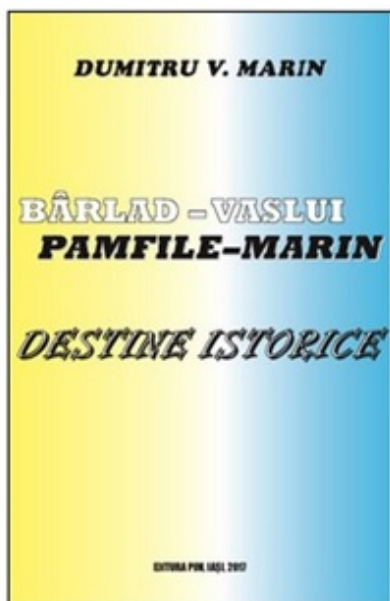
Data emitării **12.1994**

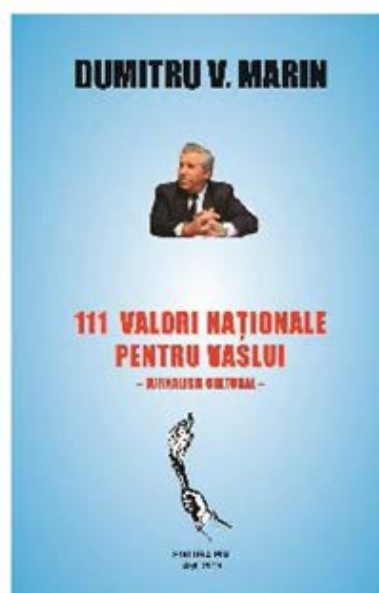
DIRECTOR

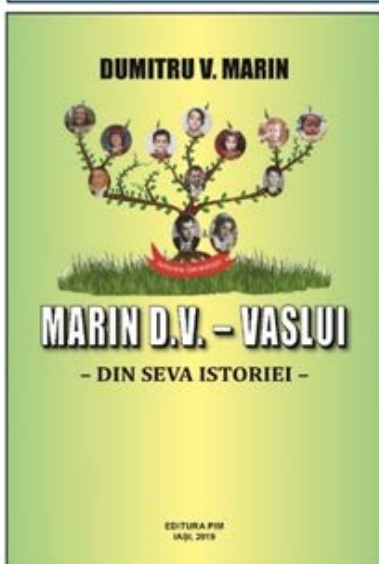
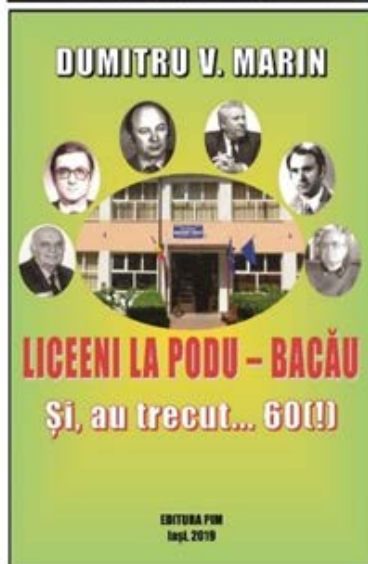
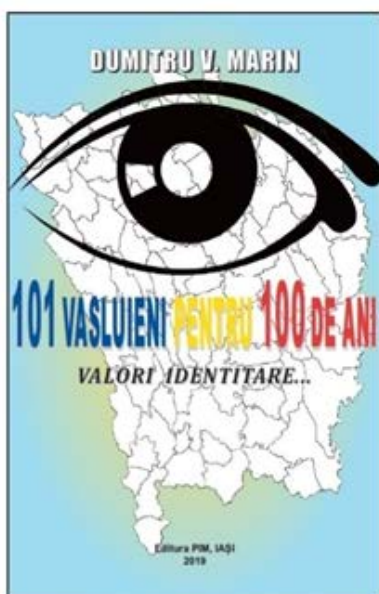

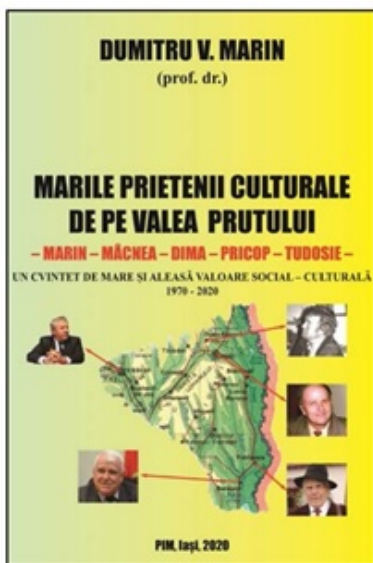
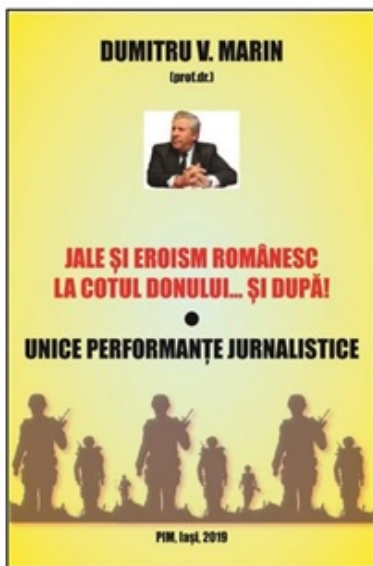

Uniunea Ziaristilor Profesioniști
din România
Filiala Vaslui

**Operă și viață pentru Vaslui - România
Dumitru V. MARIN**

Marin este un distinsul scriitor Vaslui - Iași - Bacău - București sau Klușova - Iașiul, Londra - Moscova, capabil să fie deosebit de performant ca manager, reporter, reporter în condițiile unei revoluții, scriitor, scenarist, reporter și de altfel autor dintr-o literatură publică, care de fapt și în actuală timp reprezintă o ființă. Dumitru V. Marin și se propune să se realizeze în viața sa, dezvoltând ceea ce este, în viață!

(„MARIN 70”)

©2020 CRI

Uniunea Ziaristilor Profesioniști
din România
Filiala Vaslui

**Dumitru V. MARIN - Zeletin
- Om, operă, prezență - (II)**

Marin este un distinsul scriitor Vaslui - Iași - Bacău - București sau Klușova - Iașiul, Londra - Moscova, capabil să fie deosebit de performant ca manager, reporter, reporter în condițiile unei revoluții, scriitor, scenarist, reporter și de altfel autor dintr-o literatură publică, care de fapt și în actuală timp reprezintă o ființă. Dumitru V. Marin și se propune să se realizeze în viața sa, dezvoltând ceea ce este, în viață!

(„MARIN 70”)

Uniunea Ziaristilor Profesioniști
din România
The Union of Professional Journalists
in Romania

**DISTINCȚIA
CREDINȚĂ ȘI LOIALITATE**

se acordă
Domnului prof. dr. **Dumitru V. Marin**
Director General al grupului de presă CVINTET TE-RA - Vaslui
pentru devotăunea, perseverența, străduința
și puterea de a slăji actul jurnalistic și publicistic,
de-a lungul unei bogate cariere

București, 14 octombrie 2019

Doru Zăru Găeșin
Președinte UZPR

Despre D.V.M. și opera sa:

„O operă pentru un timp și o ilustrare a unui mediu unic, viața care pulsează în editoriale, în cărțile sale și în filmul lui Porumboiu... un învingător prin muncă, merite naționale prin activitatea politică, autoritate morală, recunoscută. Afirm că a avut harul de A FACE!”

**Prof. Univ. Dr. Emil Constantinescu,
Președintele României, 1996 – 2000**

DIN PRESA TIMPULUI:

Cu toată siguranța: D.V. Marin este cel mai mare jurnalist vasluian din toate timpurile, pentru că:

1. Are o longevitate activă de excepție, peste 64 de ani în presă (debut: Steagul Roșu, 1957);

2. A realizat singurul grup de presă, simultan cu Televiziune, Radio (2 posturi), ziar **Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău** și revista internațională **MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC**, aceasta, doar după 7 ani, în 28 de numere, având peste 803 colaboratori din toată lumea;

3. A publicat 54 de cărți/56/, în mare majoritate de istorie culturală, a ridicat monumentele „**77... Noduri culturale și semne amicale**”, Iași, 2018, 398 pag. și „**101 vasluieni...**”; **Bătălia pentru Vaslui...Iași**, Pim, 2020, 740 pag., **Reportaje și editoriale**, Iași, Pim, 2021, 702 pag. **Opera magna 1 – 7.**

4. A reușit 3 recorduri mondiale, interviuri cu 9 (+ Johannis) șefi de stat, 16 prim miniștri, revistă dinspre jurnalismul cultural (difuzată în 4 continente, 32 de țări), la care se adaugă interviuri cu Papa Ioan Paul al II-lea, Înalte fețe bisericești, în frunte cu patriarhii Teoctist, Daniel, mitropoliți, episcopi, preoți. Ar trebui să se adauge sutele de manifestări cu public din județele Moldovei, Simpozioanele naționale „**Omagiu cărții și culturii vasluiene**” și multe altele (v. Pliantul „**Recorduri, Recorduri, Recorduri... numai recordurile, cica 10.000 ex.**);

5. A realizat o veritabilă școală de presă (când așa ceva nu exista) pentru că peste 500 de persoane au învățat câte ceva la noi (vârfuri: Pârvoiu, Sîmpetru, Striblea), tot ce există în județ s-a școlit aici;

6. A fost un actor politic important în județul Vaslui, timp de 30 de ani șef de partid-ecologist, în variante și perioade, candidat la Primărie, Consiliul Județean, Parlament (ambele camere);

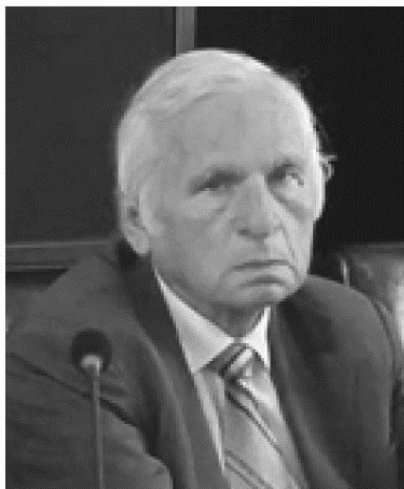
7. A fost cumpătat și în deplină legalitate om de afaceri, spune că „nu sunt bogat dar nu sunt sărac”;

8. A întreținut atmosferă și relații afectiv-culturale cu peste 1080 de personalități din țară și de peste hotare (vezi, vol. „**111 valori naționale dintr-un secol pentru Vaslui – Jurnalism cultural**” (2019, 512 p.), mai ales după 1990, când a înființat primul post privat de televiziune din România, Licența 001/TV. „Pe mulți i-am făcut eu oameni, pe foarte mulți i-am ajutat și stimulat cu imaginea TV – radio – presă scrisă, să devină ceea ce sunt în 2022.”

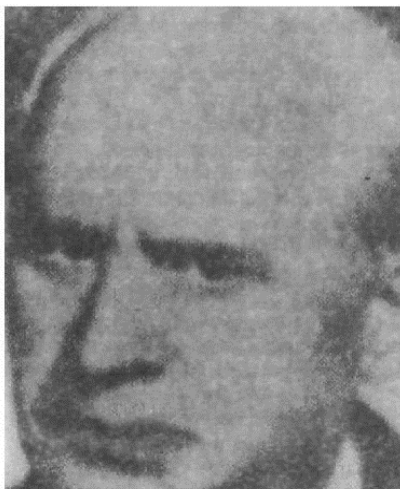
9. Singurul „Mecena” pentru cultură din județul Vaslui;

10. Are destui dușmani care să-l denigreze, inclusiv pentru emblema județului Vaslui, „**101 vasluieni pentru 100 de ani**” (Iași, 2019, 404 pag.), ori **111 valori naționale pentru Vaslui**, Iași, Pim, 2019, 512 pag., **Jale și eroism românesc la Cotu Donului... și după(!)**, Iași, Pim, 2020, 305 p., **Opera magna (folcloristica1)**, Pim Iași, 2020, 614 p., **Bătălia pentru Vaslui**, Pim, Iași, 2020, 740 de pagini, Marin 80, **Reportaje și Editoriale**, 702 p., **Opera Magna 1-7**, ș.a.

„LUMEA” LUI MARIN:

Prof. Univ. Dr. Alexandru IONESCU
București

Prof. Univ. Dr. Adrian FOCHI
Folclorist – București

Prof. Dr. Ing. Avram D. TUDOSIE
Academician A.O.Ș.R – Huși

Dr. în medicină Valeriu LUPU
Exeget – Vaslui

Prof. Ion Gh. PRICOP
Poet, scriitor – Duda Epureni, Vaslui

Prof. Costin CLIT
Istoric – Huși, Vaslui

Cmdr. Mihai BATOG-BUJENIȚĂ
Scriitor, epigramist – Iași

Prof. Univ. Dr. Ovidiu PAPANIMA
Folclorist – București

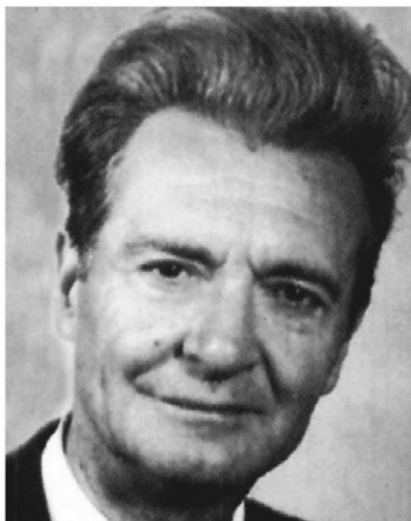

Prof. Dr. Docent Mihai POP
Academician – București

Gabriela Ana BALAN
Poetă – Bârlad

Prof. Univ. Dr. Vasile ADĂSCĂLIȚEI
Folclorist – Iași

Prof. Dr. Vicu MERLAN
Istoric – Huși, Vaslui

Georg BARTH
Ziarist – Passau, Germania

Ben TODICĂ
Ziarist, redactor emisiuni în limba
română Sydney, Australia

Ștefan RACOVITZĂ
Jurnalist – Geneva, Elveția

George FILIP
Poet – Montreal Canada

Prof. Dr. Theodor CODREANU
Critic literar – Huși, Vaslui

Publicație în limba de leu... Citește Meridianul și pe net la www.tv.ro!

Meridianul
Iași - Vaslui - Bacău

Siguranța Grup de Presă din Iași

DE SĂRBĂTOARE...

AVERTISMENT: numerele de pe 8, 22, 29 aprilie vor fi dedicate unei sărbători unice, pentru că numai o dată cu pas împiedicăm 90 de ani. Cred că merită. Va lua pe toți martorii.

... Ca sărăcie, muncă, poartă un chip mairano, cu siguranță și noi elemente de valoare din timpul celor 51 de ani de când m-am înrolat în sprâzina culturii, învățămîntului, presii vicioșene.

Motivație: într-o bună tradiție provincială, celor care reușesc în plan local național și internațional îl se dă la cap cu toată necruțarea: a) în deplină practică de tip comunist, scrierilor face cariera, tot va fi numit, discreditat, minimizat... b) chiar și cei cu ceva opere ca să nu se strice cu multitudine aliate în poziții profitabile (ca la Muzeu, de pildă), se fac a nu ști despre realizările de excepție ale unuia numit D.N. Marin. Și, cum nu era sperat, dar... se simțeau c) posibilități oficialități a ascendența mare personalitate jurnalistică nu există, mai ales că a mai criticat pe unii și pe alții. Pot că vedea ceva peste puterile lor de înțelegere? Ei Da anii mulți disocumul comunistă mă ochetăz și mi îndepărtăză pretenții cu amestecări sau folosau materiale. N-am intrat în gheumul lor de vicim nedeprinsă la muncă, dar cu spor la (și-a îngustului) râmă, dăc, omul contra mullora.

Realități literare culturale literare: în cel deșpanat am, la căsă ară, promie, viclenie an, dacă as fi greși cu ceva... mă infundau știa de mult. Așa că:

- Am împuștat în lume (nu numai la Vaslui, de unde puteam pleca de multe ori și cu mari avantaje literare) cultură, stilul, jurnalism, omiește chiar dacă m-au denigrat, ferat, injurati. Pe cei mai mari dușmani ai mei din presă laun tenai eu, cu grupul mea de presă frecvență de peste 500 de timări.

- Raportez tuturor că la împlinirea celor 90 de ani, tipăresc 50 (chiar 51) de cărți, în afară de revista internațională, ziar, TVV.

Continuare la pagina 2

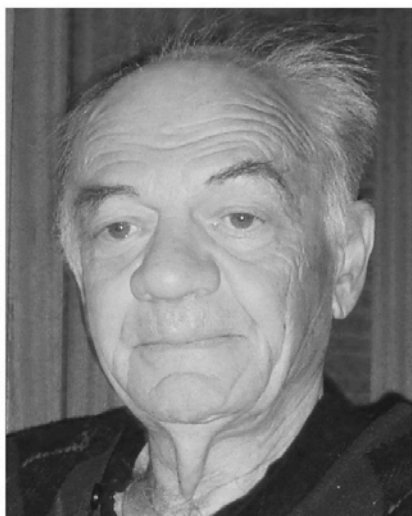
Prof. Dr. Laurențiu CHIRIAC
Istoric – Vaslui

Cătălin ȘIMPETRU
Ziarist, tehnoredactor – Vaslui

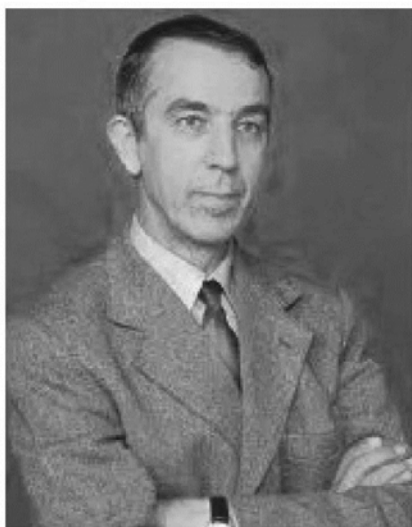
Ing. Mihai CABA
Scriitor – Iași

Eugen DEUTSCH
Scriitor – Iași

Ing. Dr. Dumitru BRĂNEANU
Scriitor, Președinte USR Bacău – Bacău

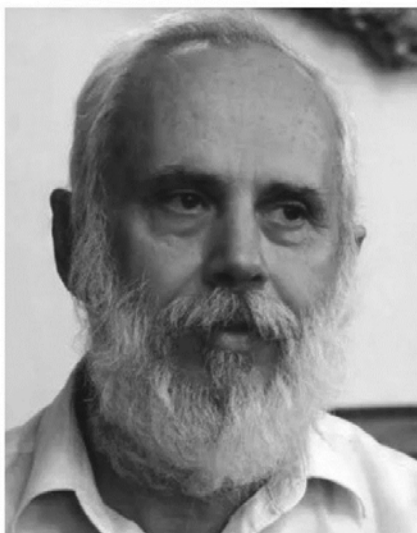
Prof. Univ. Dr. Ioan DĂNILĂ
Univ. Bacău, membru USR – Bacău

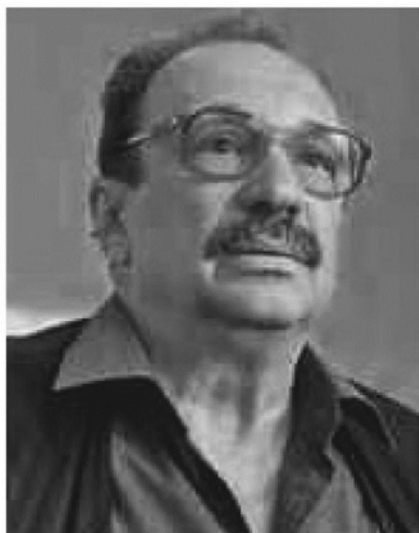
Doru Dinu GLĂVAN
Președinte UZPR – București

Prof. Univ. Dr. Daniela GÎFU
Membru USR, jurnalistă – Iași

Cornel GALBEN
Scriitor, monografist – Bacău

Prof. Univ. Dr. Mihai MIRON
Membru USR, ziarist – București

LUMEA CEA MICĂ

Ștefan Alexandru MARIN
n. 2008

Ana Iulia MARIN
n. 2008

Eva Maria MARIN
n. 2011

Vlad Ioan MARIN
n. 2012

Rareș MARIN
n. 2018

Vasluiul văzut de sus!
Sursa foto: facebook.com Orasul Vaslui

**Sediul redacției Revistei, a Ziarului, a Radioului și
a TVV online.**
Str. Frunzelor, nr. 2, Vaslui – România.

*„Eu sunt omul muncii mele
imposibil de egalat vreodată.”*

(D.V.M.)

Cum ușor se vede, eu sunt în Istoria presei (9 nominalizări în Enciclopedia presei românești, 2012), 13 dicționare din 4 județe, în Dicționarul etnologilor români, în Istoria folcloristicii, în Istoria Vasluiului, etc. Nu lipsesc nici din propria mea operă.

REZUMAT

O carte izvorâtă din nevoia comunicării reale, concrete, palpabile, pentru un adevăr istoric. Din năduf și of, generate de oculă contemporană impusă de oficialitățile județului, nemulțumite de independența de spirit și faptă a profesorului.

Amintirile duioase despre începuturile cultural-edilitare într-un județ nou format după 16 februarie 1968 (noua reformă administrativă), se îmbină cu evocări menite să rămână unice, autorul fiind un adevărat decan de vârstă al momentului 2022.

Impusă de nevoia înfruntării obstrucției și izolării de către regimul post-comunistoid cu „frica neagră” promovată cu obstinență, cartea de față este o altă mărturie pentru istoria acestor locuri, bolnave de hemoragia materiei cenușii și spiritul provincial-pernicios (oarecum specific unor astfel de zone). Dimitrie Cantemir lăsa informații despre atitudini neospitaliere ale vasluienilor, vizibile și astăzi.

Orașul s-a construit din temelii, dar nu și viața spirituală. ÎNCĂ. Un martor în timp ca D.V.M. ar trebui valorificat și nu izolat, sabotat sau distrus, pentru că el însuși s-a impus ca unul contra multora în peste 5 decenii de producție spirituală.

Noua cultură existențială nu mai are nevoie de vechea bază culturală dintr-o perioadă istorică?

SUMMARY

A book born from the need for real, concrete, tangible communication for a historical truth. From nonsense and nonsense, generated by the contemporary occultation imposed by the county officials, dissatisfied with the teacher's independence of spirit and deed.

The fond memories of the cultural-developmental beginnings in a newly formed county after February 16, 1968 (the new administrative reform), combine with evocations intended to remain unique, the author being a real dean of the age of the 2022 moment.

Forced by the need to face the obstruction and isolation of the post-communist regime with the obstinately promoted "black fear", the present book is another testimony to the history of these places, sick with the hemorrhage of gray matter and the provincial-pernicious spirit (somewhat specific to such places areas). Dimitrie Cantemir left information about the inhospitable attitudes of the people of Vaslui, still visible today.

The city was built from the ground up, but not the spiritual life. YET. A witness in time as D.V.M. it should be harnessed and not isolated, sabotaged or destroyed, because he himself has established himself as one against many in over 5 decades of spiritual production.

Does the new existential culture no longer need the old cultural base from a historical period?

SOMMAIRE

Un livre né du besoin de communication réelle, concrète, tangible d'une vérité historique. Du non-sens et du non-sens, généré par l'occultation contemporaine imposée par les responsables du comté, mécontents de l'indépendance d'esprit et d'action de l'enseignant.

Les bons souvenirs des débuts de développement culturel dans un comté nouvellement formé après le 16 février 1968 (la nouvelle réforme administrative), se combinent avec des évocations destinées à rester uniques, l'auteur étant un véritable doyen de l'âge du moment 2022.

Forcé par la nécessité de faire face à l'obstruction et à l'isolement du régime post-communiste avec la "peur noire" obstinément promue, le présent livre est un autre témoignage de l'histoire de ces lieux, malades de l'hémorragie de la matière grise et du provincial-pernicieux esprit (un peu spécifique à ce genre de lieux). Dimitrie Cantemir a laissé des informations sur les attitudes inhospitalières des habitants de Vaslui, encore visibles aujourd'hui.

La ville a été construite à partir de zéro, mais pas la vie spirituelle. ENCORE. Un témoin dans le temps comme D.V.M. il devrait être exploité et non isolé, saboté ou détruit, car lui-même s'est imposé comme un contre plusieurs en plus de 5 décennies de production spirituelle.

La nouvelle culture existentielle n'a-t-elle plus besoin de l'ancienne base culturelle d'une période historique?

RIEPILOGO

Un libro nato dall'esigenza di una comunicazione vera, concreta, tangibile per una verità storica. Dalle sciocchezze e dalle sciocchezze, generate dall'occultazione contemporanea imposta dai funzionari della contea, insoddisfatti dell'indipendenza di spirito e di azione dell'insegnante.

I bei ricordi degli inizi culturale-evolutivi in una contea di nuova formazione dopo il 16 febbraio 1968 (la nuova riforma amministrativa), si uniscono a evocazioni destinate a rimanere uniche, essendo l'autore un vero decano dell'era del momento 2022.

Costretto dalla necessità di affrontare l'ostruzione e l'isolamento del regime post-comunista con l'ostinatamente promossa "paura nera", il presente libro è un'altra testimonianza della storia di questi luoghi, malati dell'emorragia della materia grigia e del provinciale-pernicioso spirito (in qualche modo specifico per tali aree di luoghi). Dimitrie Cantemir ha lasciato informazioni sugli atteggiamenti inospitali della gente di Vaslui, visibili ancora oggi.

La città è stata costruita da zero, ma non la vita spirituale. ANCORA. Un testimone nel tempo come D.V.M. va imbrigliato e non isolato, sabotato o distrutto, perché lui stesso si è affermato uno contro tanti in oltre 5 decenni di produzione spirituale.

La nuova cultura esistenziale non ha più bisogno della vecchia base culturale di un periodo storico?

**Un portret pentru istorie:
D.V.M. văzut de Gheorghe Alupoaei**

Cuprins

„INTRODUCERE?” 5

Partea I

50... CASA DE CULTURĂ VASLUI... 50 (Amintiri... duioase) 9

    Importanța acestei instituții 33

    Sărbătorirea... la 30 de ani! 38

Personalități de merit pentru această perioadă: Riguroasă selecție 41

Iată dintre „contributorii cul-turali” ai generației: 42

    1. Dumitru Jijie 42

    2. Dumitru V. Marin 49

    3. Dan Ravaru.....59

    4. Emil Rășcanu.....61

    5. Ștefan Șerban 63

Ș.A.....Er

oare! Marcaj în document nedefinit.

    a) Valentina Teclici – Huși 69

    b) Valeriu Lupu – Vaslui 76

    c) Viorica Ghenghea – Bârlad 83

50 de ani – Pași peste timp..... 91

O carte, eforturi, subminare..... 93

„Sunt ultimul la cuvânt dar... primul în cultura locală” 95

Îngrijitorul... lingăreț 97

PARTEA II 9... 19... 39... M DIN LUPTA VIEȚII Contribuții culturale fundamentale 101

(1) 103

    A. D. V. Marin – Recunoaștere internațională:.....103

    B. 19 contribuții de nivel național.....104

    C. 39 de mari realizări social-culturale fundamentale în Județul Vaslui.....107

(2) ARTICOLE... 115

Eu și Festivalul Umorului – File de istorie culturală... ..	115
Festivalul umorului... ca stagiune teatrală temporară.....	122
Stagiune teatrală temporară la Vaslui, Festival al umorului trunchiat în comuna Pădureni	126
Presă democratică pentru credință și... Episcopie	131
Festivalul... Fanfarelor.....	136
PARTEA III EXEMPLIFICĂRI, ARTICOLE ȘI PRECIZĂRI.....	143
Vaslui, centru cultural omagiat național și internațional / Dar nu și de primarul inginer... ..	144
Ediția a VIII-a Raport public	148
Reacții după simpozin.....	163
Simpozion național la Vaslui: „Vasluiul în presă” O zi a presei vasluiene.....	163
Consfătuirea UZPR de la Constanța	167
Articole din ultimele luni	169
Moraru-i primaru cu mintea ca mararu.....	169
O notiță despre Muzeul care și-a pierdut... MUZA!!!	170
„Alarmă” la Muzeul Județean Vaslui	171
Bate vânt de primăvară... ..	173
PARTEA IV DESPRE OM ȘI OPERĂ	175
PARTEA V ADDENDA.....	187
OPERA – TABLOU SINTETIC – Dumitru V. MARIN	189
ICONOGRAFIE.....	217
Din presa timpului.....	229
„LUMEA” LUI MARIN:.....	231
REZUMATE.....	241
CUPRINS.....	247

*„Libertatea costă așa de scump încât cei
mai mulți și-o vând tare ieftin.”*

D.V.M.

- Mii de articole, editoriale, reportaje sau contribuții științifice, în zeci de publicații, debut 1958;
- Deschizător de drumuri... și îndrumător în presa locală și moldoveană;
- Director și editor de reviste: 1. *ONYX* (Revistă de literatură, civilizație și atitudine, Anul III, nr. 11 - 12 (27 - 28) - nov. - dec. 2014); 2. *Meridianul Cultural Românesc* (Revistă trimestrială, 2015→).
- Editor: *Vlăstarul* (1990), *Teleradioeveniment* (1993), *Meridianul* (1996 →).

Operă tipărită (selecții):

- Considerații privind cântecul popular... (1974) – studiu etnologic
- Basme de Tudor Pamfile, ediție îngrijită de D.V.M., editura Junimea, Iași (1976)
- Evoluția învățământului vasluian până în 1859 (1980)

- Istoria învățământului

- Liceul „M. Kogălniceanu”, monografie la Centenar (1990)

- Tudor Pamfile și revista „Ion Creangă” – istorie etnofolclorică. 294 p. (1998)

- Unison Radio Vaslui continuă... – prezentare media (2000)

- TV.V – 15... explozia – „Cronica locului, jurnal intim...”, 556 p. (2006)

- Zăpada pe flori de cireș – roman – 274 p. (1999). Ediția a II-a (2014)

- Meridianul – O istorie a presei locale și a Curentului Cultural Informațional, 416 p. (2009)

- Festivalul Național al Umorului „Constantin Tănase” – istorie culturală – 218 p. (2010)

- TV. V – Vaslui – România – Europa – filă de istorie, presă și cultură – 256 p. (2011)

- Giurgioana – Bacău, Sat – Biserică... – monografie, 169 p. (2011)

- Editoriale valabile din vremuri regretabile – culegere – 258 p. (2013)

- Cu Eminescu, dascăl de suflet – Studii și adnotări istorico-literare, 172 p. (2013)

- Marin D.V. – Opera în câmpul critic și valoric – (Th. Codreanu, C.D. Zeletin, N. Constantinescu etc.) – opinii, editoriale – 202 p. (2013)

- „Spirale” internaționale – Vasluieni pe spite din roata istoriei – reportaje și interpretări – 208 p. (2013)

- Primarii, ca niște oameni acolo, și ei – Jud. Iași – 338 p. (2014)

- Ceașescu – ... – Băsescu, Mitterand – Snegur – Iliescu, Lucinski – Constantinescu – Regele

Mihai I (evocări de reporter), Ed. PIM, Iași, 2014, 188 p.

- Prima clasă.../ Personalități de pe Valea Zeletinului, Ed. PIM, Iași, 331 p. (2014)

- Marin D.V. contemporanul nostru (virtual, 2014)

- 25 – TV. V – Istorie și cultură, Ed. PIM, Iași, 154 p. (2016)

- Învățământ și merit vasluian (eșantion din învățământul românesc) (I), Ed. PIM, Iași, 154 p. (2016)

- 77 – D.V. Marin (istorie – cultură – jurnalism) – Volum omagial –, Ed. PIM, Iași, 168 p. (2016)

- Viata „pe portative”... în 16 note, Ed. PIM, Iași, 78 p. (2017)

- Bârlad – Vaslui/Pamfile – Marin/Destine istorice, Ed. PIM, Iași, 156 p. (2017)

- ...77 Noduri culturale și semne amicale, Ed. PIM, Iași, 397 p. (2018)

- Editoriale, articole, eseuri Ed. PIM, Iași, 184 p (2018)

- 101 Vasluieni pentru 100 de ani, Ed. PIM, Iași, 402 p. (2019)

- Liceeni la Podu – Bacău, Ed. PIM, Iași, 204 p. (2019)

- Marin D.V. – Vaslui – Din seva istoriei –, Ed. PIM, Iași, 160 p. (2019)

- 111 Valori naționale pentru Vaslui – Ed. PIM, Iași, 512 p (2019)

- Marile prietenii culturale de pe Valea Prutului – Ed. PIM, Iași, 210 p. (2020)

- Jaleși eroism la Cotul Donului... și după(!), Ed. PIM, Iași, 274 p. (2019). Ediția a II-a, Ed. PIM, Iași, 305 p. (2020)

- Opera Magna 1, Ed. PIM, Iași, 616 p. (2020)

- Festival semicentenar: 50 pentru 50! F.N.U.C.T., Ed PIM, Iași, 332 p. (2020)

- Opera Magna 2, Ed. PIM, Iași, 520 p. (2020)

- Opera Magna 3, Ed. PIM, Iași, 510 p. (2020)

- Bătălia pentru Vaslui: 222 printre noi(!), Ed. PIM, Iași, 738 p. (2020)

- Călimănești-Vaslui... un sat ca multe altele, ed. PIM, Iași, 322 p. (2021)

- Opera Magna 4, Ed. PIM, Iași, 522 p. (2021)

- Dimensiuni culturale globale prin TVV-30 și MCR-7, Ed PIM, Iași, 332 p. (2021)

- Jurnalistică și cultură națională la Vaslui – MARIN 80, Ed PIM, Iași, 324 p. (2021)

- Opera Magna 5, Ed. Pim, Iași, 704 p. (2021)

- Opera Magna 6, Ed. Pim, Iași, 828 p. (2021)

- Opera Magna 7, Ed. Pim, Iași, 680 p. (2022)

- Groparii culturii vasluiene ?, Ed. Pim, Iași, 174 p. (2022)

- Mărturii pentru istorie... – Noduri sociale și... întrenoduri personale, Ed. Pim, Iași, 278 p., (2022)

- 50 – Casa de cultură... Vaslui – 50!, Ed. Pim, Iași, 250 p. (2023)

„O operă pentru un timp și o ilustrare a unui mediu unic, viața care pulsează în editoriale, în cărțile sale și în filmul lui Porumboiu... un învingător prin muncă, merite naționale prin activitatea politică autoritară morală, recunoscute. Afirm că a avut harul de A FACE!”

Prof. Dr. Emil Constantinescu, Președintele României, 1996 – 2000